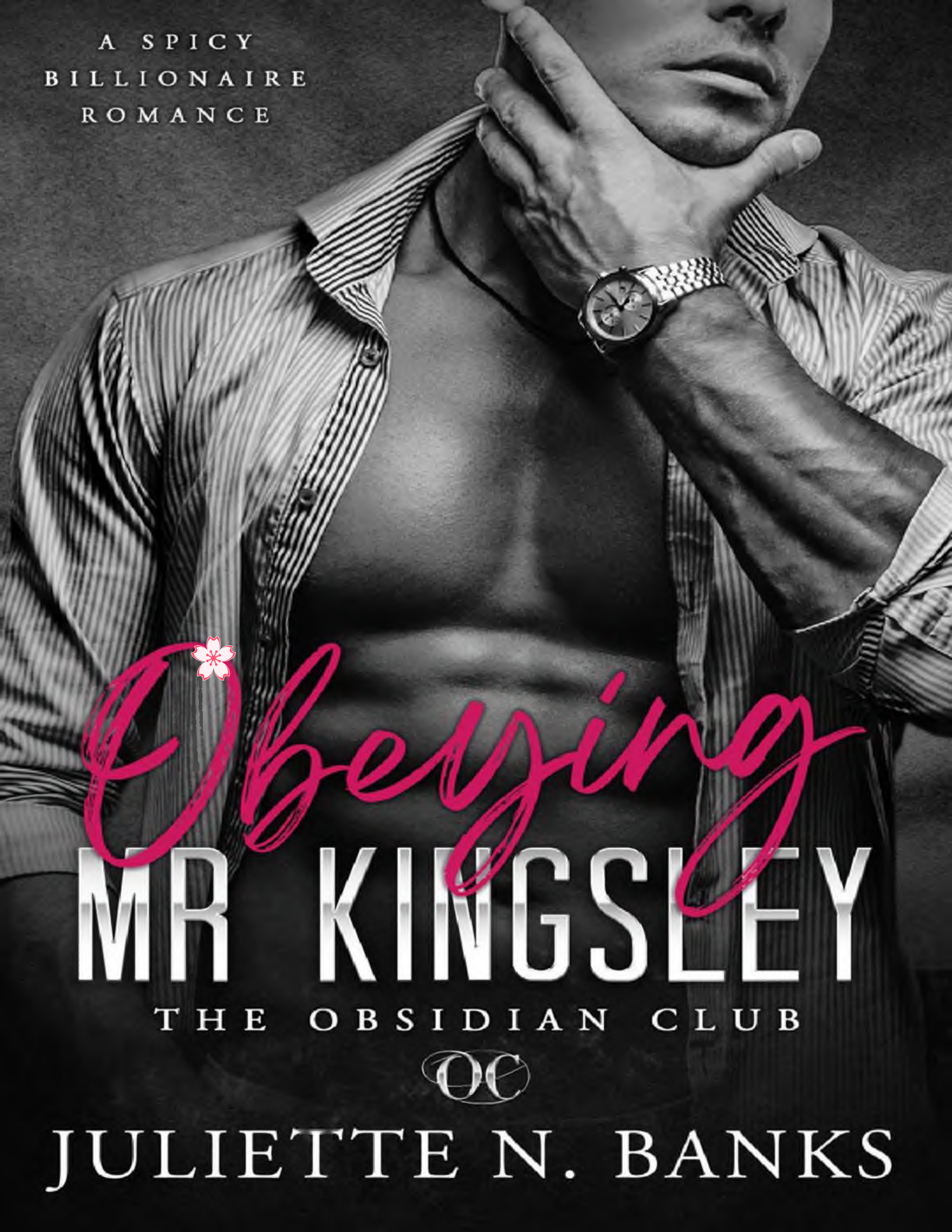

A SPICY
BILLIONAIRE
ROMANCE
Obeying
MR KINGSLEY
THE OBSIDIAN CLUB
OC
JULIETTE N. BANKS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Obeying MR KINGSLEY

İKİNCİ KİTAP

THE OBSIDIAN CLUB

ULUSLARARASI ÇAPTA EN ÇOK SATAN YAZAR
JULIETTE N. BANKS TARAFINDAN

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Bay Kingsley'e İtaat Etmek: Baharatlı Milyarder Romantizmi (Obsidian Kulübü, #2)
BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM SEKİZİNCİ BÖLÜM DOKUZUNCU BÖLÜM ONUNCU BÖLÜM
ONBİRİNCİ BÖLÜM ONİKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ALTI. BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM YİRMİ
SEKİZİNCİ BÖLÜM YİRMİ
DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM SON
SÖZ
BİRİNCİ BÖLÜM
BİRİNCİ BÖLÜM - KNOX
BİRİNCİ BÖLÜM - MADDOX
BİRİNCİ BÖLÜM - JOSH
BİRİNCİ BÖLÜM

TELİF HAKKI

Telif hakkı © 2025 Juliette N. Banks. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, herhangi bir şekilde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yollarla, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitap kurgu ve hayal gücünün bir ürünüdür. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ve müziklerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve/veya kullanılması bu ticari markaların yayınlanması ve/veya kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

Yazar: Juliette N. Banks

Editör: E R WHYTE

Kapak tasarımı: EMCAT Designs

YAZAR HAKKINDA

Juliette, okuyucuların aşık olduğu ateşli kahramanlar yazarak romantizm türünü kasıp kavuran bağımsız bir yazardır.

Juliette ayrıca tüketici pazarlamacılığı alanında geniş bir deneyime sahiptir ve daha önce Random House tarafından yayınlanmıştır. Yeni Zelanda'da

Tilly adındaki Maine Coon

kedisiyle birlikte yaşamaktadır.

Juliette N. Banks web sitesi

Instagram

Facebook

JULIETTE N. BANKS'IN DİĞER ESERLERİ

THE OBSIDIAN CLUB - YENİ

Baharatlı Milyarder

Romantizmi Bay

Remmington'a Direnmek Bay

Kingsley'e İtaat Etmek

Bay Winters'ı Evcilleştirmek

Bayan Carrington'ın Cazibesi Bay

Sterling'e Direnmek

BLACK HAWKE GÜVENLİK

Ateşli Askeri Romantizm

SEAL - **ÜCRETSİZ**

BODYGUARD

MARINE

ASKER

RANGER

MARSHAL

PİLOT

SNIPER

KOMUTAN

NYC'NİN KARANLIK KRALLARI

Karanlık Mafya Romantizmi/ Askeri Romantizm

En Karanlık Kral - **ÜCRETSİZ**

Acımasız Kral Vahşi

Kral İntikamcı Kral

Merhametsiz Kral

Gangster Kral

KARANLIK İTTİFAK SERİSİ

Baharatlı Milyarder Romantizm

GERÇEK VE GÜNAH -

GÜNAHSIZ AZİZLER VE

GÜNAHKARLAR

GÜZELLİK VE KAOS

DUFORT HANEDANI

Ateşli Milyarder Romantizmi

Günahkar Görev -

ÜCRETSİZ Yasak

Dokunuş Tam Sahiplik

Sınırsız Arzu Karanlık

Teslimiyet

Acımasız Cazibe Yaramaz

Kutlamalar Kötü Övgü

Güzel Yıkım

MONTGOMERY MİLYARDERLERİ

Ateşli Milyarder Romantizmi

PİSLİK Baştan Çıkarma

PİSLİK Cazibe PİSLİK

Oyuncu

Pis Milyarder

MORETTI KAN KARDEŞLER

Ateşli Paranormal Romantizm

Vampir Prensi - **ÜCRETSİZ**

Vampir Koruyucu

Vampir Casus

Vampir'in Noeli Vampir

Suikastçı Uyanmış

Vampir

Vampir Aşığı

Vampir Kurt Vampir
Savaşçı Vampirin Yemini
Vampirlerin Kaderi
Vampir'in Takıntısı Vampir'in
Fırtınası
Vampir'in Ruhu

Moretti evrenindeki ilgili kitaplar

Vampir Kral Talep
Edilen Kurt Alfa
Kurt

Obeying MR KINGSLEY

BİRİNCİ BÖLÜM

LEXI

"Günaydın, Bay Kingsley."

"Günaydın, Bayan Grant," Mason ekranından gözlerini ayırarak cevap verir ve gözleri vücudumun her yerini tarar.

Her sabah olduğu gibi.

"Kuru temizlemeden kıyafetlerinizi almak ister misiniz? Belki öğle yemeği?"

"Hayır." Kaşları karışık ve sinirli bir şekilde aşağı iner.

Mason benden hiç böyle şeyler istemez, ama ben onunla oynamayı seviyorum.

Aramızdaki kimya olağanüstü ve ikimiz de bu konuda bir adım atmayı planlamasak da, onunla ince bir şekilde flört etmek en sevdiğim eğlencelerden biri haline geldi.

Tabii bir de alışveriş.

Onun masasına tırmanıp, programını temizlemeyi teklif etmeyi hayal etsem de, ne demek istediğimi anlıyorsanız, bu işe ihtiyacım var.

Tanrım, bu işe ihtiyacım var.

Emily'yi Amerika'da ziyaret etmek tam zamanında oldu, öyle diyelim.

Kalmak gibi bir planım yoktu, bu yüzden bu işi kabul etmeme neden olan olaylar dizisi kaderden daha fazlasıydı. Çok şanslıyım.

Ayrıca, her gün bu yakışıklı milyarderle çalışıp onu kızdırma fırsatım oluyor. Bunun nesi sevilecek değil ki?

"Peki, bugün benden istediğiniz başka bir *hizmet* var mı, Bay *Kingsley?*"

O içini çekip, vücudunu tamamen bana doğru çevirir ve kapıyı işaret eder. "Çık dışarı, Lexi."

Gülümserim, dönüp yavaşça onun geniş Manhattan ofisinden çıkarım, giderken kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde salladığımdan emin olurum.

"Lexi," Mason düşük bir sesle uyarıyor.

"Evet," diye sorarım kapıda, dönüp tırnağımı ısırarak.

"Dur."

Tanrım, onun kıvranmasını izlemek çok eğlenceli, ama o ses tonunu kullandığında, ara vermem gerektiğini biliyorum. Durmak mı? Kesinlikle hayır.

Ben pes eden biri değilim.

Ve o benim için çok seksi, çıplak soyunup ona kendimi teslim etmek istemiyormuş gibi davranamam.

Ah, keşke...

"Peki. Saat dokuzdaki toplantın on dakika gecikti ve raporları istediğin gibi öğlene kadar sana ulaştıracağım."

"Daha iyi." Gözleri göğüslerime kayarken başını salladı.

"Ciddi misin?" Sinirlenerek kollarımı kavuşturdum.

Çifte standarttan bahsedelim.

Mason telefonunu alır. "O zaman giymeyi bırak..." Elini bana doğru sallıyor.

"Kıyafetler mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Tanrım, Lexi," diye bağırır. "Git biraz çalış." Her gün

böyle geçiyor.

A çekiş ve çek çekişme arasında bir biz ikimiz rol profesyonel profesyonel davranıyoruz ama tek istediğimiz tavşanlar gibi sevişmek.

Belki de onun kafasına fikirler sokuyorum.

Ama Mason'ın beni masasında, yaramaz kişisel asistanıymışım gibi sikmek istediğinden neredeyse eminim.

Çünkü öyleyim.

Ve ben de
yapardım.

Ama yapamam.

Ve böylece döngü devam ediyor.

Dediğim gibi, bu işe çok ihtiyacım var. Kimsenin fark etmediğinden daha fazla. Daha mantıklı bir insan bu oyunu bırakırdı, ama ben hiç mantıklı biri olmadım.

Obsidian Nexus Technologies'de çalışmaya başlayalı iki hafta oldu ve Londra'dan New York'a geleli neredeyse üç hafta oldu.

En iyi arkadaşım şimdi prensiyle nişanlı—huysuz bir prens ve bir çocuk bekliyor, ben ise onun eski dairesinde yaşıyorum.

Emily şehir planlama okumaya başladı ve hayatının tamamını planlamış gibi görünüyor. Birkaç ay önce babasına başarısız biri olmadığını kanıtlamak için Amerika'ya giden kızdan çok uzak bir durumda. O *başarısız kız* kendine yakışıklı bir milyarder buldu ve ben de onunla bu konuda dalga geçmeyi çok seviyorum.

Sebastian bunu duyunca sinirleniyor, ama ne zaman sinirlenmiyor ki? Dediğim gibi, o huysuz bir prens.

Em, Mason için çalışmaya başlayacaktı ama, uzun lafın kısası, yazılım uygulamaları konusunda hiç deneyimi yoktu. Benim vardı.

Bu fırsatı gördüm ve hemen değerlendirdim, Mason da spontane bir şekilde bana işi teklif etti. Referans kontrolü yapmadı ve neredeyse yalvararak ertesi Pazartesi işe başlamamı istedi.

O, benim hayatımı kurtardığının farkında değildi.

Amerika'da garsonluk ya da barmenlik yapacağımı düşünüyordum. Bahşişlerle geçinip herkese yalan söyleyecektim.

Hala öyle yapıyorum ama şimdilik bu önemli değil.

Big Apple'daki günlerimin alışverişle dolu olacağını ve geceleri seksi bir itfaiyeci veya Wall Street brokeriyle geçireceğimi umuyordum. Ama işler öyle yürümedi.

Mason'la tanışmak hem bir lütuf hem de bir lanet oldu. Onun için çalışarak mükemmel bir iş buldum, ama aynı zamanda başka hiçbir erkeği çekici bulamıyorum.

Bu bir sorun.

Geri dönelim ve açıklamama izin verin.

PA rolünü kabul ettiğim günün ertesi günü, hepimiz Emily'nin doğum günü için dışarı çıktık. Şampanya akıyordu ve Mason ile ben dans pistinde bulduk kendimizi, her yer kıvılcımlar saçıyordu.

"Resmi olarak patronum olmadan önce dans edebilir miyiz?" Uzun tırnaklarımı Armani gömleğinin üzerinde gezdirerek, kalçalarımı ona *çok yakın bir şekilde* salladım.

Ve aradaki şey.

Evet, sanırım ne demek istediğimi anladınız.

Penisi.

Yani onun penisi. İyi...

tamam, devam edelim.

"Kurallarımız bu mu?" Mason sırıttı ve parmağımı tutarak durdurdu, sanki benim yarı yolda durmayacak türden bir kız olduğumu biliyormuş gibi.

Haklıydı.

"Kuralları sevmem," dedim, şampanya damarlarımdan akarken beni cesurlaştırıyordu.

Sanki cesaretlendirilmeye

ihtiyacım varmış gibi. Yok.

"Ve ben, eğlenceli yerlerini örten kıyafetleri pek sevmem, ama işte buradayız." Mason sırıttı, sonra beni döndürdü ve *tanrım*, kontrolü ele alıp beni dans pistine götürmesini çok sevdim.

Ondan yayılan alfa havası o kadar seksi ki, neredeyse sözünü dinleyip söz konusu kıyafetleri çıkaracaktım. İyi bir kişisel asistanın yapacağı şey bu, değil mi?

Şaka yapıyorum.

O gece bu adamdan çok etkilendiğimi söyleyebilirim ve üç çok seksi ve erotik dansın ardından, ikimizin de gözlerindeki hayal kırıklığı belliydi.

Buna göre hareket edemedik.

Külotum ıslaktı, onun ereksiyonu kendini saklamaya bile çalışmıyordu ve vücudumuzda kötü bir karar vermemize neden olacak kadar çok alkol vardı.

Neyse ki, Londra'daki deneyimim yeterince tazeydi ve çoğunlukla aklımı başımda tutabildim.

Bu, Mason'ın büyük, harika ellerinin kalçalarımı kavramasını, aç gözlerinin ağzıma dikilmesini ve dudaklarını yalayıp göğüslerimi seyrederek vücudumu taramasını engellemedi.

Kulağıma fısıldadığı inlemeler, dün bir iş sözleşmesi imzalamamış olsaydık, onunla eve gidip kanepesine eğileceğimi söylüyordu.

Ya da banyoda onunla sevişmek.

Durumum olmasaydı, ikisine de seve

seve evet derdim.

Sonra Sebastian, Emily'ye evlenme teklif etti ve kutlamadan sonra mutlu çift beni Mason, Colt, Zander ve Drew ile baş başa bıraktı. Kısa süre sonra Mason ve ben kendimizi yalnız bulduk.

"Ee," dedim kışkırtıcı bir şekilde, bara yaslanarak, çok ihtiyacım olan bir bardak suyu yudumlarken.

Mason, siyah kartını barmene uzattı ve hesabı ödedi. İmzaladıktan sonra kalemi bıraktı, döndü, benim duruşumu taklit etti ve kristal mavisi gözleri vücudumda gezdirdi.

"Eğer bir asistanıma bu kadar ihtiyacım olmasaydı, o

sözleşmeyi yırtıp atardım ve..." Parmağımı ağzına götürdüm ve

bastırdım.

Burun delikleri genişledi.

"İyi geceler, Mason," dedim, parmağımı çekerek ona doğru eğildim. "Pazartesi görüşürüz."

Daha fazla devam edersem ne olacağını çok iyi biliyordum. Oh, bunu istiyordum... Tüm vücudum onun bana dokunmasını ve çok daha fazlasını istiyordu.

Oh, tanrım, çok daha fazlasını.

Ama zaten bir erkek ve onun penisi yüzünden işimi kaybetmiştim - bu olanların çok özet bir versiyonu - bu yüzden hediye atın dişine bakmayacaktım.

Ne yazık ki, o *hediye at* Mason Kingsley'di. Onun teklif ettiği işe, hayatımın şüphesiz en inanılmaz orgazmından çok daha fazla ihtiyacım vardı.

Ceketini aldıktan sonra beni takip etmek için bir saniye bile beklemedi. "Dur. Seni eve kadar geçireceğim" diye seslendi.

Yürümeye devam ettim.

Kaldırıma çıktığımda, temiz ve serin havayı içime çektim.
havayı içime çektim.

Onun arabasına binersem, ikimizin de durmayacağını biliyordum. Bir sınır aşılacaktı ve sonra işler karışacaktı.

"Lexi," Mason iki müşteriyi itip önümde durdu. 193 cm boyu, hafif dağınık siyah saçları ve geniş göğsü çok çekiciydi.

Çok çekiciydi.

O anda anladım ki, ben bir sınır çizmezsem, Mason çizmeyecekti. En azından çizip çizmeyeceğinden emin değildim.

"Bu bir randevu değil." O buz mavisi gözlerden uzaklaştım, onlara erimek istemiyordum.

Onunla eve gidersem neler olacağını hayal etmek istemiyordum. Giysilerimi çıkarırsa. Beni kucağına alırsa ve külotumu kenara çekip kalın sikini amımın içine sokarsa.

Hayır, bunu düşünemezdim.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Ani tavır değişikliğimden rahatsız olarak kaşlarını çattı.

"Beni eve kadar götürüp kapıda öpecek misin, Mason? Sonra pazartesi günü beni kucağına oturtup dikte mi yaptıracaksın?" Kaşımı kaldırarak onu gerçeğe döndürdüm.

"Tanrım, Lexi." Elini yüzüne sürdü.

"Tamam, kimse dikte yapmayacak, ama birkaç gün sonra senin asistanın olacağımı unutma." Omzuna dokundum ve göz kırptım.

Ortamı bozduğum için kendimden nefret ediyordum, ama ya bunu yapacaktım ya da bir barda ya da kafede uzun saatler boyunca ayakta çalışacaktım.

Emily, Sebastian ile nişanlandığına göre, yakın zamanda New York'tan ayrılmayacağını biliyordum. Ya da hiç ayrılmayacağını. Amerika'da kalmam gerekiyordu. Bu işe ihtiyacım vardı.

Başka biri referanslarımı kontrol edecekti. Bu işi alamayacağım aşikardı.

Şimdi olmaz.

İngiltere'ye geri dönemem.

Sarhoş Mason pazartesi günü bana teşekkür edecekti, bu yüzden doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

"Arabaya bin." Beni kaldırımdan geçerek, sihirli bir şekilde ortaya çıkan siyah bir şehir arabasına götürdü.

Kapı kapandığında, sadece ikimiz kaldık — ben ve benim yanımda duran onun devasa, güzel vücudu. O buz gibi mavi gözlere bakma hatasını yaptım. O gözler çoğu erkeğin sahip olmadığı bir güce sahipti. Külotları eritebilir ve bir kızı yalvartabilirdi.

Yutkunarak, beni öpmesini bekledim.

Öpmedi.

Yine de hayal kırıklığına uğradım.

Apartmanıma vardığımızda, elini belime koyarak beni asansöre götürdü. Sanki randevunun sonu gibiydi. Karnımda kelebekler uçuyordu.

*Pretty Woman'*daki Julia Roberts mı yoksa *Fifty Shades'*deki Dakota Johnson mı gibi hissettiğimi bilmiyordum. İkisi de milyarder sevgililerinden benim alacağımdan çok daha fazla şey aldılar.

Kafamı toparlamam gerektiğini hatırlatan bir uyarıydı.

Emily kendi masalındaki erkeği yaratmıştı, ama bu benim için de aynı şekilde sonuçlanacağı anlamına gelmiyordu. En iyi arkadaş olabilirdik, ama ben kendimi bu durumdan kurtarabileceğimden emin olmadığım bir çıkmazdaydım.

Mason Kingsley bana aşık olmayacaktı. Ve açıkçası, odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Asansörün yanında durduk. Yakındık. Vücudumuzdan yayılan ısı bir cehennem yaratıyordu.

Bana baktığını görmekten çok hissettim. Yüzümü kaldırdım. Mason küfretti.

Ping.

İkimiz de yanlış bir karar vermeden önce öne atıldım. "Pazartesi geç kalma." Mason ellerini ceplerine soktu ve ayakları üzerinde geriye doğru sallandı.

"Ben erkenciyim." Elimle kapıları açık tuttum. "Bu arada, teşekkürler."

"Ne için?"

"Beyefendi olduğun için."

Derin bir nefes aldı, bir elini cebinden çıkarıp alnını ovuşturdu. "Açıkçası, aziz ilan edilmeyi bekliyorum. Sen... İsa'sın. Git. Ben aziz olmayı bırakmadan önce."

İsteksizce kapıları kapattım. Sonra hemen pişman oldum.

Pazartesi sabahı geç kalmamıştım, Mason'ın asistanı olarak başladığım iki hafta boyunca bir kez bile geç kalmamıştım. Aramızdaki cinsel gerilim tavan yapmış durumda ve onu kızdırmaktan zevk alsam da, buna bir son vermem gerekiyor.

Mesele şu ki, bir itfaiyeciye, iki polise, bir Wall Street tüccarına ve bir muhasebeciye hayır dedim. Neden? Çünkü onlar Mason değildi.

Mason... patronum.

Ve bu bir sorun.

Emily'nin yaklaşan düğünü için New York'ta kalmam gerekiyor ve bu işe ihtiyacım var. Bu işi yeterince uzun süre sürdürürsem, gelecekteki iş fırsatları İngiltere'deki eski görevimden ziyade Nexus Obsidian referanslarına odaklanacaktır.

Sorun çözüldü.

Tabii, günah keçisi olarak kullanıldığım gerçeği bir yana... ama hayatta kalma modundaysan, kazanabileceğin her şeyi alırsın.

İşte planım bu. Her şeyiyle.

Yani, Mason Kingsley bu dünyada arzulamam ve masumca flört etmem gereken son erkek.

Tek yapmam gereken onunla yatmamak.

İKİNCİ BÖLÜM

MASON

Bir hafta sonra

"Onu kovmak zorunda kalabiliriz," diyorum Sebastian'a, nişanlısı ve Lexi'nin nişan partisinde dans pistinde kıvrılıp twerking yapmalarını izlerken.

Konuşmalar bitti, müzik çalıyor ve ışıklar yanıp sönüyor, saat geç oluyor. Babası hava gitarını çalıyor - tam bir X kuşağı tarzı - annesi ise başını sallıyor.

"Lexi?" diye soruyor Sebastian, gözlerini

Emily'den bir saniyeden fazla ayırmadan.

Viskiyi yudumlarken başımı sallıyorum.

"Neden?" diye sorar Sebastian. "Emily bundan hoşlandığını ve ikinizin iyi anlaştığını söylemişti."

İyi anlaşıyorduk.

Lexi öyle mi demişti?

Neden onu kovmam gerekiyor? Çünkü ben bir aptalım, işte bu yüzden.

Sebastian'ı haftalarca Emily ve onun hayatının en büyük yatırımını neredeyse kaybetmesine neden olan felaket sahte ilişkisi hakkında taciz ettikten sonra, ben de ondan daha iyi değilim.

Aslında, daha da kötüyüm. Çok

daha kötüyüm.

"Geçen hafta kırtasiye dolabında onu becerdim." İtiraf ediyorum, sonra kendimi kurban gibi göstermeye çalışıyorum. "Denedim Sebastian. Denedim. Üç uzun hafta boyunca denedim."

Zavallı ben.

Burada tek kurban benim sikim.

Her gece, Lexi'nin muhteşem vücudunu aklımdan çıkarmak için mastürbasyon yaptığım şey. O, vücudunu saran elbiseler giyip, bluzunun fazladan düğmesini açık bırakıp, dolgun göğüslerinin kıvrımları süpernova gibi parıldarken, kimse beni suçlayabilir mi?

Onu izliyorum.

Biliyorum, bu uygunsuz bir şey, ama onları hayal ettim. Toplantılarda ona bakıp meme uçlarının açık mı yoksa koyu pembe mi olduğunu merak ederken sikim sertleşiyor.

Şu anda beni düşünerek ıslanıyor mu? Sessiz mi

inliyor yoksa çığlık mı atıyor? Amcığı ne kadar sıkı?

Hepsi kafamda güzel sorular, ama iş yerinde değil. O benim asistanım ve Emily'nin en iyi arkadaşı olduğu için değil.

Emily, en iyi arkadaşlarımdan biriyle evleniyor.

Daha da kötüsü, Lexi bu durumdan keyif alıyor gibi görünüyor. Masamın kenarına oturup, eteğinin kenarını yavaşça kaldırıp, dudaklarını yalayarak flört ediyor.

Sonra da zıplıyor ve kendini tutuyor.

Beni acı çekmeye mi çalışıyordu, yoksa benim patlayıp onu masamda sikmemi mi bekliyordu, emin değilim.

Sonunda o kazandı.

Son üç hafta içinde, binadaki neredeyse tüm erkekler onunla flört etti. O da bunu çok seviyor.

Ben, seçeneği olmayan, altmışlı yaşlarında, gri saçlı bir ihtiyar değilim. İstediğim hemen hemen her kadınla çıkabilirim.

Çıkmak derken... birkaç saatlik bir ilişkiyi kastediyorum.

Başarım, banka hesabım ve liseden beri düzenli olarak spor salonuna gitmemin sonuçları sayesinde, seçim yapmakta zorlanmıyorum.

Öyleyse neden bu Londra'lı genç kadın beni bu kadar etkiledi ve beynime yapışıp kaldı?

O, şimdiye kadar tanıştığım herkesten farklı.

Vahşi, küstah ve insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor gibi görünüyor.

O.

Tanrım, bu çok seksi.

Muhtemelen bu yüzden benim için çalışan erkekler en aptalca yönetim katına çıkıp onunla konuşmak için nedenler. Hiç bu kadar çok görmemiştim.

Ve açıkçası, onlar adına utanıyorum.

"Hey, Lexi. Bugün çok seksi görünüyorsun," dedi Raoul bir gün ve ben ofisimden gözlerimi devirdim.

"Teşekkürler, R. Ne var ne yok?" R

mi?

"Oh, bilirsin. Amy'yi arıyorum. Onu gördün mü?" Amy, yirmi beşinci katta çalışıyor. On beş kat aşağıda.

"Hayır. Onu burada hiç görmedim."

Klavyeye dokunurken sırıttım. "Aramaya devam edeceğim. Peki, madem buradayım..." Hayır.

Siktir et.

Masamdan kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Raoul telefon numarasını yazarken, ellerimi belime koyup kapıdan, "Ofisime gelmen gerekiyor," dedim.

Lexi gözlerini kırptı. "Şimdi

mi?" "Evet."

"Ne için?" diye sordu, gözlerini kısarak Raoul'a baktı.

"Şey için..." Bir bahane aradım. "Yeni bir proje. Sana e-posta gönderdim."

"Almadım."

Omuz silktim ve ofisime geri döndüm. "Terrance ile konuş." *Terrance ile* konuş."

Terrance, teknik sorunlarda yardım etmek için masasında çok fazla zaman geçiren IT çalışanlarından biriydi ve bu sorunların sorumlusunun o olduğundan neredeyse emindim.

Onun ilgisinin Lexi'nin sabit diskinden çok kısa siyah etekleri ve dar pantolonları üzerinde olduğunu söyleyebilirim.

"Terrance'ın bununla ne ilgisi var?" diye bağırdı. Sonra Raoul'a onu arayacağını söylediğini duydum.

Bir dakika sonra ofisime girdi.

"Bu toplantıyı sen mi ayarladın?" diye öfkeyle sordu Lexi.

Kollarımı kavuşturdum. "Ben senin patronunum. *Uydurmuyorum*."

Telefon numarasının yazılı olduğu notu buruşturup çöp kutuma attı.

İçimde gülümsemeyi zorla bastırdım.

Üzgünüm, Raoul.

Sonra, hala kendimi kurtarmaya çalıştığım bir proje uydurdum.

"Onunla evlen gitsin." Sevgi dolu, işe yaramaz en iyi arkadaşım Sebastian cevap verdi ve beni partiye geri döndürdü.

Macallan'ımı boğazıma kaçırıp öksürerek göğsümü dövüyorum.

"Tanrım, sen deli misin?"

"Daha garip şeyler de oldu dostum." Seb gülerek omzuma vurur. Sonra dans pistine doğru gider ve beni kendime gelmem için yalnız bırakır.

Jack'e olanlardan sonra hepimiz aşk dışında hiçbir şey için evlenmeyeceğimize söz verdik.

Sandy olan şeydi.

Obsidian Viper — ona böyle derdik.

Bu yüzden, onu asla unutmayacağımıza ve bir gün onun intikamını alacağımıza dair Jack'e verdiğimiz söz olarak bu isim işlerimize dahil edildi.

Seb, Drew, Colt, Zander, Jack ve ben Harvard'da en iyi arkadaşlardık. Jack, Sandy ile tanıştığında ona sırılsıklam aşık olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, o onun liginin çok dışındaydı... tabii, katil olması hariç... ve geriye dönüp bakınca, ona hayır demesinin imkanı yoktu sanırım.

O, bizim gibi kızları asla elde edemedi.

Biz vücut geliştirip kas yaparken, Jack uzun boylu ve sırık gibiydi. Koyu çilleri ve şapşal bir gülümsemesi vardı. Özel bir kadın onu sevebilirdi. Adamın kocaman bir kalbi vardı ve çok komikti.

Sandy onu bizden aldı.

O, bizimkinden daha büyük bir servet miras aldığında, Sandy elini kaldırdı ve kocaman bir elmas yüzük gösterdi.

Sebastian ilk bilen oldu. Ona güvenmiyordu, onu sevmiyordu ve bu Jack'i üzdü.

Ben mi? Ben hiçbir şey görmedim.

Onu savundum ve Jack için mutlu oldum.

Elbette, onun bir kısmının onu parası için sevdiğini düşünmüştüm. Harvard'da bir sürü zengin erkek vardı, peki neden onu seçmişti?

Mutlu görünüyorlardı.

Yanılmışım.

Çok yanılmışım.

Ve her gün bununla yaşıyorum.

Balayındayken onun gizemli bir şekilde öldüğü haberi geldiğinde, sanırım o zaman ilk kez gözlerimi gerçekten açtım.

Tanrım.

Onu kurtarabilirdim.

Seb ile tartışmasaydım, Jack ile konuşsaydım... herhangi bir şey yapsaydım, onun hayatını kurtarabilirdim.

Şu anda bizimle birlikte

olabilirdi. Ama yapmadım.

Körü körüne güvendim ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım.

Sandy Jack'i bizden aldı. Bundan eminiz, ama bunu hiçbir zaman kanıtlayamadık.

O kadar genç birini kaybettiğinizde, bu sizi etkiler. Sandy'nin cinayetten paçayı sıyırmasını, zengin bir adamın hayatını ve tüm servetini elinden almasını izlerken hepimizin hissettiği öfke, içimizde kaldı.

Yemin ettik.

Jack'in cenazesinden kısa bir süre sonra, Hudson Nehri'nde bir yatta otururken bir gün "Asla" dedim. "Bir kadına asla güvenmeyeceğim. Asla evlenmeyeceğim."

"Amin," dedi Colt, rüzgar saçlarını yüzüne savururken.

"Anlaşmamız lazım," dedi Sebastian kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Hepimiz. Gerçek aşk olmadığı sürece, hiçbirimiz evlenmeyeceğiz. Birbirimizi sorumlu tutacak ve birbirimizi koruyacağız."

"Anlaştık," dedi Zander, elini uzattı. "Eğer başka bir Sandy sizden birine yaklaşırsa, aklınıza gelene kadar sizi bir odaya kilitleyeceğim."

Karanlık bir şekilde güldüm.

"Kendimi evlenirken hayal edemiyorum, bu yüzden tamamen katılıyorum." Drew elini salladı ve hepimiz tek tek aynısını yaptık.

O günden beri hepimiz yeminimizi yaşıyor ve soluyorduk.

Servetimizi büyütürken, hepimiz mirasımızı aldık ve otuz yaşına geldiğimizde milyarder olmuştuk. Birimizin görüştüğü kadının gözünde para gördüğümüzü düşünürsek, bunu açıkça söylerdik.

Bu çok sık gerekli olmadı. Hepimiz playboyduk ve Colt'un kulübü The Obsidian Club, bizimle aynı amaçla orada bulunan kadınları sürekli olarak bize sunuyordu.

Seks.

Kirli, lezzetli seks.

Ama geceleri, beni rahatsız eden Sandy'nin yüzüydü. Yas tutan dul rolünü oynuyordu, gözlerinin kenarlarında siyah mendiliyle gözyaşlarını silerken gözlerinde ince bir parıltı vardı.

Jack ölmedi. O sağlıklı, genç bir adamdı. Biz yakındık ve bunu fark etmeliydim.

"Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum, Mase." Jack, bekarlığa veda partisinde bir shot içip sırıttı.

"O seni mutlu ediyor. Önemli olan bu." Barın arkasına yaslandım ve biramı yudumladım.

Rüyalarımda, zamanı geri almaya ya da hayalete dönüşüp kendimi sarsmaya çalıştım. Ona onunla evlenmemesini söylemek için.

Tabii ki bu asla işe yaramadı.

"Sebastian'ın onu sevmediğini biliyorum, ama ben onu seviyorum." Jack, parlak gülümsemesi kaybolurken paylaştı. "Umarım bunu kabul edebilir."

"Kabul edecek." Bir yudum daha aldım, önümüzdeki günlerde neler olacağından tamamen habersizdim. "O doğuştan koruyucu biridir. Ona evlilik sözleşmesi yaptırdığını söyle, sonra da yanıldığını kanıtla."

Sebastian'ın endişesi buydu.

"Yok. O teklif etti, ama ben onu sevdiğimi ve beni tümüyle kabul etmesi gerektiğini söyledim. Kalbimi ve paramı," dedi Jack o gün.

Kurnaz yılan.

"O bir hazine," dedim ona, elimi omzuna koyarak. Açıkça ters psikoloji.

Seb'in gördüğü işaretleri aramak için boşluğa bakarak geçirdiğim saatler - en azından ilk birkaç yıl boyunca. Ben hiç görmedim.

Colt, Zander ve Drew, Sandy'nin hayranı değillerdi, ama sessiz kaldılar.

Suçluluk duygusunun çoğunu ben üstlenmişim gibi görünüyor. Sanırım. Bu konu hakkında pek konuşmuyorum.

Ama itiraf etmeliyim ki, onun gibi kadınlardan kendimi korumak konusunda oldukça paranoyakım.

Yani, lanet olsun, en iyi arkadaşımın tuzağa düşürüldüğünü ve öldürüldüğünü göremediysem, bunun bana da olmasını nasıl engelleyeceğim?

Bir kadın beni tatlı amcığı ve baştan çıkarıcı tavırlarıyla kör ederse, ben de aynı hatayı yapabilirim.

İçgüdülerim boktan.

Bu yüzden tetikteyim.

Ve evet, bu bazen paranoyak, cüzdanını sıkı tutan bir milyarder gibi görünmeme neden oluyor... ama en azından hala hayattayım.

Arkadaşlarım da öyle.

Başka hiçbir *Sandy*, bizim muazzam servetimizden tek bir dolar bile almayacak, başka bir can almayacak.

Emily sahneye çıktığında, kendimi şaşırttım. Neredeyse iki kuruşu yoktu ama Sebastian'a o kadar aşıktı ki, izlemek acı vericiydi.

Diğer arkadaşlarıma danıştım ve ne düşündüklerini sordum. Kendime güvenmediğimin bir başka kanıtı, ama neyse.

Hepimiz aynı fikirdeydik. Emily'nin vücudunda tek bir kötü kemik bile yok. Sonra Colt, Sebastian'ın ereksiyonu hakkında kaba bir şaka yaptı.

Diğerlerinden önce davrandı.

Cidden, Seb ve Emily birbirlerinin tam zıttı. O dominant ve güçlü. Emily tatlı ve naif.

En iyi arkadaşının

aksine. Lexi *The Diva*

Grant.

Dans pistinin diğer ucuna, Sebastian'ın arkadaşı Craig ile dans ettiği yere bakıyorum. Kızın ona kıçını sallama şekli, sanki tüm Noel'leri bir anda gelmiş gibi görünüyor.

Aynı anda hem sinirlenip hem de tahrik olabileceğini kim bilebilirdi?

Ben bardağı dudaklarıma götürdüğümde o da gözlerini kaldırıyor ve neredeyse birbirimize dik dik bakıyoruz.

Siktir.

Onu becermekten pişman olmayabilirim, ama sonrasında söylediğim sözlerden pişmanım.

Lanet olası çenemi kapatmalıydım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LEXI

Mason Kingsley artık yok.

Pazartesi'den Cuma'ya, sabah sekizden akşam beşe kadar olan saatler dışında, benim için artık o yok.

Aptal herif.

Dinle, Emily'nin prensiyle birlikte olduğunu biliyorum, ama bu öyle bir şey değil. Bunu bilmeni istiyorum.

"Siktir git, Mason," diye cevap verdim ve az önce yaptığımız şeyin izleri hala onun penisindeyken göğsüne itekledim. "Bu kasabada bir sürü prens var; kendini beğenmişlik yapma."

Mason'ın bizim lezzetli küçük çekiciliğimizi mahvettiği için artık onunla çalışmak zorunda olmam can sıkıcı bir durum, ama bunun benim için hiçbir anlamı olmadığını ve hayatıma devam ettiğimi ona anlatacağım.

Prens mi?

Tanrım, lütfen... ne salak.

Manhattan'daki en iyi kreatif ajanslardan birinde sanat yönetmeni olan Craig, harika bir dansçı ve eğlenceli biridir. Dans etmeye başlamadan önce onunla konuşuyordum ve bana New York'ta gezilebilecek eğlenceli, turistik olmayan yerler hakkında ipuçları verdi.

Sonra bana bunlardan birkaçını göstermeyi teklif etti.

Mason'a inat etmek için evet diyeceğim.

"Mason Kinglsey'in bana öfke dolu bakışlar atmasının bir nedeni var mı?" diye sordu Craig, dans ettiğimiz müziğin sesini duyabilmem için bana doğru eğilerek.

Ona bakıyorum ve Mason bana artık tanıdık gelen karanlık bir bakış atıyor. "O benim patronum. Muhtemelen kaçıp pazartesi günü işe gelmeyeceğimden endişeleniyor."
gelmeyeceğimden endişeleniyordur."

"Mason için mi çalışıyorsun?" Craig gülüyor.

"Geçici bir iş," diye kısa bir cevap veriyorum, işimin ne olduğunu anlatmak istemiyorum.

Buradaki çoğu insan aptalca zengin ve başarılı. Craig muhtemelen benim bir düşes ya da Amerikalıların önemli İngilizler hakkında düşündükleri her neyse onu olduğumu varsayıyor. Hah! Ailemde kesinlikle mavi kan yok.

"O zaman senin masumiyetini bozacağımdan endişeleniyor olmalı." Craig sırıtıyor. "Çünkü Kingsley'in çalışanlarıyla dalga geçmediğini biliyorum."

Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor.

"Beni bozmak mı?" Dönüp omzumun üzerinden ona göz kırparak gülüyorum. "Yoksa bozan ben mi olacağım?"

Mason kadar uzun boylu değil, ama koyu sarı kısa saçları, derin mavi gözleri ve geniş omuzları çok çekici.

Yine de, ona hiç ilgi duymuyorum. "Tanrım,

hayır demem."

Tanıdık bir sıcaklık beni sararken gülümsüyorum.

"Lexi," Mason arkamda homurdanıyor.

"O artık mesai dışı, Kingsley," diyor Craig, sesinde gecenin geri kalanı için planladığı şeylerin zenginliği var.

Duyabiliyorum.

Mason duyabiliyor.

Craig'e karşı biraz fazla ileri gitmiş olabilirim. Amacım, Mason'a dün geceden sonra ona acınası bir şekilde aşık olmadığımı göstermekti.

Dün gece... Keşke planıma sadık kalsaydım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MASON

Yirmi dört saat önce

Lexi uzun bacaklarını açıp elini uzattığı gün, Emily benim asistanım olmak için mülakata geldiğinde, bir kasırga gibi bir heyecan dalgası beni vurdu. Uzun siyah saçları, büyük yeşil gözleri ve İngiliz aksanı pantolonumu sıkılaştırdı ve kimse ereksiyonumu fark etmesin diye umdum.

Sadece çok güzel olduğu için değil, o yeşil gözlerdeki yaramaz düşünceleri ve dudaklarındaki ince gülümsemeyi neredeyse okuyabiliyordum. Seçtiği parfümün yasemin ve baharat kokusu etrafında havada asılı kalıyordu.

Tanrım.

O anda, onun dizlerinin üzerine çöküp, benim sikimi çıkarıp, dudaklarını onun etrafına sararken geniş bir gülümsemeyle gülümsediğini hayal ettim.

O da sert sevişmeyi severdi. Sertçe girer, uzun saçlarını avuçlar ve taşaklarımı öptürürdüm.

Sorunumu anlıyor musun?

Lanet olası üç hafta. Üç hafta boyunca kısa etekler, dar bluzlar ve ateşli bakışlar. Ve hayal gücüm, Lexi'nin hoşuna gideceğini düşündüğüm tüm müstehcen şeylerle sessizliği dolduruyor.

Üç hafta boyunca "*evet, Bay Kinglsey*" diyerek Lexi'yi masamın altında sikimi emdiğini hayal ettim.

Üç hafta boyunca, dizüstü bilgisayarının arızalı olduğunu söyleyen Terrance ile flört etmesini izledim. O lanet makinenin hiçbir sorunu yok.

Terrance kovulacak.

Onunla olan bu takıntımı durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.

O sürekli benim dünyamda. İş yerinde ve Emily ile Sebastian'ın birkaç hafta sonra evlenecek olmasıyla, bir sürü düğün

planlaması ve etkinlikleri var.

Yarın nişan partisi var.

Onu asla işe almamalıydım; sadece onunla yatmalıydım.

Ama Emily'nin asistanlık görevini üstlenmesi gerekiyordu ve onun önemli bir yazılımı kullanmayı bilmediğini, Lexi'nin ise bildiğini anladığımızda, kader her şeyi ayarlamış gibi hissettik.

Onu hemen işe aldım.

Aptalca, sanırım — referanslarını bile kontrol etmedim. Adil olmak gerekirse, şu ana kadar harika bir iş çıkardı. Her gün beni cinsel tacizci gibi hissettirmesi dışında.

İşe gelip ereksiyon olup sonra eve gidip mastürbasyon yapmak normal değil.

Dışarı çıkıp asansörde pazarlama müdürüm Andy ve Lexi ile karşılaşıyorum. Bugün bir müşteriye sunum yapmaya gidiyoruz.

"Hadi yapalım şunu, ekip,"

Andy ve ben sohbet ederken Lexi bana biraz fazla yakın duruyor. Asansör hareket ederken vücutlarımız hafifçe çarpışıyor.

Tanrım.

Müşterinin yanına vardığımızda, Chen ve Robyn'in ona bakışlarını görüyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sonra kendime geliyorum. O bana ait değil, neden umursayayım ki?

"Beyler, hoş geldiniz," diyor CEO Robyn. "Ve burada kim var?"

"Lexi, evet, Londra'lıyım." Dizüstü bilgisayarını kucaklayarak

gülümsüyor. O da gülüyor.

"Peki, hadi seni hazırlayalım."

Lexi onu toplantı odasına kadar takip ederken, ben bunun çok cinsel bir ima olduğunu düşünerek içimden homurdanırım, ama bunu haklı çıkaracak tek bir şey bile bulamam.

Daha fazla uykuya ihtiyacım var.

Bir saat sonra Andy işini bitirir ve ben arkama yaslanıp müşterinin tepkisini incelerim.

"Ne düşünüyorsun?" diye Robyn'e soruyorum.

"İyi. Gerekli incelemeleri yapıp size geri döneceğiz. Bu arada, bugün cuma akşamı. Hepimiz çatı katına çıkıp bir şeyler içmeye ne dersiniz?" Robyn masadakilere bakıyor.

Lexi'nin gözleri parlar.

"Kızımın okul gösterisi var," diyor Andy. "Bir dahaki sefere." "Oh,

çok isterim," diyor Lexi.

Chen memnun görünüyor.

Robyn bana bakar, dudaklarında bir gülümseme vardır, bu da bana onun evliliğinin sandığı gibi olmadığını gösterir. Ya da karısı onun okul dışı faaliyetlerinden haberdar değildir.

Lexi, New York'u daha fazla gezme ihtimalinden heyecanlanarak eşyalarını toplar ve ben de ona katılmaktan başka çarem yoktur.

"Tabii, bir saat ayırabiliriz."

Zaten saat beşten sonraydı ve oradan muhteşem manzarayı görmüş olsam da, onun yüzündeki mutluluğu görmek istedim.

Buna değdi.

Lexi küstah olabilir ve beni çıldırtabilir, ama hayatı dolu dolu yaşayan insanlardan biri.

"Aman Tanrım. Burası muhteşem." Nefes nefese kalıyor. "Her gün bu manzaraya uyanmayı hayal et."

Hayal ediyorum.

Ve ona göstermek istedim.

Ama bu onu eve götürmek anlamına

geliyordu. Ki bu mümkün *değildi*.

"Sana bir içki alalım," diyor Robyn ve onu bara kadar takip ederken, ben geride kalıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve ona sahip olma isteğimi nasıl bastırabileceğimi düşünüyorum.

Ona, onun benim olduğunu dünyaya duyurmak için.

Ama bunu yapmadan.

Sonraki bir iki saat boyunca Robyn, Chen ve üç yönetmen, onun yanında eğlenerek, son derece kısa elbisesine ve ipeksi bacaklarına şehvetli bakışlar atıyorlar.

Ben de aynı şeyi mi yapıyordum?

Lexi'nin parıldayan gözleri benimkilere takıldı ve onların yaramaz ışıltısını fark ettiğimde kendime geldim.

Ne yaptığının farkında mı? Bunların

hepsi bir oyun mu?

Tanıdık bir soğukluk içimi kapladı.

O da, gür siyah saçları ve vahşi yeşil gözleriyle başka bir Sandy olabilir miydi? Benim için çalıştığım her şeyi elimden almak için beni tuzağa düşüren biri?

Bir sonraki Macallan'ımı zehirleyip mezarımın başında gözyaşlarını silebilecek biri mi?

Paranoyayı bir kenara itip, kendimi bu çılgın tavşan deliğine düştüğüm için azarladım.

Yine de bu düşünce, beni dibe çekmek için bekleyen bir hastalık gibi kafamda dolanıp duruyor.

Tıpkı saçlarını omzunun üzerinden atan, Robyn ve diğerlerinin yaptığı berbat şakalara gülen bu kadını sikme arzum gibi. Akşamın kontrolü onda.

Ve bunun farkında.

İki içki sonra, irademe zayıflıyor.

Robyn'in suratına yumruk atmadan, ona parasını siktir etmesini söylemeden ve Lexi'yi mağarada doğmuş gibi buradan sürükleyerek çıkarmadan önce oradan ayrılmak zorunda kaldık.

Hâlâ bu ihtimal ortada.

Güneş çoktan ufukta battı ve çalışan ile işveren arasındaki güvenli sınırlar bulanıklaştı.

Ayağa kalkıyorum, elimi uzatıp onu ayağa kaldırıyorum. Bu bir patronun yapacağı bir şey değil, ama neyse, bu adamlara onun bana ait olduğunu gösteren bir alfa mesajı gönderiyor.

Onlar da biliyor.

Erkekler bu tür şeyleri bilir.

"Bu adamdan bıktıysan ve iş arıyorsan, beni ara." Robyn, Lexi'ye veda ederken ona kartvizitini uzatır.

"Bu iş onun sikini emmek, bu arada," arabaya vardığımızda ona söylüyorum.

"İğrenç olma." Lexi arka koltuğa geçer ve başını sallar. "Ama bunu ben de çok iyi biliyorum."

Elbette farkında.

Şoförüm kaldırımdan ayrılır ve ben koltukta rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdanırım, sikim o kadar çok ağrımaması için bacaklarımı açarım.

"Eğlenceliydi," diyor Lexi.

Burun deliklerim genişliyor.

Yatakta mırıldanıyor mu? Ben onun amını yalarken kedi gibi uzanıyor mu?

Tanrım, hasta
oldum.

Siktiğimin
azgınlığı.

Ve aramıza gerçekten mesafe koymam lazım.

Lexi bronzlaşmış uyluğunun üzerinde elini gezdiriyor ve ben boğazımı temizlerken gözlerim onu takip ediyor. "Senin için iyi bir deneyim olur. Ağ kurma. Ayrıca manzarayı beğeneceğini düşündüm."

Lexi yüzünü havalandırıyor ve uzun siyah saçlarını boynundan

kaldırıyor. Tanrım.

"Burası sıcak mı? Klimayı açabilir miyiz?"

Üst dudağındaki parıltı beni neredeyse bitiriyor. Bu gece mevsim normallerinin üzerinde sıcak, ama bence dahası var.

Öne eğildim. O

da öyle yaptı.

Kapı koluna uzanmadan önce ellerimiz birbirine değiyor ve ben küfrediyorum, sıcaklık ve arzu doğrudan sikime patlıyor, kontrolüm

kayıyor.

Lexi geri çekildi. "Siktir, özür dilerim."

"Siktir. Sorun değil." Dişlerimi sıkıp tekrar uzanır ve sıcaklığı düşürürüm.

Gerilim o kadar yoğundu ki, bir dakika sonra nefes alamayacağıma yemin ederdim.

Arabadan dışarıya, hızla geçen binalara bakarak, kendime onun patronu olduğumu hatırlatıyorum.

Lexi benim asistanım.

Ona dokunma.

Çok fazla içtim...

"Tamam, bu çok saçma." Lexi'nin eli uyluğuma konuyor. "Bizim..."

Dönerek, bileğini sıkıca tutup, sıcak demir gibi çekip çıkarırım ve ona sert bir bakış atarım.

"Yapma," diye hırıldarım.

"Tanrım, sakin ol." Kolunu çekmeye çalışıyor ama ben bırakmıyorum.

Ona dokunmaya devam etmek istiyorum.

Araba Obsidian Nexus'un önünde durduğunda, ancak o zaman bileğini bırakıyorum. O bileğini ovuşturuyor ve benim aklım hemen yatak odamdaki ipek kravata gidiyor; onu her santimini zevkle okşarken, onun kollarını ve bacaklarını saran bu kravat çok seksi görünecektir.

Aramızda, bir ordu gibi ilerleyen, sözsüz bir enerji titreşiyor.

Arabadan inerim ve o da beni takip ederek asansöre girer, orada heykel gibi dururuz.

Ping.

Asansörden çıkıp yan yana onun masasına doğru yürüdük ve benim ofisime indik.

Lexi masasında durur.

Ben yürümeye devam

ederim.

Bu en iyisi. O gidecek, ben tuvaletime gidip onun derin dekoltesini, ipeksi göğüslerini düşünerek sikimi okşayacağım...

Ofisimin ortasında duruyorum, sikim kalınlaşmış ve ağrıyor.
Damlıyor.

Siktir.

Çantamı bırakıp, arkanı dönüp dışarı çıkıyorum. Ama Lexi gitmiş.

Nereye gitmiş bu kadın?

Malzeme dolabının kapısının aralık olduğunu görüyorum ve kendimi gerçekten kötü bir karar vermekten bir kez daha alıkoymaya çalışıyorum.

Siktir et.

Hiçbir şey beni durduramaz, bir kasırga bile. Bu kadını istiyorum ve ona sahip olacağım. Sonuçları siktir et.

Koridoru geçip dolaba giriyorum.

Lexi nefesini tutar, elinde tuttuğu bir avuç dolusu kalem ve markörü düşürür ve tüm vücudu kollarımda jöleye dönüşür. Sonra ağzımı onun ağzına yapıştırırım.

Sonunda.

Tadı, bu gece içtiği meyveli kokteyl ve haftalardır hayalini kurduğum tüm yaramaz şeylerin tadı gibi. Elim onun koyu saçlarının arasında kayarken, dilim onun dilini istiyor.

Tanrım, bu harika. "Mase," diye

inliyor Lexi.

"Seni becereceğim," sanki bu ikimiz için de yeni bir habermiş gibi

duyuruyorum. Kollarını boynuma doluyor, dudağımı ısırıyor.

Onu raflara doğru itiyorum, etrafımıza eşyalar düşüyor ama umurumda değil. Eteğini yukarı çekiyorum, yumuşak çıplak kalçalarına elimi kaydırıyorum, sonra tangasını kopana kadar çekiyorum.

"Benim için her gün bu minik dantelli parçaları mı giyiyordun, Lexi?" diye soruyorum, fermuarımı açarken sikim serbest kalıyor.

"Keşke." Kravatımı çeker; düğmeler uçar gider, o da açıkta kalan göğsümü yalar.

Siktir.

Onun vahşi bir kadın olacağını biliyordum.

Sonra elbisesini aşağı çekiyorum ve bir yırtılma sesi duyuyorum, ama göğüsleri görünce umurumda bile değil.

"Tanrım." Bacağını kaldırıp parmağımı amına sokuyorum. "Sırılsıklam olmuş."

"Çünkü sen bir baş belasısın. Her gün beni yemek istermiş gibi aç gözlerle izliyorsun." Lexi boynumu yaladı, sonra açlıktan ölüyormuş gibi beni tekrar öptü.

İkimiz de açız.

Birbirimiz için.

"Öyle," itiraf ediyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum. "Bu amcığı yemek ve göğüslerine boşalmak istiyorum, sonra da beni o küstah boğazına kadar almanı istiyorum."

Yüksek sesle inleyerek amcığı kasılır.

"O zaman yap şunu," diye bağırır Lexi, ben parmağımla daha hızlı hareket etmeye başlarken.

Bir anlık akıl sağlığı önümde parlar ve artık geri dönüşün olmadığını anlarım. Malzeme odasında çalışanımla seks yapmak üzereyim.

Üzgün

değilim. Hiç

de değil.

Ama bunun ne olduğunu netleştirmem, sınırlar ve beklentiler belirlemem gerekiyor.

Daha önce gördüğüm o vahşi gözler gözümün önüne gelir. Zehirli viski bardağından dolayı yerde yattığım görüntüler.

"Bunu bir kez yapacağız. Sadece bir kez. Sonra bu çılgınlık sona

erecek," diye homurdanıyorum. "Kabul," diye cevaplıyor Lexi.

"Güzel. Anlaştık," diyorum, onu kaldırıp duvara yaslayarak içime sokuyorum.

İkimiz de inliyoruz.

O ateşli, sıkı ve hayal ettiğim her şey.

Göğüsleri yüzümde zıplıyor; saçlarımı tutup boynunu geriye doğru eğerek odayı inlemeleriyle dolduruyor.

Onu, bu gece yaptıklarımızın geri alınamayacağı anlamına gelen bir kabile ritüelinde onu sahipleniyormuşum gibi sikiyorum.

Bir bakıma bunun doğru olduğunu

biliyorum. Pişman olabileceğimi de

sanmıyorum.

"Boşalacağım," diye homurdanıyorum, "Siktir, sen de boşalmak

üzere olduğunu söyle." "Evet, evet, Mason."

İkimiz de vücudumuz doruğa ulaşırken titriyoruz ve tohumumun sıcaklığını penisimden aşağıya doğru fışkırırken hissediyorum.

Kahretsin.

Lexi saçımı tutuyor, tehlikeli bir baştan çıkarıcı gibi görünüyor, parçalanıyor.

Lanet olasıca muhteşem.

Onu yere indiriyorum.

"Prezervatifimi

unutmuşum."

"Hap kullanıyorum."

Tanrıya şükür.

Sonra ağzımdan bir şey kaçıyor. Daha sonra pişman olacağımı bildiğim bir şey.

"Dinle, Emily'nin prensini bulduğunu biliyorum, ama bu öyle bir şey değil. Bunu bilmeni istiyorum."

Lexi elbisesini aşağı çeker ve gözleri bana dikilir, öfke ve incinmişlik bir arada karışır.

"Siktir git Mason. Bu kasabada bir sürü prens var, kendini beğenmişlik yapma." Göğsüme itti.

Evet, ama hepsi milyarder değil.

BÖLÜM BEŞ

LEXI

"Lexi," Mason arkamda homurdanır.

"Mesaisi bitti, Kingsley," diyor Craig ve ben kurbağaya dönüp bakıyorum.

Emily prensiyle birlikte oldu, ama mesele bu değil.

Adi herif.

Biriyle yattıktan sonra kim böyle bir şey yapar? Onun asistanı olduğumu biliyorum ve işimi profesyonelce yapamadığımı da biliyorum, ama en azından ağzımı açıp kırıcı bir şey söylemedim.

Mesela, "Hey zavallı beyaz kız, sen benim için yeterince iyi değilsin, sakın aklına bir şey gelmesin."

Eğer kendini önemli sanıyorsa, ona benim için çalıştığım adamdan başka bir şey olmadığını göstereceğim.

"Ne haber patron?" Gözlerimi kısarak, sanki artık bana hiç ilgi çekici gelmiyormuş gibi davrandım.

Bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Konuşabilir miyiz?"

"Pazartesiye kadar bekleyebilir

mi?" "Hayır," diye homurdandı.

"Şey, ben sarhoşum ve..." Mason elimi tutar ve beni dans pistinden sürükler.

"Ne yapıyorsun?"

"Benimle gel, sonra bana teşekkür edersin." "Kingsley!"

Craig seslenir.

"Erkek arkadaşına geri çekilmesini söyle, yoksa olay çıkaracağım. Unutma, bu Emily'nin nişan partisi."

Tam bir pislik.

Çok yüksek topuklu ayakkabılarımla düşmemeye çalışırken etrafa bakınıyorum. Sebastian kaşlarını çatarak bizi izliyor, sonra Craig'e bir bakış atıyor.

"Sanırım sır ortaya çıktı, güneş ışığı. Bırak beni." "Hemen,"

diye uyarıyor Mason.

Kahretsin.

"Bir dakika sonra dönerim," diye Craig'e sesleniyorum. "Beş dakika."

Emily ve Terri, balkon kapısından dışarı çıkmamızı izliyorlar. Kapı arkamızdan kapanırken Mason'ın sıkı tutuşundan elimi çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak kollarımı kavuşturuyorum.

"Bir prens aradığını biliyorum, ama üzülerek söylüyorum Bayan Grant, kendine bir kurbağa bulmuşsun. Craig Templeton Manhattan'daki tüm nilüfer yapraklarına atlamış."

Gözlerimi kırpıştırırım.

Bu adam benzetmeleri gerçekten çok seviyor.

Ama planımın işe yaramasından ve onun kıskanmasından gizlice memnunum. Yoksa beni yargılıyor mu?

Orospu çocuğu.

"Öyle mi? Peki bunu nereden biliyorsunuz, Bay Kinglsey?
Onun peşinden aynı nilüfer yapraklarına atladınız mı?"

Gözleri öfkeyle parlıyor ve burun delikleri genişliyor.

"Bu durumda, görünüşe göre ben önce gitmiş olacağım." Kaşlarını

kaldırıyor. Bu ne cüret!

Kollarım düşer ve onun güzel ama kaba yüzüne tokat atamadan, bileğimi yakalar.

"Uh, uh. Esaretini *prensin* için sakla."

"Bırak beni," diye tekrar tısladım. "Bunu kesmelisin, Mason." "Neyi

keseyim?" Tereddüt etti ve kolumu bıraktı.

"Bana olan bu takıntını. Her ne ise."

Bunun üzerine gözlerini devirir. "İyi denemeydi. Dün gece olanların tek seferlik bir şey olduğunu söyledim. Bunun kıskançlık olduğunu düşünme. Seni kendinden utanç duymaktan kurtarmaya çalışıyorum."

Öyle mi?

"Tatlım," diye seslenirim, olabildiğince alaycı bir tonla, "Senin güzel, kalın sikinden daha fazlasını istediğimi düşünmen çok komik."

Mason gözlerini kırpıştırır ve dudakları kıvrılır.

"Sence benim güzel, kalın bir penisim var mı?"

Tanrım... Bu adamın egosu ne kadar da büyük.

Birbirimize uzun bir süre bakışırız, aramızda kıvılcımlar çakar, öfkem yüzeyin altında dolanır ama patlamak ister.

"Birçok şey düşünüyorum ama sen benim patronumsun diye söyleyemiyorum," diye homurdanırım.

Mason başını eğdi, ellerini ceplerine soktu. Bu gece, kıçını deli gibi saran krem rengi pantolon ve bej blazer ceketiyle çok yakışıklı görünüyor. Yakışıklı, zengin ve çok şık.

Ama eminim ki hepsi yerde olsaydı çok daha yakışıklı görünürdü. Tabii bunu istediğimi ona asla söylemeyeceğim.

Bir daha asla.

"Tamam o zaman. Bu konuşmayı tam dokunulmazlık hakkın olduğu bir konuşma olarak düşün. Ne istersen söyle."

Alaycı bir şekilde gülerim.

"Eğer sikin hakkında daha fazla iltifat bekliyorsan, alamayacaksın."

"Ama içinden öyle düşünüyorsun."

"Sen inanılmazsın, biliyor musun Mason Kingsley?" Kollarımı açıyorum. "Seni ofiste beceriyorum ve sen benim yüzük peşinde olduğumu sanıyorsun. Değilim. Bilgin olsun, ben seninle yatmak istedim, sen de öyle. Son."

İkna olmuş gibi görünmüyor.

"Bunu yapmana izin vererek işimi riske attığımı bir an bile düşünmedin mi?" diye soruyorum. "Hayır diyebilirdim."

"Neden demedin?"

İç çekiyorum. "Sence neden?"

"Sebastian'ın Emily'ye aşık olduğu gibi benim de sana aşık olacağımı düşündüğünü sanıyorum," diye itiraf ediyor.

Gülüyorum.

Sonra daha da yüksek sesle gülüyorum, Mason ise giderek daha rahatsız görünüyor.

"Aman Tanrım." Bu noktada nefes almakta zorlanarak eğildim.

"Bunu... bunu keser misin?" diye tıslar, beni tutup kapıdan uzaklaştırır. "Lexi!"

Gözlerimden yaşları silerim. "Üzgünüm, nefes alamıyorum. Aman Tanrım."

"Tamam. Yanılmış olabilirim," diye fısıldadı, kapıya bakarak.

"Seni sakinleşmek ya da aşık olmak istediğimi düşünmene neden olacak ne yaptım?"

"Boş ver."

Yüzü kızardı ve bence utanmış değil.
Daha çok... başka bir şey. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Onu hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim. Prens

yorumunu hatırladım.

"Zengin olduğun için seni istediğimi düşünüyorsun," diyorum ve o başını sallıyor.

"Çoğu kadın öyle düşünür."

"Vay canına, bu gerçekten üzücü." Kafamı sallıyorum. "Üzgünüm, *Prens* Kingsley, ama bu kız öyle değil. Sen benim için sadece başka bir kurbağaydın."

Birbirimize uzun bir süre daha bakıştık ve onun bana inanmadığını görebiliyordum. Bir yandan kırılmıştım, çünkü bu onun benim hakkımda ne düşündüğünü gösteriyordu?

Öte yandan, onun kadar zengin bir adamın bu tür konularda dikkatli olması muhtemelen normaldir.

Yine de.

Bu konuda çok kaba davrandı ve ben burada durup bana saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim.

"Bana inanmıyor musun?" Omuz silkiyorum. "Muhtemelen Craig'le eve gideceğim."

Mason sırtını bir çubuk kadar dikleştirir. "Hayır. Değilsin.
O adam bir playboy."

Ne komik. Dün gece bana layık görmedi, ama şimdi bana alfa erkek gibi davranıyor.

"Görünüşe göre, benim tipim bu." Ayrılmak için dönüp duruyorum, ama bir adım atamadan, kalçalarımı çekiyor ve ben onun vücuduna sertçe yapışıyorum.

"Hayır dedim, Lexi."

Bir titreme geçiyor içimden. Kalçama değen ereksiyonunu hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Kararını ver, Mason. İkisini birden elde edemezsin."

MASON

Ne yapamayacağım lan?

Lexi arabamın arkasında ve onu eve götüren adam benim.

Craig'in Obsidian Club'daki son davranışlarını Sebastian'a anlattığım için bana kızgın, Sebastian da bunu Emily'ye anlatmış.

Geri çekilip onunla eve gitmesine izin veremezdim.
Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Onu

korumaya çalışıyordum.

"Pazartesi görüşürüz," diyor Lexi limuzinden inerken düz bir sesle. "Peşimden gelme."

Ellerimi kaldırıyorum. "Frog, unutma." "Nasıl

unutabilirim ki."

Güm.

Deri koltuğa yaslanıp, şoförüme beni eve götürmesini söylerken gülümsüyorum.

ALTINCI BÖLÜM

LEXI

Bir işarete ihtiyacım var, üzerinde "Defol git kurbağa!" yazan bir işarete.

Prensmiş, hadi oradan, Mason Kingsley kontrolcü bir kurbağadan başka bir şey değil. Bir kara kurbağası.

Tamam, kurbağadan daha yakışıklı, ama mesele bu değil.

Craig'le gitmeyecektim, ama Mason dedikodu yapmaya başlayınca, herkes beni kendimden kurtarmak için koşturmaya başladı.

Bu onun sözleri, benim değil.

Bu işe bu kadar ihtiyacım olmasaydı, ona Empire State Binası'ndan atlamasını söylerdim.

Pazartesi berbat geçecek.

Evet, o çok seksi. Evet, cuma günü beni duvara itip bir fahişe gibi becermesini çok sevdim. Evet, bunu tekrar yapabilmeyi diliyorum.

Ve tekrar, ve tekrar...

Sonra ağzını açarak her şeyi mahvetti. O sözler geri alınamaz. *Emily kendine bir milyarder buldu, sen de bulacağını düşünme.*

Güzel.

Gerçekten çok güzel, Mason.

Ne tür bir pislik böyle bir şey söyler ve sonra flört ettiğin adamı sabote ederek, senin hayatına devam ettiğini kanıtlar?

Mason Kingsley, işte o.

Beni kendimden kurtarmıyordu.

Kurtarılmaya ihtiyacım olabilir, ama partide azgın zengin erkeklerden değil. Kiminle yatacağımı seçebilecek ya da hayır diyebilecek kadar aklı başında biriyim.

Mason, o güzel penisini içime sokarken, hangi noktada benim duvar çiçeği olduğumu düşündü?

En iyi arkadaşıma ihtiyacım var.

Ona söylemem gereken çok şey var, ama ben New York'a geldiğimde, o kalbi kırılmıştı, sonra Sebastian evlenme teklif etti ve bu gece Emily hamile olduğunu açıkladı.

Benim sorunlarım biraz acınası görünüyor. Yani, işini kaybetmek öyle değil.

Ama evren sana bir fırsat verdiğinde patronunla yatmak... bu aptalca.

Bunu asla yapmamalıydım.

Lanet olası alkol.

Aklım başımdayken önceliklerim belliydi. Tabii, tüm o flörtler hariç. Ateşle oynuyor olabilirdim.

Anlatıcı: Kesinlikle ateşle oynuyordu ve hala oynamak istiyordu.

Of.

Mason'la aramızı düzeltmem, işimi kaybetmememem ve yeterince uzun süre orada çalıştıktan sonra, o bana harika bir referans olacak.

O zaman Londra'da başıma gelenler geçmişte kalabilir. Bir daha asla düşünülmemesi gereken bir şey.

Adi herifler.

Ayrıca Em evleniyor! Bebeği olacak. Amerika'da kalmam gerek.

Eğer yeterince çabalarsam, patronuma karşı hissettiğim bu sinir bozucu çekiciliği aşabileceğime eminim. Randevulara çıkmak ve başka erkeklerle tanışmak kesinlikle yardımcı olacaktır.

Ve içlerinden bir veya ikisi iğrenç derecede zengin olsa da, kurbağamın yakışıklı yüzünün önünde bunu gösterebilsem ne kadar eğlenceli olurdu?

Giysilerimi çıkarıp yatağa girerken, Mason'ın neden müdahale edip Craig'le gitmemi engelleme ihtiyacı hissettiğini merak ediyorum.

Bu bir varsayım, ama önemsiz.

Kıskanç olamaz.

Bana sakın aklına bir şey getirme dediğinde, penisi hala damlıyordu. İkimizin de sıvıları damlıyordu.

Ugh, onun sert, kaslı vücudunun hatırası hala çok taze. Aynı anıdan nasıl bu kadar kızgın ve tahrik olabilirim?

Lanet olsun ona.

Mason Kingsley kurbağa değil ve bunu biliyor.

Yine de, benim buraya kendime milyarder bir koca bulmak için geldiğimi ima etmesi çok kaba bir davranıştı. Aslında, ben hiç koca aramıyorum.

Emily için mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama milyarderle evlenmek cesaretsizler için uygun bir şey değil. Kişisel güvenliği var ve şu anda Beyaz Saray büyüklüğünde bir çatı katında yaşıyor.

Bu muhtemelen doğru değildir, çünkü Beyaz Saray'ı hiç görmedim, ama Sebastian'ın evi büyük ve evet, etkileyici, ama çok sıcak ve davetkar değil.

Benim görüşüm bu.

Medya kısa süre önce nişanlarını duyurdu ve insanlar Emily hakkında her türlü şeyi söylüyor. O da bunu kabullenmiş görünüyor. Üzüldüğünde beni arıyor ve Sebastian ona destek oluyor.

Ve koruyucu — yakında karısı olacak kişi söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi.

Hayatı değişti ve akışına bırakıyor, hatta belki de bundan zevk alıyor gibi görünüyor, ama benim hoşuma gider miydi, emin değilim.

Gardırobuna yardım etmesi için bir stilist tutmak zorunda kaldı çünkü, alıntı yapıyorum, "New York modası önemlidir ve Bay Remington ile etkinliklere katılırken buna uygun görünmelisiniz."

İğrenç.

Bu, onun halkla ilişkiler müdüründen geliyor.

Emily hayatının çoğunda Marks & Spencer kıyafetleri giydi, ara sıra Zara ve Kate Spade'den pahalı şeyler aldı ve şimdi kişisel alışveriş danışmanı var.

"Dostum, ne oluyor?" diye sordum ona.

"Sorun yok. Alt tarafı kıyafet. Sebastian için önemliyse, güzel ve şık kıyafetler giymekten mutluluk duyarım."

O evin içinde dolaşıyordu. "Seni çıplak tercih ederim. Umurumda değil."

Ben sırıtarken o gözlerini devirdi.

"Gördün mü?"

"Sebastian bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyor," diye cevapladı Emily.

Elma ısırıyor olan Sebastian'a baktım. Omuz silkti. "Evet, öyle bir şey var, ama bebeğim, bu sadece önemli olaylar için."

“Evde istediğim kıyafeti giyebilirim, ama evden çıktığımda veya Obsidian Nexus Technologies ofisine girdiğimde, medya benim Gap marka kot şort ve grup tişörtü giydiğim fotoğrafımı çekerse, bu durum bana çok fazla sorun yaratacaktır.”

Ben yapardım.

Sadece isyankar olmak için.

"Yap da, yukarıdaki ofisime çıktığında ne olacağını gör." Sebastian ona göz kırptı, sonra elmasına tekrar ısırdı.

Vay canına.

İkisi birbirlerini sevdikleri için aralarındaki kimya bayılmaya değerdi. Onları kıskanıyordum, ama onun banka hesabını değil. O fakir olsaydı da onu sevecekti.

Yana dönüp ellerimi yastığımın altına soktum ve

.

Mason'ın bana yaptığı *nazik* uyarıda beni en çok rahatsız eden şey altın avcısı olduğumu gösteren hiçbir şey yapmamış olmam.

Eski işverenim buna katılmayabilir. Bay Harrow benim bir hırsız olduğumu düşünüyor. Masumiyetimi kanıtlamak o zaman olduğu gibi şimdi de imkansız olduğu için istifa etmek zorunda kaldım.

Neyse ki Mason bunların hiçbirini asla öğrenmeyecek.

YEDİNCİ BÖLÜM

MASON

Ofiste ilerlerken, Bayan Grant'ın yanından geçiyorum — ona artık böyle hitap ediyorum çünkü "*bir iki kez daha becermek istediğim seksi kadın*" demekten çok daha iyi — günaydın diyorum ve yürümeye devam ediyorum.

"Günaydın Bayan Grant," diyorum, bu hafta her gün yaptığım gibi. "Günaydın Bay Kinglsey," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor Lexi.

Artık soyadımı kullanmasını duymak seksi değil, sinir bozucu. Özellikle de bana kızgın olduğunu belli eden alt tonuyla.

Neden umursuyorum, bilmiyorum.

Bir an Lexi'nin Craig ile nişan partisinden ayrılmasını engellediğim için memnunum, bir sonraki an ise bunu geride bırakıp onun o sinir bozucu, lezzetli flörtlerini tekrar yapmasını sağlayabilir miyiz diye merak ediyorum.

Hiçbir imada bulunulmadı.

Bluzunun düğmeleri açık değil. Toplantı odasında bakışlar yok. Sanki ilgisini tamamen kaybetmiş gibi.

Bu iyi bir şey. Tabii bu, savunmamı aşmak için bir taktik değilse. Öyleyse, ona bu planından vazgeçmesini söylerdim. Arkadaşımı bir obsidiyen engereğe kaptırdıktan sonra, en iyi arkadaşı bir milyarderle evlenen bir kıza kanmam pek olası değil.

Neden aynı şeyi yapmak istediğini anlıyorum. Londra'dan bakınca muhtemelen kolay görünüyordu.

Lexi uçarak gelir, New York'ta bir gece geçirir, ertesi gün Sebastian evlenme teklif eder. Gerçekte, işler o kadar basit değildi. İkisi kısa sürede çok şey yaşamıştı ve... bence birbirleri için yaratılmışlardı.

Bunu herkes görebilir.

Onlar deli gibi aşıklar.

Lexi ve ben birbirimize karşı cinsel bir arzu duyuyoruz. Bundan başka bir şey yok.

Ve onun açısından bu geçmiş zaman olabilir.

Lexi, hiç etkilenmemiş gibi görünmek konusunda mükemmel bir iş çıkarıyor hatta *kayıtsız gibi* davranarak hayatına devam ediyor.

Güzel.

Benim istediğim bu.

İşini yapmasını ve Craig'i, Terrance'ı ya da...

Ya da başka biriyle yatmaması.

Ofisime girer, blazerimi çıkarır ve askıya asarım.

Lexi benim için çalışmaya devam ederse ve ABD'de kalırsa, biriyle tanışacaktır. Biriyle çıkmaya ya da yatmaya başlayacaktır. Aynı çevrelerde takıldığımız için muhtemelen tanıdığım biri olacaktır.

Çenemi oynatarak masamın etrafında dolaşıp oturuyorum, sonra şehri seyrediyorum.

Neden bu fikir hoşuma gitmiyor?

İstediğimi elde ettim, değil mi? Onu becerdim. Elbette, o seksi vücudunun ve müstehcen ağzının tadını biraz daha uzun süre çıkarmak güzel olurdu. Ama işte buradayız.

Cuma günü ve diğer dört arkadaşımla kahvaltıdan yeni döndüm. Konuşmalarımız piyasalardan dedikodulara, sanki hala üniversitedeymişiz gibi saçma sapan konulara atladı.

Sebastian yaklaşan düğünüyle ilgilenmiyormuş gibi davrandı, ama heyecanlı olduğu belliydi.

Colt, Obsidian Club'da bazı tadilatlar yaptırıyor ve kahvaltının yarısını telefonuyla geçirdi.

"Seks mesajları mı yazıyorsun?" diye sordu Zander, omzunun üzerinden eğilerek ve gözlerini kısarak.

"Dostum." Colt ekranı göğsüne çarptı. "Gizli konular."

Sebastian burnunu çektikten sonra Zander bana

sırıttı. Telefonunda ne olduğunu merak ettim.

"Ne?" Colt, Seb'e sertçe seslendi.

"Bir seks kulübündeki IP ne kadar gizli olabilir ki?"

"Al seks odaları mı?" Drew sırıttı, sonra ağzına yemek tıkıştırdı.

"Tanrım. Bu benim sikimi korkutuyor." Kafamı salladım ve kahvemin büyük bir yudumunu içtim.

"Aslında, sektör için yapay zeka alanında pek çok şey oluyor. Ama Mason'ın hassas sikini kırmak istemem, o yüzden *IP'yi* kendime saklayacağım, çok teşekkürler Sebastian." Colt telefonunu cebine koydu.

"Senin kulübünde hiçbir şey benim sikimi rahatsız etmez. Ama beni emmek isteyen robotlar kurarsan, bundan sonra cuma geceleri saçımı yıkayabilirim."

Zander güldü.

"En azından robotlar paramız için bizi öldürmezler." Drew omuz silkti.

"Henüz." Colt telefonunu çıkardı, sırıttı, bunu gizlemeye çalıştı, sonra telefonunu cebine geri koydu.

Ne oluyor?

Zander ve ben birbirimize hızlıca baktık. Arkadaşımız ilginç bir şeyin peşindeydi ve bunun ürkütücü seks robotlarıyla bir ilgisi yok gibi görünüyordu.

"Hey, Lexi'yi kovmakla ilgili şaka mı yapıyordun?" diye sordu

Sebastian. Herkesin yüzü bana döndü.

"Ah... evet." Buna uygun bir cevap bilmiyorum, ama kabul edilebilir tek cevap bu.

Herkes Lexi'yi sever.

Drew, Colt ve Zander'ın onu Obsidian kulübüne davet edip birkaç saat onunla oynamayı çok isteyeceklerinden neredeyse emindim.

Lexi'nin de her saniyesinden keyif alacağından da emindim. Ve ben bundan nefret ederdim.

"Partide onu dışarı sürüklediğini gördüm. O neydi?" diye sordu Zander. "Craig hakkında mı?"

Ondan hiçbir şey kaçmazdı. Asla.

"İş meselesi," diye cevapladım.

"Onu becerdi," dedi Sebastian aynı anda. "Kaçınılmazdı."

Colt başını salladı.

"Bunu tahmin etmiştim." Drew suyunu yudumladı.

Kahvemi masaya bırakıp onlara sert bir bakış attım. "Affedersiniz. Ben çalışanlarımla yatmam. Bu kaçınılmaz bir durum değildi. Bunlar hafifletici sebepler."

Zander gülmeye başladı.

"Ne koşulları? Göğüsleri mi?" Colt eğlenerek kaşlarını kaldırdı.

Evet, onlar ve...

"Onu işe almamalıydım. El sıkıştığımız anda onunla yatmak istedim. Ama onun özel becerilerine ihtiyacım vardı..."

"Eminim öyledir." Zander pastırmasını ısırdı ve çiğnerken sırıttı.

Onlara sert bir bakış attım.

Durumu daha da kötüleştiren şey, beynimin ikimizin malzeme odasındaki tüm görüntüleri ve hisleri hatırlamaya karar vermesiydi. Lexi'nin eteği yukarı çekilmiş, külotu uçmuştu. Sıkı, ıslak amcığı benim sikimi daha derine çekiyordu.

"Onu kovmayacağım, ama kalamaz. Muhtemelen istifa edecektir." Yüksek sesle iç geçirdim.

"Neden?" Sebastian kaşlarını çattı.

"Hadi ama, bir düşün. En iyi arkadaşı seninle evleniyor. Kızlar... konuşur. Lexi'nin bizim aramızda da aynı şeyin olmasını beklemediğini sanmıyorum."

Çıtırtı.

"Sana yalakalık yapıyor gibi görünmüyordu dostum." Drew yine tostunu çıtır çıtır yedi.

Kendimi tutamadan ateşim yükseldi. "Hayır..."

"Neden onunla Craig Templeton'ın arasına girdin? Yani, onun bir playboy olduğunu biliyorum, ama prezervatifler bunun için var." Colt omuz silkti.

"Oh, ne güzel. Yani, değer verdiğimiz bir kızı, ona belsoğukluğu bulaştırabilecek bir adamla gitmesine izin mi vermeliyim?" Kafamı salladım ve koltuğuma yaslandım.

"Kiminle yattığı bizi ilgilendirmez." Drew meydan okudu. "Tabii..."

"Hiçbir şey olmadıkça. O benim çalışanım. Eğer belsoğukluğu kaparsa, izin almak zorunda kalır."

Zander burnunu çektirdi.

Ve bu arada, Terrance bu hafta bir kez daha lanet olası bir şeyi tamir etmek için yönetici katına çıkarsa, onu gerçekten kovdururum.

"Şu soruyu bir düşün. Neden Emily ile birlikte mülakata geldi? Kim iş mülakatına arkadaşını getirir ki? Sence de tüm bu olayı uydurmuş olabileceklerini düşünmüyor musun?" Öne eğildim ve çatalımla işaret ettim.

İkisi de yazılımdan haberdar mıydı? İş ilanı önceden yayınlanmıştı.

İnternette biraz arama yapsalardı bunu öğrenebilirlerdi. Lexi

neden Londra'daki işinden aniden istifa etti?

Gençlerin çılgınca şeyler yaptığını ve yapmaları gerektiğini biliyorum, ama bu ona körü körüne güveneceğim anlamına gelmez.

Başlangıçta penisim kontrolü ele

almıştı. Şimdi ise temkinli

davranıyorum.

Çok temkinli. Bazıları buna paranoyaklık diyebilir.

Sözlerim onu kırdı ve bir bakıma, bunu yapmak için söylenmişti. Bunun, Prenses Günlükleri'nin ikinci bölümü ya da bu kızların hayalindeki romantik milyarder rüyası gibi bir şey olmayacağını açıkça belirtmem gerekiyordu.

"Senin bahsettiğin benim çocuğumun annesi," diye uyardı Sebastian.

"Ayrıca, topluluk protestocuları ve Şeyh konusunda sana yardım etmek için korkunç bir plan yapan kadın da o."

Sebastian isteksizce çatalını sallayarak kabul etti.

"Sence de arkadaşının ABD'de kalmasını istemez mi?" "Benden yardım isterse, bunu gerçekleştiririm."

"Ama burada Emily ve Lexi'den bahsediyoruz," diye karşı çıktım. "Tek söylediğim, Jack ve Sandy'den sonra uyanık kalmaya karar verdiğimiz.

"Dikkatli, paranoyak değil," dedi Zander.

"Aynı şey," diye elimi salladım.

"Onunla yattığın için onu kovamazsın," diye ekledi Sebastian. "Zaten Lexi, Emily'ye tek kelime bile etmedi."

Gerildim, sonra inledim.

"Tanrım, ne dedin sen?"

"Sadece Lexi'nin seninle çalışmaktan memnun olup olmadığını sordum." Sebastian kahvesinden bir yudum aldı. "Em, her şeyin yolunda gitmesinin güzel olduğunu söyledi."

Zander, ben bakışlarımı Sebastian'a çevirirken pastırmasını boğazına taktı. "Peki sen ne dedin?"

"Sorun yok, merak etme. Hiçbir şeyden şüphelenmiyor."

"Seb!" diye bağırdım.

"Biliyor."

"Biliyor."

"Evet, Emily biliyor."

BÖLÜM SEKİZ

LEXI

"Mason'la yattın!" diye suçladı Emily.

İçkimi boğazıma kaçırıyorum. "Ne?"

Bunu nereden biliyor? Gerçek anlaşıldıkça gözlerim kısılır.

Lanet Mason!

Bunu tüm arkadaşlarına mı söyledi? Söylemiş olmalı. Emily'nin bunu bilmesinin tek yolu bu. Hafta sonu birbirimize yapışık değildik ki.

Aslında tam tersi.

Craig'den beni kurtaran ağabey tavırları hariç.

Aferin ona. Bu şehirdeki başarılı erkeklerle çıkmaya başlayarak onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamayı planlıyorum.

Zaman bulduğumda tabii.

Hâlâ herkese söylediğine inanamıyorum. Mason'ı asla yatak odası maceralarına düşkün bir adam olarak görmezdim. Ama sonra, onu hiç tanımadığımı kendime hatırlatıyorum.

"Aman Tanrım, gerçekten mi? Mason gerçekten çok seksi. Kardeşime bunu söylediğimi sakın söyleme," Catherine Emily'yi işaret eder. "Onu hep seksi bulmuşumdur. Zander kadar seksi değil ama... evet, bunu Sebastian'a da söyleme."

Emily'nin ağzı açık kalır ve bir şey söylemek üzereymiş gibi görünür, sonra gözlerini kırpar. "Bütün bunlara sonra geri dönebiliriz. Lexi. Ne oluyor lan?"

Ugh.

Yalan söylemeyeceğim.

"Evet. Tamam. Öyle yaptım." Kanepeye geri uzanıyorum. "Aptal olduğumu biliyorum.
Ama bir daha olmayacak."

İkisi de bana büyük bir yalancıymışım gibi

bakıyor. Değilim.

Mason bir daha bana yaklaşmayacak. Buna bahse girerim. O adam çok çekici olduğu için irademden emin olamıyorum. Ona kızgın ve kırgınım, ama ben de kanlı canlı bir kadınım.

Muhtemelen ona gölün içine atlamasını

söylerdim. Ama bunu garanti edemem.

Umarım patronumu aklımdan çıkaracak yeni biriyle tanışırım.

"Aman Tanrım. Yaptın. Onu çekici bulduğunu biliyordum ama Lex, o senin patronun. Ve bizim sağdıcımız."

Catherine ve ben ona bakıyoruz.

"Tamam. Bizim için durum farklıydı." Emily bardağını

çevirir. Ben de konuyu kapatırım.

"Evet. Biliyorum. Kötü bir hareketti. Aptalım. Geçmişte kaldı. Devam edelim." Elimi sallıyorum. "Bu sabah işe giderken sevimli bir itfaiyeciyi geçtim. Adamın kıçı. Tanrım."

Catherine kıkırdar.

Kocasından ayrıldıktan sonra şu anda bekar bir anne ve henüz başka biriyle yatmadığını düşünüyorum.

Onu kanat kadınım yapmam lazım.

"Neden bana söylemedin?" Emily incinmiş görünüyor.

"Daha geçen Cuma oldu," diye ekliyorum. "Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve gelecekteki kocamın en iyi arkadaşıyla yattın."

Şey, öyle bakınca, şimdi kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Bunun hiçbir anlamı olmadığını anlamasını gerçekten istiyorum. Bütün hafta profesyonel davranmak ve işimi güvence altına almak için çok çalıştım.

Önemli olan tek şey bu.

Kızlarla da bu konuyu önemsiz göstermeye çalışmalıyım, çünkü bizim bu yeni küçük sosyal grubumuz öpüşüp bunu herkese anlatıyor.

Önemli bir şey değildi.

Mason bunu açıkça belirtti ve ben o lanet kurbağaya aşık olmadım, yani önemli değil.

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey.

"Bak, ikimiz de malzeme odasından çıktığımız andan itibaren bunu geride bıraktık." Gülümserim ve gazlı suyumdan bir yudum alırım.

"Sen onu malzeme odasında becerdin!"

“Keep sesini sesini alçaltın." Gözlerimi gözlerimi kısarak etrafıma restoranın restoranın etrafına bakıyorum. "Tanrım, Em."

"Üzgünüm. Ama bu biraz seksi." Catherine'e bakıyor. "Kulaklarını tıkayın. Neden onun ofisi olmasın? Yani, bu..."

"Hayır. Sonraki kelimeleri söyleme." Catherine gerçekten kulaklarını tıkadı. "O benim kardeşim. Kurallara ihtiyacımız var."

Emily ve ben güldük.

Onun ofisinde daha rahat olurdu, orası kesin. Sırtımda birkaç gün morluklar kaldı. Her şeyin hızlı, erotik ama çok az anlam ifade ettiğini hatırlatmak için.

Eminim Mason şimdiden oynayacak yeni birini arıyordur.

"Öylece oldu. Aramızdaki kimyayı fark etmiş olmalısın." diyorum ve Emily başını sallıyor. "Artık ikimizin de sisteminden çıktı. Bitti. Her şey bitti. İkimiz de hayatımıza devam ettik."

İki kız da bana inanmıyormuş gibi bakıyor. Ellerimi kaldırıyorum.

"İtfaiyeci mi? Craig mi? Sizler bana onunla eve gitmememi söylediniz. Ben tamamen istekliydim."

Ben istekli *değildim*.

Dans ederken bile pek istekli değildim. Craig yakışıklı, elbette, ama gerçekte bunu Mason'ı kızdırmak için yapıyordum ve işe yarıyordu.

Böyle bir tepki beklemiyordum, ama şimdi her şey ortaya çıktı ve herkes bizim yattığımızı biliyor.

Biraz utanıyorum.

Sakin ol Lexi, patronunun iş yerinde onu becermesine izin

veren asistan. Sadece sır olarak kalırsa seksi olur.

"Craig pek iyi birine benzemiyor," diyor Emily.

"Sadece seks. Onun kanseri tedavi etmesine ya da mültecileri evlat edinmesine ihtiyacım yok." Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse, Terrance, bizim IT elemanı deli gibi flört ediyor. İtfaiyeciyle işler yolunda gitmezse, onunla çıkabilirim."

Emily pek ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Sen ve Mason düğünde yer alacaksınız, lütfen ortamı garip hale getirme."

"Hiç de garip değil," diye cevap veriyorum, sesim çok tiz

çıkıyor. "Sorun yok." Catherine şarabını yudumlarken

gülümsüyor.

O çok iyi biliyor.

Her şey yolunda değil; çok garip. Birbirimizin ilk isimlerini kullanmıyoruz ve konuşmalarımız kısa ve keskin.

Mason dün öğleden sonra Terrance'a bile bağırdı, ona kendi katına dönmesini ve bu hafta bir daha buraya gelmemesini söyledi.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Şirket kaynaklarını boşa harcamayı bırak. Önce sorunlarını Google'da ara." Ofisine fırlayarak girdi.

Haftaya uluslararası bir müşteri için büyük bir sunumları var, bu yüzden muhtemelen stresli. Görünüşe göre, bu çok büyük bir anlaşma ve son derece gizli tutuluyor. Sadece birkaç kişi bu konuda bilgi sahibi ve dosyalar kilitli.

Bunun ardından onun normale dönmesini umuyorum. Normal ne

demekse artık.

Ben sadece elini eteğimin altına sokmak isteyen Mason'ı tanıyordum. Belki de o her gün gerçekten huysuzdur.

"Düğün iyi geçecek. Haftaya erkeklerin prova için buluşacağım ve erkeklerin bu tür şeyleri umursamadığını biliyorsun. Seks sekstir."

"Ama sen onu... sevmiyor musun?"

"Tanrım, hayır," yalan söylüyorum. "O çok sinir bozucu. Sadece çok yakışıklı ve güzel bir penisi var."

Son cümleyi söylemesem de olurdu.

Catherine boğulur ve bir peçete kaparken, Emily gülmeye başlar.

"Tamam, sana inanıyorum. Peki, bana itfaiyeciden bahset. Onu nerede gördün?"

Bunu yapmamalıydı.

Yalan söylüyordum. İtfaiyeci

hakkında bile.

Her gece Mason'ın beni büyük siyah masasına yatırıp amımı yaladığı rüyalar görüyorum. Islak ve ağrılı bir şekilde uyanıyorum ve dünyadaki başka herhangi bir erkeğin ilgimi çekmesini diliyorum.

Ama hiçbiri ilgimi çekmiyor.

Bunu düzeltmeliyim.

BÖLÜM DOKUZ

MASON

"Yedide işim biter," diyorum şoförüme, arabadan inip binaya doğru yürürken.

Pazartesi sabahı çok çabuk geldi, özellikle de hafta sonu Lexi'yi görmediğim için. Bu, ikimizin de aynı sosyal etkinliklere katılmadığı ilk hafta sonu.

Onun ne yaptığını *büyük ölçüde* biliyorum.

Kızlar cuma gecesi dışarı çıktılar, erkekler ise Obsidian Club'da buluştular.

Hafta sonunun geri kalanında ne yaptıklarını bilmiyorum. Terrance, ona yönetici katından uzak durmasını söylediğimden beri en az üç kez ona çıkma teklif etti. Onu duyabildiğimi bilmiyor mu?

Ama o, on gün önce benim sikimin onun içinde olduğunu bilmiyor.

içinde olduğunu bilmiyor.

On gün çok uzun sürdü.

Seni ofiste beceriyorum, sen de benim yüzük peşinde olduğumu sanıyorsun.

Değilim.

Bilgin olsun. Seninle yatmak istedim, sen de istediniz. Son.

Yanılmış olabilirim. Ya da aceleci kararlar vermiş olabilirim.

Altın avcısı olarak algıladığım kadınlar beni tetikliyor, bunu biliyorum. Ama arkadaşının öldürülmesini gördüğünde... bunun haklı olduğunu düşünüyorum.

Kararını ver Mason. İkisini birden elde edemezsin.

Söylediğim şeyin arkasındayım. Craig ile yatarsa onu cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan kurtarıyordum. Ve Terrance'tan daha iyisini bulabilir.

Kötü bir hayat seçimi yapmasını engellediğim için bana teşekkür etmek yerine, bu kurbağa işine başladı ve şimdi muhtemelen New York'taki her erkeğin peşinde koşuyordur.

Seni zengin olduğun için istediğimi sanıyorsun.

Çoğu kadın öyle yapar.

Üzgünüm Prens Kingsley, ama bu kız öyle değil. Sen benim için sadece başka bir kurbağaydın.

Neden rahatlamadım?

Neden bacaklarımı açıp, pantolonumun fermuarını indirip, kulüp kızlarından birinin bana teklif ettiği gibi beni emmesine izin vermedim? İki kez.

Neden düzenli müşterilerimden biriyle eve gitmedim? Bu onları fahişe gibi gösteriyor ama onlar fahişe değil. Sadece kulübe sık sık gelen ve zaman zaman seviştiğim güzel kadınlar.

Gelip gidiyorlar.

Bunun yerine, sertleşmiş penisimle aptal gibi oturup diğer adamların eğlenmesini izledim — Sebastian uluslararası bir toplantısı olduğu için orada değildi — Lexi'yi düşündüm.

Lanet olası kadın.

Belki aceleci davrandım, ama sınırlar koymanın yanlış bir yanı yok. Eğer bizim sevişmemizin bir ilişkiye yol açacağını düşünüyorsa, büyük bir hasar kontrolü yapmam gerekecek.

O benim asistanım.

En iyi arkadaşımın nedimesi.

Bana kızgın olmasına rağmen işini yapmaya devam etmesi, muhtemelen en iyi sonuç.

Onun saçma sapan flörtlerini özlüyorum.

Bana *hizmetlerinden* birini sunup kaşlarını oynatarak ofisimden kovmak zorunda kaldığım şekilde.

Belki buna geri dönebiliriz.

Tabii, sanki onun yeni erkek arkadaşı iş çıkışı onu alıp bütün akşam boyunca onun güzel vücudunu keşfetmeye vakit bulurken sen buna razı olacaksın da.

Siktir et.

Ruh halim yine karardı.

"Günaydın, Bay Kingsley," Lexi'nin neşeli sesi beni selamlıyor.

"Günaydın," mümkün olduğunca tarafsız bir şekilde cevap veriyorum, ona hızlıca bakarak Yol.

Duruyorum.

"Ne oldu?" Sesim olması gerekenden çok daha sert çıkıyor.

.

"Oh." Lexi, beyaz bandajla sarılmış elini kaldırır. "Hiçbir şey. Sadece incittim."

Tanrım.

"Belli ki incitmişsin. Ne oldu diye sordum?" Masaya bir adım daha yaklaşıyorum ve gözleri yere düşüyor.

Kahretsin.

Biri ona zarar mı verdi?

Kollarımın gerildiğini, göğsümün şiştiğini

hissediyorum. "Lexi. Kim..."

"Hiçbir şey. Unut gitsin. Kişisel zamanımda oldu ve işimi etkilemeyecek." Gözleri tekrar bana döner, yanakları kızarır.

Şaka mı yapıyor bu?

Sanki iş dışında arkadaş değilmişiz gibi. Onun lanet boynunu sıkmak istiyorum. Ben sadece bir...

Evet, öylesin.

Birbirimize sertçe bakışıyoruz, ta ki ben başımı sallayıp bir adım geri çekilene kadar. Sonra dudaklarımı sıkıp onu inciten kişinin kim olduğunu hayal ederek ofisime doğru yürüyorum.

Emily biliyor mu?

Hayal gücüm çılgına dönüyor.

Biri ona zevk verdi ve işler ters mi gitti? Onun bağlanmış ve başka bir adamın vücuduna erişebildiği görüntüler beni çileden çıkarıyor.

Oraya geri dönüp ortalığı birbirine katmak istiyorum.

Ya kırılmışsa ve gerekli tıbbi tedaviyi almamışsa?

Bunu karşılayabilir mi ki?

Siktir.

Masamda otururken, kapıda göründüğünde başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Öğleden sonraki toplantı. Katılımcıların listesi sende var mı?" diye soruyor Lexi.

İşin gizli niteliği nedeniyle bu sözleşmeyi kendime sakladım. Onlar yabancı bir kuruluş ve Nexus Obsidian'da bunu bilen sadece üç kişi var.

Finans direktörüm Ezra da onlardan biri. Kapıda yüzü belirir. "Günaydın Lexi, Mason."

"Günaydın," diye mırıldanıyoruz ve o ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor.

"Öğleden sonra için hazır mıyız?" Dikkatini bana odaklıyor. "Evet. Lexi,

pasta ve içecekleri ayarlayabilir misin? Aslında,
aşağıdaki idari kızlardan birine yaptır." "Ben yapabilirim..."

"Hayır. Yaralandın. Kimseye sıcak kahve dökmeni istemiyorum."

Yarasına baskı yapmasını istemiyorum.

Alaycı bir şekilde "Peki" diyor.

"Ne oldu?" diye sorar Ezra.

Tereddüt etmeden cevaplar. "Sahneye çıkmıştım ve kayıp düştüm."

Yanakları yine kızarır ve omuzlarını silker, tanıdığım eski Lexi gibi görünür. Neden bana bunu söylemedi ki?

Bir dakika... Performans derken neyi kastediyor?

"Performans mı?" diye soruyorum kendimi

durduramadan. Gözleri kararır ve başını sallar.

Tanrım. BDSM'den mi hoşlanıyor?

"Sen oyuncu musun?" diye sorar

Ezra. Aniden biraz utangaçlaşır.

Şüphelerim artarken kaşlarımı kaldırıyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. "Aktris olduğunu bilmiyordum?"

"*Oyuncu*, Mason. Ben kadınım diye *aktris* demen gerekmez," diye vurgular Lexi ve diğer kaşım da partide yerini alır. "Ama hayır, ben oyuncu değilim, şarkı söylüyordum."

Aman Tanrım.

Ezra heyecanlanır. Bir zamanlar Broadway'de küçük bir rolü vardı. "Ne söylüyorsun? Buna bayıldım."

Yanakları kızarır ve ben gülümsememek için kendimi zor tutarım çünkü hafta sonu ne olduğunu çok iyi biliyorum.

"Sarhoştun ve karaoke yapıyordun, değil mi?" Kızgın

gözler bana doğru bakar.

"Sarhoş değildim. Üç buçuk içki içmiştim. Belki beş. Sarhoş *değildim*. Biri kablolara bant yapıştırmayı unutmuştu ve ben dans hareketi yapıyordum. Uzun lafın kısası, düştüm ve bu el" — Lexi elini kaldırır — "tüm ağırlığımı aldı."

Oda sessizleşir.

Ezra, gülmemek için alt dudağını dişleriyle ısırır. Lexi ile olan ikili Broadway hayali bir anda yok olmuştur.

Sandalyeye yaslanıyorum. "Peki." Çabalarıma rağmen kahkaham göğsümden boğazıma doğru yükseliyor. "Eminim şarkıcılık kariyerin bu küçük aksilikten etkilenmeyecektir."

Lexi dönüp orta parmağını havaya kaldırarak odadan çıkar.

.

İyi olanı.

Gülüşümü serbest bırakıyorum ve her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

"Öğle yemeğini o almıyor mu?" Ezra gülerek ofisime girer.
ofisime doğru yürürken gülüyor. "Sen olsam

dikkatli olurdum." Lexi bunu atlatacaktır.

Sonuçta, onun da dediği gibi, *sen benim için sadece başka bir kurbağasın.*

Belli ki ciddiydi.

Sorun şu ki, onu kovalamak, kollarıma almak ve nefes alamayana kadar bu küstah kadını öpmek için içimde çok güçlü bir istek var.

Özür dileyeceğim.

Bu kadını istiyorum ve nedenini tam olarak bilmiyorum, ya da birine güvenmemi engelleyen tetikleyicileri kontrol edip edemeyeceğimi de bilmiyorum, ama deneyeceğim.

Lexi hayatıma girip duygularımı altüst etti ve ben ondan gözlerimi ayıramıyorum.

Doğru zamanı ve doğru kelimeleri bulup, onu akşam yemeğine

davet edeceğim. Gülümsüyorum.

"Otur. Bu öğleden sonrayı gözden geçirelim." Ezra'ya el sallıyorum. "Bu adamlar zorlu ve önemli müşteriler, bu yüzden ilk yüz yüze görüşmemizi başarıyla tamamladığımızdan emin olmak istiyorum."

LEXI

Bunu daha iyi halledebilmenin milyonlarca yolu vardı, ama Mason'ın kendini beğenmiş tavırları beni delirtiyor.

Ağrı kesicilerimi evde bıraktım, bu da beni daha huysuz yapıyor.

İsteksizce, aşağı kata inip diğer asistanlardan birine bu öğleden sonra yardım etmesini rica ediyorum ve Sarah kabul ediyor. Sonra masama dönüp catering siparişini veriyorum.

Ezra ayrıldıktan sonra Mason'ın arka arkaya toplantıları var, bu yüzden sabahın geri kalanında onu görmüyorum.

Görmeme de gerek yok.

Taze yıkanmış, uçları hala biraz nemli saçları, üzerine tam oturan gri takımı ve beyaz gömleği ile içeri girerkenki görüntüsü muhtemelen ömür boyu hafızama kazınacak.

Buraya sanki burası onunmuş gibi giriyor derdim, ama zaten öyle. Güçlü, kaslı omuzları geriye doğru, keskin çenesi, ardında kadınları hayran bırakan bir iz bırakıyor.

Sanki aramızda olanlar hiç olmamış gibi. Bana sadece asistanımmışım gibi davranıyor - ki öyleyim - ama bu beni rahatsız ediyor.

Mason'la seks rüyaları görüyorum.

Bana catering rezervasyonu

yapmamı söylüyor.

Bunu çözebilecek tek şey bir randevuya çıkmak. Telefonumu çıkarıp Terrance'a mesaj atıyorum.

Evet

O hemen cevap verince iç çekiyorum ve buluşmayı planlıyoruz.

Emily hamile ve çabuk yoruluyor, Catherine ise bekar bir anne, bu yüzden New York'ta tek bekar arkadaşım Obsidian Nexus Technologies'de Sebastian için çalışan Terri.

O ve arkadaşları çok eğlencelidir. Cumartesi gecesi bir karaoke barda son bulduk.

İronik bir şekilde, yalan söyledikten sonra, dışarıdayken bir itfaiyeciyle tanıştım. Uçarken yanımda olması gereken doğru kişiydi. Beni yerden kaldırdı, beni ve Terri'yi bir taksiye bindirdi ve acil servise götürdü.

Arabayı durdurduğumuzda Terri tekerlekli sandalye almak için dışarı koştu, adı hala dilimin ucunda olan adam ağzını ağzıma yapıştırdı ve beni öptü.

Biraz hazırlıksız yakalandım.

Sonra bana üzerinde numarası yazılı bir kağıt parçası uzattı.

"Arkadaşlarımın yanına dönmem gerek, ama beni ara," dedi yakışıklı itfaiyeci.

Birkaç kez gözlerimi kırptım ve onun benden taksiden inmemi istediğini anladım.

Vay canına.

Dışarı çıktım ve bekleyen tekerlekli sandalyeye oturdum. O kapıyı kapatıp uzaklaşırken el salladı.

"Ne oluyor lan?" Terri, aracın uzaklaşmasını izlerken dedi.

"Evet. Bir başka pislik." Kafamı salladım. "Gidelim. Bileğim çok ağrıyor."

Evet, tek bir öpücük.

Ben ona karşılık bile vermedim ve eminim o gece başka birini eve götürmüştür ve hala benim aramamı bekliyordur.

Bir aydan fazla süredir New York'tayım ve beni açıkça altın avcısı fahişe olarak nitelendiren tek erkekle yattım.

Maaşımı ödeyen ve ona defolup gitmesini söyleyemediğim bir adam. Gereğinden fazla sevdiğim bir adam ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum.

ÖĞLE YEMEĞİNİ yemekhanede yedikten sonra, ağrı kesici ilaçlarımı almak için daireme koştum. Bileğim ağrıyordu.

İlaçların çantamda olduğunu sanıyordum, ama işte orada, lanet olası bankın üzerinde duruyorlar.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıp ofise geri dönüyorum. Vardığımda Mason'ın toplantısı başlamış.

İyi, en azından bir süre onu görmek zorunda kalmayacağım...

Masamı dolaştığımda, pastalar ve boş sürahiler orada duruyor. Arabası hala bıraktığım yerde, Sarah'nın onu hazırlayıp toplantıya götürmesini bekliyor.

Aman Tanrım!

Klavyemin üzerinde bir not var. *Sarah özür dilemiş; mide rahatsızlığı nedeniyle eve gitmek zorunda kalmış.*

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Çantamı bırakıp hızla pastaları paketinden çıkarıp tabaklara koyuyorum. Koridorda koşarak kahve makinesini dolduruyorum, sonra her iki elimde ağır makineyi taşırken sakatlığımı lanetliyorum.

Arabayı yükleyip, hızla koridordan geçerek toplantı odasına gidiyorum.

Bileğim zonkluyor.

Kimsenin üzerine kahve dökme.

Sessizce kapıyı çalarım, uzun siyah saçlarımı elime geçirir, bluzumun düğmelerinin açılmadığından ve eteğimin yerinde olduğundan emin olurum.

Sonra içeri giriyorum.

En az on takım elbiseli adam büyük toplantı odasında oturuyor. İçeri girdiğimde hepsi bana bakıyor ve içimi soğuk, mide bulandırıcı bir his kaplıyor.

Tanrım.

Hayır.

Olamaz.

Adamlardan biriyle göz göze geliyorum ve o Mason değil.

Bay Harrow.

Amerika Birleşik Devletleri'nde ne işi var?

ONUNCU BÖLÜM

MASON

Lexi burada ne arıyor? Toplantı için içecekleri ve ikindi çayını başkasına servis ettirmesini açıkça söylemiştim.

Acı çektiği gün gibi ortada.

Tanrım, ne kadar inatçı.

O odada dolaşıp, sürahileri ve tabakları masaya kaldırırken, ben bacaklarımı sıkıp, kendimi yerinde kalmaya zorluyorum.

Ezra, Andy ve ekibimden kıdemli satış müdürlerinden biri olan Gabriel ona hiç dikkat etmiyorlar, ama Harrow & Armstrong Engineering'den Mark Harrow ve finans müdürü Simon'ın onu izlediklerini fark ediyorum. Birbirlerine bakışıyorlar. Anlıyorum, Lexi güzel ve tamamen farkında olmadığını söyleyemem, ama büyük olasılıkla bu orta yaşlı erkekleri etkilemekten çok beni alt etmek istiyor.

Ve bu beni heyecanlandırıyor.

Bana meydan okumasını, vücudunun kanımı daha hızlı pompalamasını, bir saniyede sikimin sertleşmesini ve bir sonraki adımının ne olacağını asla bilememeyi seviyorum.

Akşam yemeğine hayır

diyecek mi? Neredeyse

sırıtacağım.

Sorun değil. Ben yaratıcı bir adamım; onun seksi savunmalarını aşmanın bir yolunu bulurum. Kabul edelim, Lexi Grant da benim kadar bana ilgi duyuyor.

Asistanımla, en iyi arkadaşımın nedimesiyle çıkmak istemem tehlikeli bir fikir. Emily'nin en yakın arkadaşı. Ve buna çıkmak diyebilir miyim bilmiyorum...

Sanırım öyle.

Lezzetli bir seks gecesine giden bir randevu. İkimizin de peşinde olduğu zevk.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu tatmin etmek, böylece Terrance ve Craig gibiler defolup gitsinler.

Lexi, servis arabasının alt tepsisinden peçete almak için eğildiğinde, odadaki tüm erkekler onun kıçına bakıyor.

Boğazımı temizliyorum.

Toplantı devam eder.

Tanrı aşkına. Hepimiz hayvanız.

Lexi doğrulduğunda gözleri benimkilerle buluşur, yüzü hayalet görmüş gibi solgundur.

Bileği kırılmış mı? Doktora gitti mi, yoksa eczaneden aldığı malzemelerle sardı mı?

Keşke kontrol etseydim.

Mark ve Ezra'ya başımı sallarken yumruğumu sıkıyorum ve sohbetin devam etmesini sağlıyorum.

Sonra ağır bir tabağı masanın ortasına kaydırırken fısıldayarak küfrettiğini duyarım.

Yine boğazımı temizledim ve sandalyemi bir santim geriye ittim. Lexi'nin gözleri benimkilere takıldı, garip bir nedenden dolayı Mark Harrow'a kaydı, sonra da indi.

Kaşlarımı çattım.

CEO İngiliz ve onların birbirlerini tanıyabilecekleri hiç aklıma gelmemişti.

Onun evli olduğunu biliyorum ve her halükarda, benden sadece birkaç yaş büyük olsa da, Lexi için çok yaşlı.

O, Lexi'nin arabayı toplayıp kapıya doğru gitmesini izliyor ve ben iş ve müzakere amaçlı beden dili ve yüz ifadeleri üzerine çalışmış olduğum için, Mark'ın Lexi'nin varlığından etkilendiğini anlayacak kadar bilgiliyim.

Nedenini bilmiyorum. Ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Onunla yattı mı?

Benim kolum tokat düşüyor düşüyor masaya masa tarafından tarafından Lexi kapıyı açarken onun da dahil olduğu herkesin dikkatini çekerek.

O yeşil gözleri tutuyorum; şu anda bana veremeyeceği cevaplar talep ediyorum ve tek gördüğüm suçluluk duygusu.

O aceleyle dışarı çıkıyor ve ben öfkemi bastırmaya

çalışıyorum. Ne oluyor böyle?

Dikkatim dağınık, odaklanmakta zorlanıyorum ve Mark'ın benimle kapı arasında bakışlarını gezdirmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Asistanımın göğüslerini görmüş olabileceği için bu potansiyel büyük müşteriyi öldürmek istemem, iş yapmak için iyi bir yol değil.

Onun kirli parmaklarını ona dokundurmuş olabileceğini

sevmiyorum. Ağzını.

Siktir.

"Affedersiniz, beyler." Sandalyeyi geri çekiyorum. "Hemen dönerim."

Ezras bana şaşkın bir bakış attı ama ben kapıya doğru yürüyüp dışarı çıkarken konuşmaya devam etti.

Nefes alıp köşeyi döndüğümde Lexi'yi masasında buluyorum. O lanet

suçlu gözleri kalkıyor.

"Ofisime. Hemen."

"Mason, ben..."

"Hemen, Lexi," diye homurdanırım.

Kapının hemen içinde duruyorum, o yanımdan geçip giderken ben kapıyı kapatıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Açıklayabilirim." Ben kaşlarımı kaldırırken, o yaralı elini uzatır. "Aslında açıklayamam..."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp çok yakın durarak kolunu tutuyorum.

"Öncelikle, tıbbi tedavi gördün mü?" diye soruyorum, ben asistanımla doktorculuk oynarken çok önemli bir iş toplantısı benim olmadan devam ediyor.

Gözlerini kırpıştırıyor.

"Bu kolay bir soru, Lexi. Tedavi gördün mü?" "Evet."

"Ağrı kesici mi?"

Kafasını sallar. "Öğle yemeğinde eve gidip aldım."

Başparmağım çıplak teninde gezerken, bakışlarım yüzünü tarar.

"Onunla yattın mı?" diye sorarım ve dinlerim, bunun uygunsuz olduğunu biliyorum.

ve şu anda bu kadına karşı hiçbir hakkım olmadığını b i l i yorum, ama bilmem gerekiyor.

Onun yattığı her erkeği bilmem gerekiyor ve şu anda onları bulup parçalamak istiyorum.

Ben katil değilim. Bu

delilik.

"Craig mi?"

"Craig'le yattın mı?!" Sesimi yükseltiyorum.

"Hayır. Kimden bahsediyorsun?"

"Kaç erkekle yattın? Tanrım." Onu daha sıkı tutuyorum ve o irkiliyor.

Kahretsin.

"Hayatım boyunca mı, yoksa Amerika'da olduğum süre içinde mi?"

"Yemin ederim Lexi, lanet soruma cevap ver. Mark Harrow ile yattın mı, yatmadın mı?" diye soruyorum, kalçalarını tutup kendime doğru çekiyorum.

O geri

çekildi.

"Hayır!"

Elim saçlarını okşuyor. "Her şeyi mahvettim. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Hâlâ seni istiyorum."

"Toplantından çıkıp bana bunu mu söylemeye geldin?" diye soruyor ve ben onun ıslak olup olmadığını bilmek istiyorum.

Elim eteğini yukarı çekip esnek kalçalarına kaydırıyor, parmaklarımı dantelin altına sokuyorum.

"Hayır." Evet. Belki.

"Mason, lanet olsun." Onun ıslak girişini bulduğumda nefesini tutuyor.

"Bu benim için olsa iyi olur." diye homurdanarak onu masama doğru yönlendirip masanın üzerine kaldırıyorum. Sonra eteğini yukarı çekip külotunu yırtıyorum.

"Delirdin mi sen? Sen Jekyll ve Hyde gibisin, yemin ederim... Tanrım, evet."

Çömelip, pembe tenini dilimle yalarken inledim. "Tanrım."

Gömleğinin düğmeleri, yaralı bileğine yaslanmamak için direnirken geriye doğru eğildiğinde açılır, ama ben şu anda çok sert, çok azgınım, umursamıyorum.

"Bunun için çıktım." İki parmağımı soktum, savunması yıkılırken yüzünü izledim, yerini enfes bir zevk aldı. Dişlerimle klitorisini çektim, emdim ve serbest bıraktım, sonra parmaklarım onun içinde gittikçe daha hızlı hareket ederken tekrar emdim.

Eğilip pantolonumun fermuarını açtım ve kalın, sert sikimi çıkardım. Okşarken, zamanım olmadığını biliyordum, ama Lexi'nin bunun ne olduğunu açıkça anlamasını istedim.

Çılgınca erotik ofis seksinden başka bir şey.

Sikimi onun girişine bastırarak, uzun saçlarını tutup onu öpüyorum. "Seninle çıkmak istiyorum."

O şehvet dolu bir kahkaha atıyor. "Bunu tersinden yaptın kovboy."

Sırıtarak kafamı içeri

bastırıyorum. "Evet de."

İkimiz de daha fazlasını isteyerek inliyoruz.

Ama geçen seferki aptalca hareketimden sonra onun cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kelime oyunu yapmadım.

Kafasını salladı. "Bunu istemiyorsun."

"Oh, bunu istiyorum." Daha da içeri giriyorum. "Demek istiyorsun. Daha fazlasını. Evet de, Lexi. Benimle akşam yemeği ye. Sonra muhteşem vücudunla oynamama izin ver ve bunun ne kadar daha iyi olabileceğini sana göstereyim."

"Kahretsin." Bir eli gömleğimi kavradı. "Sen kirli oynuyorsun."

Derinlemesine içeri giriyorum. "Buna inansan iyi olur, bebeğim. Evet de, seni şu anda o kadar sert boşaltayım ki, bir daha başka bir erkeğe asla evet demeyeceksin."

Başını geriye atıp duymak istediğim kelimeyi haykırdığında, yeşil gözleri bana neredeyse öfkeyle bakıyor.

Evet.

Bir anlığına gülümser, ama sürtünmeyi artırdıkça ve orgazmım yüzeye çıkmaya başladıkça gülümsemesi kaybolur.

Göğüsleri neredeyse tamamen açığa çıkmış, amı çıplak ve benim sikimle dolu, onu masamda sikiyorum.

Tanrım, siktir, cennetteyim.

Lexi'nin içindeyim.

Lanet olası toplantım yerine.

Daha hızlı sikiyorum, orgazmım parçalanıp vücudumdan dışarı fırladığında inlemelerimiz birleşiyor. Onun üzerine çöküyorum, nefes nefese, onun ambrosian kokusunu içime çekiyorum.

Yasemin ve baharat.

"Seni saat yedide alırım." Çıkarken boynunu öpüyorum ve masamdaki mendilleri alıyorum.

Lexi yere yığıldı, neredeyse monitörümü devirecekti, ve başını salladı.

"Bu bir zorlama gibi geliyor."

Gülümserim, mendilleri çöpe attıktan sonra eğilip onu öperim. "Temizlen. Biri gelebilir."

Ani bir hareketle oturur. "Kapıyı kilitlemedin mi?"

Gülerek başımı sallıyorum ve ona doğru yürürken, o benim adımı sesleniyor.

"Mason, bekle!"

"Gitmem gerek, bebeğim. Akşam konuşuruz." Arkamdaki seksi manzaraya gülümsüyorum. Kilit bizi ayırmadan hemen önce, onun küfür ettiğini duyuyorum.

İş hayatında asla bu kadar aptalca davranmam. Lanet olası bir müşteri toplantısındaydım.

Ama lanet olsun, oradan çıktığımda hissettiğimden çok daha iyi hissediyorum. Geri döndüğümde, göğsüm daha büyük olacak ve herkesin baktığı kadının bana ait olduğunu bileceğim.

Ya da en azından, başka kimse için artık uygun olmayacak.

Bunun ilişkimiz ve Lexi'nin şirketteki rolü için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

On dakika önce, onu sikme ihtiyacı, onun başka bir erkekle birlikte olmasından memnun olmadığımı ona gösterme ihtiyacı her şeyi kaplıyordu.

Çiğ.

Daha sonra pişman olabilirim, ama şu anda değilim.

Genelde beni rahatsız eden paranoya arka planda kaldı. Hala zihnimi kurcalıyor, hakimiyet kurmaya çalışıyor, ama siktirip gidebilir.

Lexi'nin paramın peşinde olduğunu veya onu almak için beni öldüreceğini kanıtlayacak hiçbir delil yok. Öncelikle, benimle evli olması gerekir ve ikimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz.

Bu akşam yemekte, ona normal bir arkadaşlık ilişkisi hakkında konuşacağım. Tabii ki, sadece ikimizin arasında. Onun başka bir erkekle olmasını istemiyorum.

Gündüzleri ise benim asistanım olacak. Bu işe yarayabilir.

LEXI

Bu kötü.

Seks değil. O harikaydı. Ve şaşırtıcıydı.

Ben Ben dur onu onu ama ben aptal aptal ve hormonlarım ve yumurtalıklarım Coachella'daymış gibi dans ediyorlardı.

Neden Mark'la yattığımı düşündü ki? İğrenç. Alınma ama o çok yaşlı ve iğrenç... hayır.

Görünüşe göre Bay Harrow hiçbir şey söylememiş ve belki de söylemeyecek.

Yasal olarak,

söylememesi gerekir.

Yasal olarak,

söyleyemez.

Ben de yapamam.

Sadece çenemi kapalı tutup bu işi korumam lazım. Aksi takdirde,

boku yedim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MASON

Toplantıya geri döndüğümde Ezra sunumun sonuna gelmiş, sorular alıyor ve bir patron gibi yönetiyordu.

O mükemmel bir çalışandı ve neredeyse beş yıldır Obsidian Nexus'ta çalışıyordu. Ona güvenmeseydim, onu Mark ve Harrow & Armstrong Mühendislik ekibiyle baş başa bırakıp çıkıp gitmezdim. Onlar, şimdiye kadar kazandığımız en büyük offshore müşterimiz olabilirdi.

Ezra ve Andy bana bir bakış attılar.

Evet, ortadan kaybolmak benim yapacağım bir şey değil, ama kendimi açıklamayacağım.

Masamda asistanımı sikmek için dışarı çıkmam gerektiğini duymak, kimsenin duymak isteyeceği bir şey değildir eminim.

"Herkesten özür dilerim," diye başımı sallayıp masanın başına oturdum.

Bu sözleşme, uluslararası alanda uzun vadeli büyümemiz ve yılın başlarında bir rakibimize karşı uğradığımız zararı dengelemek için çok önemli.

İş hayatı böyledir.

İnişler ve çıkışlar olur.

Sabahın erken saatlerinde yapılan video konferans toplantıları ile bu anlaşma için aylarca çalıştık ve şimdi onlar Atlantik'i aşıp yüz yüze görüşmek için buraya geldiler.

Mark bana başını salladı ve okunması zor bir ifadeyle baktı. Neredeyse... sempatik görünüyordu.

Ne oluyor?

Kaşlarımı çatıp kıskançlık arıyorum ama bulamıyorum.

Aile dostu mu?

Birlikte çalıştığı biri mi?

Kiliseden mi? Evet, Lexi'nin kiliseye gittiğini hayal edemiyorum, o yüzden bunu bingo kartımızdan silebiliriz.

Ezra sandalyesini geri çekip bana gülümsüyor.

"Beyler, bugünlük burada bırakabiliriz sanırım.
Mason'a başka sorunuz var mı?

Mark kalemini tıklatır ve önündeki belgelere göz atar.

"Bazı sorularımız olacak, ama bunlar cuma gününe kadar bekleyebilir, o zamana kadar sohbet edebilir, diğer tesislerinizi ziyaret edebilir ve avukatlarımızla konuşabiliriz."

Başımı sallayarak masanın etrafına bakarım.

Çarşamba günü, her şey planlandığı gibi giderse, öğleden sonrayı anlaşmaları imzalamak için ayırdık.

"Siz Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğunuz sürece ekibim ve ben emrinizdeyiz, istediğiniz zaman bize ulaşabilirsiniz. Ezra ve ekibinin önümüzdeki birkaç gün boyunca sizinle ilgileneceğini biliyorum."

Ayağa kalktım ve herkes beni takip etti. Sandalyeler geri çekildi, kağıtlar ve cihazlar toplandı ve eller sıkıldı.

Mark Harrow bana doğru gelirken, "Geldiğiniz için teşekkürler, Mark," diyorum.

“Burada olmak güzel. İşleri yüz yüze yapmak her zaman daha iyidir, sence de öyle değil mi?”

"Kesinlikle." Yetkin profesyoneller olduğunu düşündüğüm ekibine göz gezdiriyorum.

"İzin verin..." diye başlıyorum.

"Lexi Grant'in sizin organizasyonunuza katıldığını görüyorum."

Yorumuyla beni şaşırtır.

Kaşlarım havaya kalkar ve başımı bir an eğiyorum. "Evet."

Birbirlerini nasıl tanıdıklarını sormuyorum. Bu, umursadığımı gösterir.

Umursuyorum.

Eski sevgilisi olmak için kesinlikle çok yaşlı.

Eğer bunun doğru zaman olduğunu düşünüyorsa, çok hayal kırıklığına uğrayacağım. Ama bazı erkeklerin hiç klası yok. Ben de kadınlarla yatabilirim, ama iş toplantılarında bunu herkese duyurmam.

Geçmişte kiminle yattığı beni ilgilendirmez, her saniye kanımın damarlarımdan cevap bulmak için çılgınca aktığını hissetsem de.

Mark ortalama bir erkekten daha yakışıklı. Koyu saçlarına tuz ve biber rengi saçlar karışmaya başlamış. Zengin, başarılı ve... Lanet olsun, kıskanıyor muyum?

Ben hakkımı iddia ettim.

Craig, Terrance, Mark... hepsi siktirip gidebilir.

Sonra onun sakladığı şeyi görüyorum. Bir anlık öfke.

Onu reddetti mi?

Buna üzülmüyorum.

Sonra Lexi'nin toplantı odasından hızla çıktığını hatırlıyorum ve kaşlarım çatılıyor, ona herhangi bir şekilde zarar verdiğini öğrenirsem ne yapacağımı merak ediyorum.

"Referans olarak benim adımı vermemesine şaşırmadım," diyor Mark. "Eğer verseydi, servetinin peşinde sorun yaşamak istemiyorsan kaçmanı tavsiye ederdim."

Ne?

Orgazm sonrası hissettiğim sakin mutluluk bir anda yok oldu ve yerine eski dostum paranoya geldi.

Sana söylemiştim lan!

Beni dinlemeliydin.

"Lexi senin için mi çalışıyordu?" diye soruyorum, kalbim biraz daha hızlı atarken yüzümün solduğunu hissediyorum ve öfke belirmeye başlıyor.

Bana söylemeye nasıl cüret eder?

Ona onunla yatıp yatmadığını sordum. Basit bir cevap yeterli olurdu, ama hayır, bana yalan söyledi.

O pişmanlıkla başını salladı. "Lexi iyi bir çalışandı. Ta ki... Bak, o üst kademelere yaklaşma konusunda yetenekli, ama ona güvenme Kingsley. Çekici ve güzel, anlıyorum. Senin gibi bekar bir adam. Sadece kendini önceden uyarılmış say."

Tanrım.

Uyarılmamıştım.

Onu işe aldım. Onunla iki kez yattım.

Onun referanslarını hiç kontrol etmedim.

Sana söylemiştik.

Harika, şimdi kafamda paranoyak seslerden oluşan bir ekip var.

Yine de Mark'ın sözleri biraz belirsiz. Onun ima etmeye çalıştığı şeyi ona suçlamadan önce ne demek istediğini anlamam gerekiyor.

Onu ikinci kez incitmeyeceğim. Bildiğim kadarıyla, o da eski bir sevgilisi. *Öyle olmadığını biliyorsun.*

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa, dinliyorum," diyorum, bu adamın birkaç gün içinde sekiz haneli bir anlaşma imzalamak istediğim kuruluşun CEO'su olduğunun farkında olarak.

"Yasal olarak söyleyemem.

Anlarsın." Hayır, anlamıyorum.

Hiç anlamıyorum.

Bak, o zirveye yaklaşma konusunda yetenekli, ama ona güvenme, Kingsley.

Tanrım.

"Sadece dostça bir uyarı." El sıkışıyoruz ve kendimi profesyonel davranmaya zorluyorum. "Çarşamba görüşürüz."

Mark, ekibim ve diğer ziyaretçilerle birlikte dışarı çıkar, kanım donar ve çenemi ovuşturarak bu yeni bilgiyle ne yapacağımı düşünürüm.

Harrow, etkileşimlerimiz sırasında profesyonel ve düzgün bir adamdı, bana dedikoducu olduğunu veya az önce yaptığı gibi yorumlara eğilimli olduğunu hiç göstermedi.

O, onun çalışanıydı.

Ben özgeçmişini veya referanslarını hiç sormadığım için bana bunu söylemediği için onu suçlayamam.

Tanrım, avukatımı ve insan kaynakları ekibimi çağırmam

mı gerekiyor? Onu masamda becerdim.

Toplantı odasında volta atarak başımın arkasını ovuşturdum.

Düşün, düşün, düşün.

Mark'ın ayrıntıları paylaşma konusunda eli kolu bağlı olduğu açık, ama görünüşe göre güvenilmez birini işe almışım ve bu durumu daha fazla sürdüremeyeceğim kesin.

Artık seks yok.

Akşam

yemeği iptal.

Eğer servetin peşinde sorun yaşamak istemiyorsan, kaçmanı tavsiye ederim.

Bu ne demek oluyor? Bu hiç iyi

değil. Hiç iyi değil.

Onu kovabilirim, ama bunun için bir gerekçem yok ve o Emily'nin en iyi arkadaşı. Onların nedimesi.

Bunu dikkatli yapmalıyım.

"Eh, iyi gitti," diyor Ezra toplantı odasına geri dönerken.

"Evet," diye mırıldanarak eşyalarımı topladım ve onun yanından geçip koridora doğru yürüdüm. "Seni sonra ararım, halletmem gereken bir işim var."

Lexi'nin masasına vardığımda, ağrıyan eliyle bir şeyleri karıştırıyor, bir şey düşürüyor ve küfrediyor. İlk tepkim ona yardım etmek olur.

"Al," diyorum ve gözleri benimkilere çevriliyor.

"Mason..."

"Eve git, Lexi." Sesim sert ve alçaktır, kendimi zorlukla kontrol ediyorum.

"Lütfen açıklamama izin ver, Mason. Ben..."

Ondan uzaklaşıyorum çünkü onu öpmek mi yoksa boynunu mu kırmak istediğimi bilmiyorum.

"Evinize gidin, Bayan Grant. Ve benim adım Bay Kingsley."

LEXI

Oh, kahretsin.

Beni kovacak.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LEXI

Ertesi sabah, Maso'dan, yani Bay Kingsley'den evde kalmamı söyleyen bir mesaj aldım. Yaklaşık otuz saniye sonra bir mesaj daha gönderdi ve *izin günleriniz için ücret alacaksınız, lütfen işe gelmeyin dedi.*

Kendimi kötü hissediyorum.

Keşke benimle konuşup açıklamama izin verse. Yapmak istemediğim bir şey, ama bu işi kaybedemem. Olanları anlatmama izin verse, Mason'ın anlayacağını biliyorum.

Telefonuna cevap vermiyor. E-

postalarıma da.

Bu gerçekten çok kötü.

Bu işi kaybedersem, nerede iş bulacağım? Amerika'ya geldiğimde referans kontrolü yapılmadan Mason'ın asistanı olarak işe alınmam inanılmaz bir şanstı.

Geçmişteki korkunç olaylar geride kalmıştı, ya da ben öyle sanıyordum.

Bay Harrow'un Mason'ın önemli müşterisi olma ihtimali nedir?

Sanki evren bana karşı bir garezi var gibi.

Ben masumdum. İşimi kaybetmemeliydim.

Bütün bu olanların trajik yanı da bu. Şimdi aynı şey tekrar olacak.

Ama bu sefer Mason'ı da kaybedeceğim.

Onun ofisinde olanların yüzyılın en romantik buluşması olduğunu ve sonsuza kadar birlikte olacağımızı söylemiyorum.

O kadar aptal değilim.

Ama burada bir şey var... kimyadan daha fazlası. Kendime istediğim kadar yalan söyleyebilirim - itfaiyeciler ve avukatlar arayabilirim - ama bu adama karşı görmezden gelemeyeceğim bir özlem var.

Odanın diğer ucunda bana bakmasını, bana içki ısmarlamasını, dans etmeyi teklif etmesini arzuluyorum.

Hafta sonu onu özledim.

Muhtemelen aptalca bir aşktır.

Mason bir konuda haklıydı; o çok yakışıklı ve zengin bir bekar. Kadınlar onu istiyor. Onları gördüm.

Drew, Mason, Colt ve Zander'a şehvetle bakıyorlar.

Amerika'da kalırsam, Emily ve Seb yüzünden birbirimizin hayatında kalacağız. Bana bir şans vermesi gerekiyor.

Bay Harrow'un Mason'a ne söylediğini bilmiyorum, ama bu doğru değil çünkü o gerçeği *bilmiyor*.

Bu benim en kötü kabusum.

İşimi kaybettiğimi söylediğimde ailem dürüstlüğümü sorguladıktan sonra, Emily ile birlikte New York'ta kalmaya karar verdim. O zamandan beri, tüm bu yükü tek başıma taşıyorum.

Sonuçta bir iş buldum.

Sorun çözüldü.

Değil mi?

Hayır, görünüşe göre bu beni sonsuza kadar takip edecek. Hayatım, yalancı bir pislik yüzünden mahvoldu.

Bay Harrow'u toplantı odasında görmek şok ediciydi.

Sanki evren, ağrıyan bileğimle beni kurtarmaya çalışmış, sonra gülerek *"hayır, seni yine de oraya göndereceğiz ve nasıl sonuçlanacağını göreceğiz"* demiş gibi.

Nasıl sonuçlanacağını söyleyeyim. Mason zaman kazanmaya çalışıyor, arkada avukatlarıyla çalışarak beni kovmaya çalışıyor.

Ofiste hoş karşılanmadığım için yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolon ve kazak giyiyorum.

Robot gibi bir kase mısır gevreği doldurup süt ekledikten sonra kanepeye kıvrılıyorum. Aklımdan, köprü altında, evsiz ve aç bir şekilde yaşamaya başladığım milyonlarca en kötü senaryo geçiyor. Mason'ın güzel eşi ve çocuklarıyla birlikte milyon dolarlık arabasıyla geçip gittiği bir manzara...

milyon dolarlık arabatatile Hamptons'da ve Emily ve Sebastian Hamptons'da.

Geçerken bana el sallayıp, keşke ben de orada olabilseydim diyorlar.

Ugh.

Mide bulantısı hissederek mısır gevreği kasesini itiyorum.

Biraz birikimim var. Bugün eve dönüş bileti alıp aileme beni inanmaları için yalvarabilirim.

Emily çok yakında evlenecek, bu yüzden kalmam gerekiyor. Onun nedimesiyim. Belki Mason fikrini değiştirir ve ben de ona durumu açıklayabilirim.

Ailen sana inanmazsa, seni parasını istediğinle suçlamış bir milyarder de inanmaz.

Dün gece beni yemeğe çıkarmak için gelmedi. Aslında gelmesini beklemiyordum, ama ona iki mesaj attıktan sonra, ağlayarak öfkeyle gözyaşlarımı sildim.

Mason sağdıç, bu yüzden bu sorunu çözmemiz gerekiyor. En azından onlar için.

Beni istediği kadar nefret edebilir. Beni kovmak istiyorsa, ben bu konuda hiçbir şey yapamam. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Bay Harrow, hepimizin imzaladığı sessizlik sözleşmesine bağlıydı, ama benim yasal işlem başlatacak param olmadığını bildiği için açıkça bir şeyler söylemiş.

Bunu hak etmiyorum.

Dizlerimi göğsüme çekerek, yardım isteme zamanının geldiğini biliyorum. En iyi arkadaşıma ihtiyacım var. Emily, benim onun başı dertteyken yapmayacağım gibi, benim bunu tek başıma üstlenmemi istemezdi.

Telefonuma uzanıp ona SOS emojisi gönderiyorum ve o hemen cevap veriyor.

Emily: Neredesin? Ben:

Evde.

Emily: ... Bana yirmi dakika ver.

Mısır gevreğini yavaşça ağzıma kaşıkla koyduktan sonra, Em kapıyı çalana kadar boş kaseye bakarak oturuyorum.

Neredeyse koşarak kapıyı açtım.

"Ne oluyor?" Gözleri odanın içinde dolaşıyor.

O anda Sebastian'ın arkasında durduğunu görüyorum, mafya tetikçisi gibi görünüyor.

Bu ironik bir durum, çünkü onun zaten bir koruması var.

"Oh," diye ikisine birden bakıyorum. "O tür bir SOS değil."

Emily dönüp göğsüne hafifçe vuruyor. "Gidebilirsin."

Sebastian, onun başının üzerinden bana bakıyor — ki bu zor değil, Em çok kısa boylu — sonra bileğime bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

Bileğimi kaldırırım. "Karaoke."

"Şarkı söylerken bileğini mi incittin?" Sebastian

kaşlarını çatar. Of.

Şu anda onunla uğraşacak halim yok. Emily'den sessizce yardım isterim ve o da mesajımı hemen anlar.

"Git. Muhafızım koridorun sonunda. Çıktığımda sana mesaj atarım."

Sebastian bir koluyla Emily'nin belini sarar, onu göğsüne çeker ve dudaklarına bir öpücük kondurur. "Bu sefer onları eve gönderme."

Normalde buna gülerdim.

Emily, muhafızlarına yalan söyleyip gizlice dışarı çıktığımızda her seferinde başını belaya sokuyor.

"Evet, evet," diye onu öper ve kıvranır, o da onu bırakır. İçimi

kıskançlık kaplar.

Sebastian gibi beni bu kadar tutkuyla seven bir erkeğim olsaydı, onun beni bırakmasını asla istemezdim. Ama sanırım bu biraz boğucu olabilir.

Mason da bazen öyle davranırdı.

Her şeyi mahvettim. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Hâlâ seni istiyorum.

Onunla akşam yemeği yememi istediği, içime girerken kendini tuttuğu anlar. Başka erkeklerle yattığımı öğrenmek istediği anlar.

Bu ne böyle?

Nasıl bir anda açılıp kapanıp sonra da beni hayalet gibi ortadan kaybolabilir?

Ona karşı hiçbir şey hissetmemek için başka erkeklerle çıkmaya çalıştım. Ona olan ilgimi gizli tuttum. Ama onun serveti için onu istediğimi söyleyen oydu.

Hiçbir dayanağı yoktu.

Asla "*Hey tatlım, eğer bundan biraz istiyorsan *vajinamı işaret ederek*, o zaman Tiffany & Co.'da bir gün için rezervasyon yaptırsan iyi olur*" demedim.

Öyle
mi
dedim
?

Hayır

İşimi yaptım, bileğim yaralandı ve ofisine sürüklendim, onunla çıkmam için manipüle edilirken masasında sikildim.

Şimdi...

Şimdi kovulacağım.

Harrow & Armstrong Engineering'i dava edecek param yok, onlar ise benim itibarımı yok ederken kendi itibarlarını koruyarak paçayı kurtarıyorlar. Davut ve Goliath. Tipik bir durum.

Ama hayat böyle değil mi zaten?

Bu durumun hiçbir yanı adil değil ve benim tarafımda olacak birine ihtiyacım var. Sadece bir kişi.

Emily kapıyı kapatıp peşimden içeri girer ve koltuğa oturur. Boş mısır gevreği kasemi alır ve etrafa bakınır.

"Buraya geri dönmek çok garip geliyor."

Her zaman bir kafede ya da Sebastian'la birlikte yaşadığı lüks çatı katında buluşuruz. Eminim eski hayatına geri dönmüş gibi hissediyordur.

"Hiçbir şeyi değiştirmedim." Omuz silkiyorum.

Bir kez daha gözlerini gezdirdikten sonra endişeyle bana bakarlar. "Ne oluyor? SOS mu? Sanırım senin elin değil."

Kafamı sallayıp bacaklarımı çaprazlarım. Utanç duygusu beni kaplar, bu benim alışık olduğum bir şey değildir. Normalde ateşli biriyimdir.

ve geveze, ama sanırım hayat bu sefer bana iyi bir şey yaşattı.

Mason'ın benim kötü bir insan olduğumu düşünmesinden nefret ediyorum, çünkü ben öyle değilim. Hafta sonu onu özlediğim için çok sarhoş olup düşerek bileğimi incitmiş olmamdan nefret ediyorum.

Onun masasında yaptıklarımızdan sonra tek söyleyebildiği şey "*Eve git!"* oldu.

Tabii ki bu ayrıntıları Emily ile paylaşmıyorum.

Kanepeye uzanıp dudağımı ısırıyorum, nereden başlayacağımı düşünerek.

"Lexi, konuş benimle."

Derin bir nefes alıyorum. "Tuzağa düşürüldüm, dolandırıcılıkla suçlandım ve bunu yapmadığımı kanıtlayacak hiçbir şeyim yok."

O nefesini tuttu.

"LEXI, BU korkunç bir şey." Emily başını sallar ve ben ona tüm hikayeyi anlattıktan sonra ona getirdiğim su bardağını yudumlar.

En son istediğim şey onun düşük yapması. Benim trajedimin onu etkileyeceği anlamına gelmez bu. Bunu daha önce düşünmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Sorun değil. Aslında sorun, ama endişelenme. Eminim bunu düzeltebileceğimiz bir yol vardır."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Ben

de öyle.

"Yani, bu Johnathan denen adam parayı aldı

mı?" Omuz silkiyorum.

"Sanırım. Hiçbir fikrim yok."

Johnathan, Harrow & Armstrong Engineering'den elli bin pounddan fazla para çaldı. Suçu bana attı ve tüm parayı alıp kaçtı.

Bir gün öğleden sonra, Johnathan bana finans sistemine giriş bilgilerimi istedi, kilitlendiğini ve

aylık maaş bordrosunu onaylaması gerektiğini söyledi.

"Çabuk ol Lexi. Bu sorunu çözmezsem dört yüz kişi maaşını alamayacak," diye baskı yaptı.

Finans Direktörü ve üst düzey yönetici olmasının yanı sıra, o bir zorba ve iğrenç biriydi. Tabii ki, ona bunu verecektim.

Bu, hayatımda yaptığım en aptalca şeydi ve hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım.

Herkesin maaşını alamamasından sorumlu olmak istemedim ve onun şirketten para çalacağını asla düşünmemiştim.

Geriye dönüp bakmak harika bir şey. O öğleden sonra onun hakimiyeti ve saldırganlığı, bunu iyice düşünmeme hiç fırsat vermedi.

Ama o düşünmüş olmalı.

Tek açıklaması bu.

Para kayboldu ve para izlenemeyen bir İsviçre banka hesabına aktarılmadan hemen önce benim giriş bilgilerim ortaya çıktı.

Onların iddiasına göre benim açtığım bir hesap.

İsviçre'de banka hesabı nasıl açılır ki? Hiçbir fikrim yok.

Görünüşe göre, bu sağlam bir savunma değil.

Johnathan, benden giriş bilgilerini istediğini şiddetle reddetti ve aynı zaman aralığında kendi bilgileriyle sisteme giriş yaptığını ve maaş bordrosunu onayladığını kanıtladı.

Vay canına.

Bir profesyonel tarafından oyuna getirilmiştim.

Hiç kimseyi bu kadar nefret etmemiştim. Arabuluculuk oturumları sırasında yaşanan bu olayın yarattığı öfke, şok ve inanamama duygusu beni neredeyse felç etmişti.

Ancak, işini kötü yapan küçük bir hukuk firması olan avukatım, ofis kameralarından görüntüleri almalarını istedi ve bu görüntülerde Johnathan'ın benim iddia ettiğim saatte benimle konuştuğu görülüyordu.

Görüntülerde, çekmecemden bir şey çıkarıp ona verdiğim görülüyor.

Bir post-it notu.

Şifreyi yazmıştım.

Ses kaydı olmadığı için arabulucu bunu sağlam bir kanıt olmadığı gerekçesiyle dikkate almadı.

"Lexi'nin bir hafta önceki cuma günü içki partisinde bana yaptığı yaklaşımların bir daha tekrarlanmayacağından emin olmak istedim. O sırada ona açıkça söyledim ve tekrar ettim, ben mutlu bir evliliğim var. Ve..." odadaki diğer erkeklere sırıttı. "Zaten ilgilenmiyordum."

Bir adam kıkırdadı, sonra ağzını kapattı. Aptallar.

"Affedersiniz!" diye haykırdım, avucumu masaya koyup ona bakarak. "Bana asıldın, seni sapık!"

"Lexi." Bay Harrow elini kaldırdı. "Durumu daha da kötüleştirmeyelim, olur mu?"

Johnathan, yalanlarımdan hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı.

Yıkılışımı izlerken neredeyse kusacaktım. Hiçbir kanıtım yoktu. Benim sözüm, paramın transferinde benim imzamın kullanıldığını gösteren dijital kanıtla karşı karşıyaydı. Bunu çürütemezdim.

Elli bin pound. Mide

bulandırıcı bir miktar.

Bay Harrow'un neden böyle hissettiğini anlıyordum, ama yanılıyordu. Johnathan tehlikeli bir yalancıydı.

İnanmayan yüzlere baktım. "Yalan söylemiyorum. O gece bana asıldı. Beni merdiven boşluğuna kadar takip etti ve duvara itti. Ona benden uzak durmasını söyledim..."

"Bayan Grant, lütfen." Arabulucu başını salladı. "Elinizde bir kanıt yoksa, bence tüm bu açık detayları burada bırakabiliriz."

"Ama bu bir nedeni gösteriyor."

"Tamam, CSI, sakin ol." Johnathan, sanki aptal bir çocukmuşum gibi komik bir şekilde bana kaşlarını çattı.

Arabulucu parmağını ona doğrulttu. "Bay Scott, bu yardımcı olmuyor. Masum olduğunuzu biliyoruz, lütfen onu kışkırtmayın."

Ne?

"O masum değil. Şifresinin çalışmadığı konusunda bana yalan söyledi." Ağlayarak bağırdım.

"Lexi, bu bilgileri kimseye vermek için yasal olarak yetkin yoktu. Bana bile." Bay Harrow azarladı. "Sorumluluklarını açıkça belirten anlaşmayı imzaladın."

Buna karşı çıkamamıştım. O haklıydı. Johnathan beni zorla onlara vermeyi kabul ettirmişti. Kimsenin ödeme almayacağı tehdidi, o Cuma gecesi bana kendini zorla kabul ettirmesi.

Sözleşmeyi ihlal etmiştim.

Koltuğuma çöktüm ve kaderimin mühürlendiğini biliyordum. İşimi

kaybedecektim.

Başımın büyük belada olduğunu.

"Biliyorum," dedim sessizce. "Herkesin parasını almasını istedim. Ona güvendim." Johnathan'a karanlık bir bakış attım. "Sanırım oyuna geldim."

Neredeyse gülümseyecekti ama kendini tuttu.

Arabulucu, notlarını inceleyerek, odaya girip çıkarak zamanını aldı ve benim stres seviyem tavan yaptı.

"Sadece gerçeklerle ilgilenebiliriz. Harrow & Armstrong Engineering yasal işlem başlatmak istemiyor. Paranın iade edilmesini istiyorlar."

Dik oturdum. "Onlar bende yok! Ben masumum."

"Bayan Grant, bu gece bu durumu düşünün." Düşünecek

bir şeyim yoktu. Ben masumdum.

"Şirket, suç duyurusunda bulunursa sizi zimmete para geçirme veya dolandırıcılıkla suçlayabilir."

Kahretsin, neredeyse bayılacaktım.

"Devam edin ve müvekkilimi suçlayın," dedi avukatım, ben bayılmak üzereyken. "Paranın onun hesabına aktarıldığına dair hiçbir kanıtınız yok. Ayrıca bu İsviçre hesabının onun adına olduğuna dair de."

Oh.

"Gidelim Bayan Grant," demişti, ayağa kalkarak bana dört haneli bir rakam ödediğim avukatlık ücretini hak etmişti. "Onun işine son vermenizi, iki tarafın da birbirini suçlamayacağına dair bir belge hazırlamanızı ve tüm bu durumu unutmanızı tavsiye ederim."

Hala nasıl başardığını bilmiyorum, ama onlar da kabul etti.

Avukat, dava masraflarının kaybedilen miktarı aşacağını söyledi.

"O biliyordu. Johnathan biliyordu." Neredeyse kendi kendime fısıldamıştım.

Avukatım sessiz kaldığında, ona baktım. "Bana inanmıyorsun."

Omuz silkti. "Senin masum olup olmadığını karar vermek benim işim değil. Seni kurtarmak benim işimdi."

Bunu duymaktan nefret ettim.

"Ben masumum. Kimseyi asla soymam."

Ailem, gerçeği bilmeden karşımda oturduğunda, içim parçalandı.

Sonra lanet Mason bana altın avcısı dedi.

Yemin ederim, sadece bir kişinin benim tarafımda olmasına ihtiyacım var. Sadece bir kişi. Emily'nin bana inandığını söylemesine çok ihtiyacım var.

"Yemin ederim hepsi doğru," diyorum ona, gözyaşlarımı silerek, bu durumun beni neredeyse mahvettiğinden nefret ederek.

Ben bundan daha güçlüyüm. Ve masumum.

"Keşke bana söyleseydin Lex. Hiç haberim yoktu. Geldiğinde çok mutlu görünüyordun," diyor Emily, şimdi yanımda oturmuş, elimi tutuyor.

Öyleydim.

O çok stresli durumdan kurtulduğum için mutluydum. Bir ara hapse girebileceğimi düşündüm. Böyle bir durumda yaşadığın korku korkunçtur.

"Utanmıştım ve sen de Sebastian meselesiyle uğraşıyordun. Sonra doğum gününde nişanlandın. Ertesi gün sana söyleyecektim, ama sen mutluluğuna odaklanmayı hak ediyordun."

Moralini bozacak hiçbir şey yapamazdım.

Sonuçta, işlerin yoluna girdiğini düşünmüştüm. Mason beni işe almıştı ve ben New York'taydım. Her şey geride kalmıştı.

"Bunu bilmek isterdim. Ben mutluyken senin tüm bunları tek başına yaşamış olman beni çok üzüyor." Başını sallıyor.

"Beni tanırsın. Ben güçlü biriyim." Omuz silkiyorum.

"Sebastian'a söylemeliyiz." Emily koltuğunda öne doğru kayar.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Hayır. Em, hayır."

Tanrım, hayır. O Mason'a söyleyecek ve anlaşmamızda gizlilik maddesi olduğu için, bunu ihlal ettiğim için başım belaya girecek. Ama yine de, Bay Harrow bunu yapmış gibi görünüyor.

O sözleşmeyi savunacak paraya sahip. Ben değilim.

"Ne yapmak istiyorsun? Mason öğrenirse seni kovar."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Biliyorum. Beni hırsız sanmasından nefret ediyorum."

"O zaman bir plan

yapmalıyız." Harika.

Emily'nin son planı pek işe yaramamıştı... ama benim başka fikrim yok.

"Tamam. Dinleyelim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MASON

Son iki saattir aynı e-postaya bakıp duruyorum. Bu biraz abartılı olabilir, ama Lexi'yi eve göndermemin üzerinden üç gün geçti ve onu dinlemediğim için suçluluk duyuyorum, daha sorumlu davranmadığım için kendime kızgınım ve onun iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Ayrıca, lanet olası bir asistan lazım.

İnsan kaynakları ekibi, genç bir kadın yöneticiyi gönderdi, ama onun benden korktuğunu mu yoksa benimle flört ettiğini mi bilemiyorum. İkisi için de ne zamanım ne de sabrım var.

Onu eve göndermekle doğru yaptım.

Eğer önceki işinden kovulduysa, ki bu bir varsayım, o zaman şirketimi korumam daha iyi olur.

Ama şu anda çalıştığım masada seviştiğim kadından bahsediyoruz. Randevuya çıkacağım kadından. *Randevu!* Ben tek bir nedenden dolayı randevuya çıkarım: seks. Evet, Lexi ile de gündemde olan buydu, ama yalan söylemeyeceğim, onu iş dışında da görmek istiyordum.

Konuşma

k için.

Gülmek

için.

O, Londra'daki hayatından hikayelerle beni eğlendirirken gülümsemek için. O seksi aksanıyla.

Ya da Manhattan'daki son maceralarını dinlemek için. Şehri taze, heyecanlı gözlerle görüyordum ve gizlice buna bayılıyordum.

Onunla parkta yürümek istedim. Onu alışverişe götürmek ve bulduğu tüm çılgın fiyatlı eşyaları almak istedim.

Ona şehirdeki en pahalı gayrimenkullerden birinin çatı katını göster. Benimki.

O gece çatı barında olduğu gibi gözlerinin parladığını görmek istedim.

Sonra... sonra onunla seviş ve benim sikim onun içindeyken onun parçalanışını izle.

Emily'nin bir şirket casusu, hırsız ya da aklımın gittiği karanlık yerlerden herhangi biriyle arkadaş olmadığını varsaymak istiyorum.

Ne zaman tanıştılar?

Ne zamandır tanışıyorlar? Bunların hiçbirini

bilmiyorum.

Dün akşam iş çıkışı Sebastian'la bir şeyler içmek için buluştum ve bu, arkadaşlığımızın en garip saatiydi.

"İyi misin?"

"Evet," dedi bekleyerek cevap verdim, onu yudumlarken onu içkimi bir içkimi bir şey

Emily ve Lexi konuşmuşlardır, biliyorum.

"Piyasalar iyi gidiyor." Sebastian, sanki kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi yavaşça başını salladı.

"Gidiyor." Başımı salladım.

Kahretsin, iki bobblehead gibi görünmüş olmalıyız. "Ne var

ne yok? Sözleşme işi yolunda mı?"

"Evet, olmalı yarın imzalayacağız. Hiçbir olacak endişelenmemiz endişelenmemiz gereken bir şey olduğuna dair hiçbir şey yok."

"Güzel."

"Em nasıl?

"İyi."

Kahretsin.

"Güzel."

Tanrım, çok acı vericiydi.

"Lexi'nin bileğini incittiğini gördüm," dedim, içimden sessizce ekledim*, eğer bir şey biliyorsan, seni pislik, bana söylesen iyi olur.*

"Karaoke. Neydi o, işaret dili karaoke mu?"

İçkimi boğazıma kaçırıp istemeden gülüyorum.

"Yani onu gördün mü?"

"Tam olarak değil." Seb'in gülümsemesi kaybolur ve gözlerini kaçırır.

Emily'ye verdiği sözü tutuyor ve hiçbir şey söylemiyor. Anlıyorum, o neredeyse onun karısı. Ama lanet olsun, eğer o benim için veya işimin güvenliği için bir tehdit oluşturuyorsa, bana söylemesini beklerim.

Bardağımı gereğinden fazla sert bir şekilde bırakıyorum ve o içini çekiyor. Geriye yaslanıp, ona doğrudan bakıyorum ve bekliyorum.

"Onunla konuş," dedi Seb, masaya biraz para atarak. "Bana söylemeni istiyorum."

"Ben de bilmek isterdim," diye itiraf ediyor. "Ama o ikisi bir kız grubu kurdular ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Evliliğime veya çocuğumun dünyaya gelmesine zarar vermeyecek hiçbir şey."

Küfrettim.

"Bildiğin tek şey bu mu?"

Sonunda gözlerime baktı. "Onun SOS sinyalini tetiklediğini ve Emily'nin her şeyi bıraktığını biliyorum."

Bu pek bir şey ifade etmiyor.

Emily çoğu insan için çoğu şeyi bırakırdı. Kalbi bu dünya için çok büyük.

Ama aptal değil.

Lexi'nin şirketime zarar verebilecek bir suçlu olduğunu mu düşünüyorum?

O zaman Mark Harrow neden öyle düşünüyor?

"Bu sorunu çöz, Mason." Sebastian ayağa kalktı. "Grubumuz ve ailen dışında kimseye güvenmiyorsun. Anlıyorum. Ama Lexi ne yapmış olursa olsun, ona ikinci bir şans ver."

Benim dünyamda demek istemiyor, işimde demek istiyor. Çünkü bilmiyor.

Yine de, Sandy'yi en başından beri gören oydu, o zaman neden yüksek alarmda değil? Muhtemelen çok fazla dahil olduğu için. O Emily'nin arkadaşı ve aşkın gözünü kör etmiş.

Çok alaycı.

Ama yine de, referanslarını kontrol etmeden muhteşem göğüslü seksi esmeri işe alan benim, yani ben de tam olarak yılın iş adamı sayılmam!

Sonra dün gece Obsidian Club'a gittim.

"Aklın nerede?" diye sordu Colt, yanımda bara yaslanarak.

"Hiçbir şey," diye tersledim, sonra başımı salladım. "Sadece bir iş sözleşmesi."

"Yarın imzalayacağını sanıyordum," diye cevaplar.

Hepsi bunun büyük bir sözleşme olduğunu biliyorlar, ama ayrıntılarını bilmiyorlar. Lexi ile bağlantısı olabilecek bir İngiliz şirketi olduğunu bile bilmiyorlar. Kim tahmin edebilirdi ki?

İçkimi bir dikişte içip, parmağımı kaldırarak bir tane daha sipariş ettim.

"Evet, öyle. Her şey yolunda. Sadece aklımda birkaç şey var."

"Dur tahmin edeyim, esmer, uzun boylu ve sen onu işe almamış olsaydın kârımı yüzde beş artırabilecek bir çift göğüs."

Ona yüzümü buruşturdum.

"Kimse göğüsler demez. Ve onun hakkında öyle konuşma." O

sırıttı. "Yani, onu becerdin ve ondan hoşlanıyorsun."

"Ondan

hoşlanmıyorum,"

Yalan.

Önceki geceki rüyamda, kovboy kıyafeti giymiş, göğüsleri açıkta, beni soymaya çalışan onun bulanık görüntüsü vardı. İnan bana, o sert meme uçları dikkatimi çok dağıttı ve eğer biri trenleri tekrar soymaya başlayacaksa, kadınları kullanmasını tavsiye ederim.

Ben o meme uçlarını emdiğimi hayal ederken, o beni göğsümden vurdu.

Bu beni sertleşmiş bir şekilde uyandırdı.

Rüyada vurulduktan sonra kim sertleşir ki? Ben, işte

ben!

"O zaman neden son kırk beş dakikadır sana göz kırpan Kennedy'nin yanına gitmiyorsun?"

İçkimi bir dikişte içip bardağı bara bıraktım.

"Tamam, ondan hoşlanıyorum. Ama bu kasabadaki diğer kadınlar gibi, o da tek bir şeyin peşinde. Ve o da benim sikim değil."

Dışarı çıktım.

Soğuk ve sert gerçek şu ki, bir milyarderi kapmak çoğu kadının - ya da erkeğin - hayır diyeceği bir şey değil.

Para güvenlik

demektir. Hepimiz

bunu isteriz.

İstatistiksel olarak, herkes ihtiyaçlarını aşan bir gelir elde etme becerisine sahip olmayacak. Bu hiç olmadı ve muhtemelen hiç olmayacak.

Bu, Lexi'den geri dönmesini ve ona güvenmemi mi gerektirir?

Bilmiyorum.

"Takım elbise provasında görüşürüz," diye

seslendi Colt. Kahretsin.

Bunu unutmuştum. Lexi, nedime olarak, bizim gelip gelmediğimizi ve takım elbiselerin mükemmel olup olmadığını kontrol etmek için bizimle birlikte gelecek.

Sanki bunu kendimiz yapamayacakmışız gibi.

Muhtemelen Armani veya Tom Ford'dan özel dikim bir takımım vardır, o da olur. Hepimizin vardır. O gün sadece ben ve Colt ayakta olacağız. Emily'nin nedimeleri olan Catherine ve Lexi ile sayıyı dengelemek için.

Ama bu, Sebastian ve Emily evlendiği için onun artık sonsuza kadar hayatımda kalacağını hatırlatıyor.

Bu konuyu halletmem ve dostane bir

şekilde çözmem gerekiyor. Hepimiz için.

Onu kovabilirim, ama sözleşmesi bir ay önceden haber vermemi gerektiriyor. Harrow bugün imzadan sonra bana ayrıntılı bilgi vermezse, bu da bana onu derhal işten çıkarmak için bir neden verir.

Aksi takdirde, onu öylece kovamam.

Aslında kovabilirim. Ama o zaman bana

dava açabilir.

Ama arkadaki insanlar için bir kez daha tekrar edeyim... O benim en iyi arkadaşımın nedimesi.

Aynı zamanda senin siktiğin ve tekrar sikmek istediğin kadın.

Evet, öyle de var.

Bugün Lexi'nin her an ofise gelmesini bekliyorum. Sabah erkenden ona ofise gelip benimle görüşmesini isteyen mesajıma verdiği cevaba bakıyorum.

Tamam.

Hepsi bu kadar.

Binlerce kez fikrimi değiştirdim. O suçlu. O masum.

Şimdi çok kızgınım.

Neden o ateşli esmer kadın henüz ofisime girip bana bağırmadı? Tanrı biliyor ki, başka hiçbir konuda utangaç değildir.

Bana yanıldığımı söylemesini istiyorum... çünkü onu

istiyorum. Bu kadını istiyorum.

Tanrım, bu durum kafamı allak bullak ediyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LEXI

"Bundan emin değilim," diyorum, artık çıplak olan bileğimi ovuşturarak.

Tamamen iyileşmiş olmasa da çok daha iyi hissediyorum, ama Mason'ın buna odaklanmasını istemediğim için bandajı çıkardım. Bay Harrow hiçbir şey söylememiş olabilir ve tüm bunlar sadece bir yanlış anlaşılma olabilir. Belki de Mason, yaralanmamın iyileşmesi için izin almamı istemiştir.

Eh, ben bu seçeneği ortadan kaldırdım. Yoksa kovulmak üzereyim.

Ama bunun bir önemi yok, çünkü Emily beni istifa etmeye ikna etti. Asansörde yönetici katına çıkıyoruz, onun koruması Troy arkamızda duvara yaslanmış duruyor.

Midem bulanıyor.

"Eminim. Güven bana. Plan iyi," diyor Emily cesaret verici bir şekilde ve Troy sessizce burnunu çekiyor.

Ona bir bakış attım ve o da güneş gözlüklerini tekrar gözlerine indirdi. Harika. O Ray-Ban gözlükleriyle yaklaşan tehlikeyi nasıl görecek?

Neyse.

Sanırım eski bir ABD deniz piyadesi, o yüzden bırakayım da kendisi halletsin.

"Alınma Em, ama en son harika bir fikirle geldiğinde, her şey ters gitti."

O eliyle beni uzaklaştırıyor. "Artık çok daha olgunum." "O altı hafta önceydi!"

"Yine de dersimi aldım. Bu adamların nasıl çalıştığını biliyorum. Sana söyledim, istifa et. Sana başka bir iş buluruz, bu arada seni düğün planlayıcım olarak işe alırım."

"Zaten var."

"İkinci bir planlayıcı. Bu çok önemli bir düğün."

"Üç hafta sonra, yani her şey hazır." "O zaman asistanım

ol."

"Senin asistanın olmayacağım. Benden kuru temizlemeni almamı istersen, ben..."

"Mason'a bunu yapmasını söylemek mi istiyorsun, yoksa seni kovmasını mı bekleyeceksin?"

Bana kovulduğumu söyleyeceği düşüncesi günlerdir yemek yememi engelliyor. Midem bulanıyor ve bundan nefret ediyorum. Bir an masasında uzanmışken bana çıkma teklif ediyor, bir an sonra ofisinden çıkmam için bana bağırıyor.

Bazı yönlerden, bu durum Londra'da olduğumdan daha da kötü geliyor.

"Şey... evet."

Ping.

"O zaman beni takip et," diye fısıldadı ve ben Emily ve Troy'u da yanıma alarak asansörden çıktım.

"İşte buradasın," Mason masamın yanında duruyor, tabletine bakıyor, sonra bir kez daha bakıyor. Ağzı açılıyor, ekibimi görüyor ama hemen bana dönüyor, gözleri vücudumun her yerini tarıyor.

Yalan söylemeyeceğim, neredeyse uygunsuz sayılabilecek dar nude elbiseyi bilerek giydim. Vücudumu saran bu elbise, her kıvrımı ortaya çıkarıyor, uzun bacaklarımı ve mükemmel C beden göğüslerimi vurguluyor.

Bir kız her türlü yolu kullanarak kendini silahlandırmalıdır.

Dudaklarımın arasında parlatıcıyı yuvarlıyorum ve sessizce yutmamı görmemesini umuyorum.

"Bu ne?" Tableti yanına düşürdü.

"Merhaba Mason," Emily, hayatımda hiç görmediğim kadar kendinden emin bir şekilde öne çıkıyor ve ikisi garip bir şekilde kucaklaşıyorlar.

"Em."

"Böyle haber verdiğim için üzgünüm, ama senin asistanını çalacağım," diye duyurur.

"Çalmak mı?" Troy'a hızlıca bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Evet, benimle çalışmaya geliyor." Emily başını salladı.

Tanrım, bunu Sebastian'a danışmalıydık. Beni öldürecek. Onu.

Sonra da beni.

"Senin için çalışacak," Mason tekrarlar, gözleri bana kayar ve benim hissettiğim kadar ikna olmuş görünüyor.

"Mm hm," diye cevaplar Emily, başını sallar.

Bir adım öne çıkıp ona katılıyorum. "Bunun sözleşmemi ihlal ettiğini biliyorum, ama..."

Onun sorun olmadığını söylemesini bekliyorum. Bu ikimiz için de bir çıkış yolu. O da bunu kabul etmeli. *Lütfen kabul et.*

"Ama?"

Lanet olsun ona.

Hadi Mason, bana bunu söyletme.

Güzel alnında yüksekte duran, mükemmel şekilli tek kaşına bakıyorum ve içimi ısırıyorum.

Bunu kolaylaştırmayacak.

Emily'ye bakıyorum ve onun muhteşem planının sona erdiğini görüyorum. Artık kendi başımayım.

Bir adım daha atmak için harekete geçiyorum ve o kaskatı kesiliyor, sanki ben bir virüsmüşüm gibi burun delikleri genişliyor.

"Konuşabilir miyiz... lütfen konuşabilir miyiz?" Ofisine bakıyorum.

Troy boğazını temizler ve Mason ona bir kez daha bakar. Nedense bu işe yarıyor gibi görünüyor.

"Tamam. Emily, toplantı odasında yeni asistanını beklemek ister misin?"

Yemin ederim, Troy kıkırdar.

"Lexi'nin masasında bekleyeceğim."

Başını sallar ve bana "Eski masam" diye mırıldanarak "*Beni takip et*" diyen bir bakış atar.

Harika.

En kötü kabusum gerçek oldu.

Onun benim için mücadele edeceğini ve bunların hepsinin benim hayal gücümün ürünü olduğunu söyleyeceğini umuyordum, ama Bay Harrow'un hukuki durumumuzla ilgili *yanlış* bilgileri paylaştığı açık.

Mason bana asla inanmayacak.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MASON

Lexi'nin arkasından kapıyı kapatıp masama doğru yürüdüm. Daha çok onun boynunu kırmaktan kendimi alıkoymak için.

Ve onu öpmekten.

Troy, bu fiyaskonun gelişmesini izlerken yüzünde sürekli bir sırıtış var ve ben onun yerinde olsam ben de öyle yapardım.

Ama ben o değilim ve bunların hiçbirini eğlenceli bulmuyorum. Sebastian bu konuda bir şey biliyor mu?

Emily, kendi alanının dışındaki işlere karışmasıyla tanınmaya başladı. Onu kırmak istemedim, ama onun kimseyi işe alacak bir şirketi yok.

Lexi'nin tam olarak ne yapacağını düşünüyor?

Kişisel asistanlık mı?

Onun ve Sebastian'ın mali anlaşmalarına dahil değilim —bu beni ilgilendirmez—ama Sebastian'ın karısının bir kişisel asistana ihtiyacı olduğunu düşündüğünü sanmıyorum.

Ve eğer ihtiyacı olsaydı, Lexi doğru kişi olmazdı. O mükemmel bir kişisel asistan, ama onlar en iyi arkadaşlar.

Belli ki bu saçmalık.

İkisi bir şeyler çeviriyor.

Konuştuktan sonra onu kovabilirdim ya da işine devam ettirebilirdim. Öylece istifa edemez çünkü...

Çünkü onun gitmesini istemiyorsun.

"Bir sözleşmemiz var." Kollarımı kavuşturuyorum.

"Bu sözleşme, bir yıl boyunca hastalık izni hakkım olmadığını belirtiyor, ama sen bana dün için ödeme yaptın."

Onun argümanı bu mu? Tüm savunması bu mu?

"Lütfen hukuk fakültesine gitme," diye

mırıldanıyorum. "Ne?"

"Boş ver. Lexi, bir sözleşmemiz var. Öylece istifa edip gidemezsin. Dört hafta önceden haber vermelisin."

Neden bunu zorluyorum bilmiyorum. Onu bırakmalıyım. Bu tüm sorunlarımı çözer.

Tabii, pantolonumdakini hariç.

Açıklığa kavuşturayım. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok. Lexi sorunum var. Sikim onu istiyor. Lanet olsun, ben de onu istiyorum.

Onu her gün o masada görmek istiyorum.

Zamanı geri almak ve Harrow'un söylediği şeyleri söylememesini istiyorum. söylediği şeyleri söylememesini istiyorum.

Onunla ilk kez seviştikten sonra ona söylediğim aptalca sözleri geri almak onunla seviştikten sonra söylediğim aptalca sözleri geri almak ve onu bir randevuya çıkarmak ve gülümsemesini görmek istiyorum.

Çatı barındaki o geceye geri dönüp, bana cilveli bakışlar atarken müziğe uyarak sallanan güzel uzun bacaklarını izlemek istiyorum.

Ben de ona göz kırptım ve o kızardığında kalbim küt küt attı, tatlı amcığının heyecandan titrediğini biliyordum.

Aktif katılımımı unutmak ne kadar akıllıcaydı.

"Evet. Bunun farkındayım. Belki de benim gitmemi hoş karşılayacağını düşündüm. Sonrasında. Açıkçası..." Lexi ellerini uzattı. "Mason, bana yardım et."

O bunu söyleyemiyor.

Başımı eğip onu inceledim.

Hayır, öyle değil. Harrow'un bana söylediğinden emin değil.

Hala ne olduğunu bilmiyorum, ama ikisi de ağzı sıkı davranıyor. O kadar da değil tabii ki. Kesinlikle bir susma emri var.

"Bana yardım et, Lexi. Harrow & Armstrong'da ne oldu?" Kollarımı açıp ellerimi belime koydum. "Neden

benim endişelendiğim şey konusunda beni uyarıyor?"

Eğer servetin peşinde sorun yaşamak istemiyorsan, kaçmanı tavsiye ederdim.

Ağzı açık kalır, yanakları kızarır... suçluluktan mı? Öfkeden mi?

Anlayamıyorum.

Ve benim kendi suçluluk yırtılıyor yırtıyor yırtıyor
beni yırtıyor onun onun rahatsızlığını

"Ona inanacağını biliyordum." Lexi beni işaret ediyor. "Biliyordum. Emily inanmayacağını söyledi, ama o insanlarda hep iyi yanları görür."

"Öyle mi?" diye soruyorum, ona ters ters bakarak, sinirlenmeye başlıyorum. Bana masum olduğunu söylemek yerine, konuyu saptırıyor ve beni manipüle ediyor.

Beni *beni* yanlış yanlış bir beni inanmak bir başarılı bir iş adamı olduğuna inandığın için.

Bu sefer ağzını kapattı. Ve hatamı

fark ettim.

Bunu söylememeliydim. Tanrım, neden bu kadına sürekli yanlış şeyler söylüyorum?

"Siktir git," diye bağırır

Lexi. "Sen yaptın."

Tanrım, Mason Kingsley, kes sesini.

Lexi bir adım geri atar.

Sonra bir adım daha ve arkasını

döner. Lanet olsun.

Ellerim kalçalarımdan düşer ve kendimi durduramadan masamın etrafından dolanırım. O kapıya ulaşmadan bir saniye önce ben kapıya ulaşırım.

"Dur," diyorum.

"Bırak beni," diye ağlıyor.

Sırtımı kapıya dayayıp onu yakalıyorum. Gözlerinde yaşlar birikiyor ve gördüğüm acıdan nefret ederek göğsüm sıkışıyor.

"Ne olduğunu anlat. Anlayabilmem için anlat," diyorum, İngiltere'de ne olduğunu anlamak için çaresizce.

Kafasını sallayarak göğsüme doğru itiyor. "Lexi. Söyle

bana!"

Onun masum olduğunu duymak istiyorum. Bunu onun ağzından duymam lazım.

Çenesini tutup yüzünü kaldırıyorum. Sonra, kendimi durduramadan, dudaklarım onun dudaklarına değiyor ve o kollarımda.

Dillerimiz tutku ve öfkeyle birbirini yalarken, içimde nükleer bir sıcaklık patlar. O benim emrimi yerine getirirken öpücük kaotik bir hal alır.

Elbisesi yırtılır ve külotunu bulurum, elimi içine sokarım.

"Mase," diye inledi.

"Söyle bana."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, sevmiyorsun." Tekrar dudaklarını öpüyorum ve parmaklarımı pembe kıvrımlarının arasında gezdirip girişini bulana kadar kaydırıyorum.

Sonra içeri giriyorum.

Ağzıma doğru nefesini tutuyor.

"Bunu istiyorsun. Yaramaz amına benim sikimi istiyorsun." Lexi inliyor.

"Söyle."

Elime karşı kıvrılırken, göğüsleri vücuduma bastırır ve sikim acı verici bir şekilde zonklar.

Bizi ters çevirip onu duvara doğru itiyorum ve sikimi pantolonumdan çıkarıyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslenir Emily.

Lexi'nin gözleri büyür, ama ben durmam.

"Şşş," diye fısıldarım, bacağını kaldırıp sikimi içine sokarım. "Lexi?"

"Oh, lanet olsun," diye inler Lexi, gözleri kapanır.

"Cevap ver ona," diye tekrar ittiğimde, vücudunu tutarak mükemmel erişim sağladım.

Güm.

"Evet," diye Emily'ye seslenir.

"Tamam, bir telefon görüşmesi yapacağım, sonra seninle buluşurum..."

Sesi kaybolur ve dikkatimiz vücutlarımız arasındaki sürtünmeye geri döner. Amcığı beni içine çekiyor. Sıcaklık, vücutlarımızın birleşmesinin nemli sesleri.

"Aferin kızım." Elimi duvara vuruyorum ve gömleğimin altında pazılarımın gerildiğini hissediyorum, sonra tekrar ağzını tüketiyorum.

Sikim şişer, öfkem beni ondan her şeyi almaya iter.

.

O gidiyor.

Yalan
söylüyor.

Onu hala istememden nefret ediyorum.

Şişmiş dudaklarına odaklanarak, bir homurtu çıkardım ve
itmelerimi hızlandırdım.

"Sözleşmen iptal edildi." Orgazmım penisimden aşağı doğru patladığında homurdandım.

Lexi omuzlarımı kavradı, tırnakları kollarımı kazıyarak şiddetli bir şekilde titredi.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Tutku, öfke ve pişmanlık birbirine karışır.

Kalp atışlarım yavaşladıkça, söylenecek başka söz kalmaz ve gözleri parlamaya başlar, ben de gözlerimi kapatırım. Sonra onu yere bırakır, çekilir ve uzaklaşırım.

Lexi elini ağzına götürür ve elbisesini aşağı çeker. Sonra beni itip

geçer ve ben de onu bırakırım.

Senden nefret ediyorum.

O zaman nefret etmemişse, şimdi ediyor.

Ona inanacağını biliyordum.

O haklı, ona inanıyorum. Ama aynı zamanda şüphelerim de var. Güvenilmez bir kadına en iyi arkadaşlarından birini kaybeden profesyonel bir erkek olarak bu benim hakkımda ne diyor?

Tüm bunlara rağmen, tüm uyarılara ve lanet olası kırmızı bayraklara rağmen, hala Lexi Grant'i istiyorum.

Ama hasar çoktan verildi.

İkimiz için de.

"İkisi ne planladığını biliyor muydun?" Birkaç saat sonra sushi almak için sırada beklerken Sebastian'a soruyorum.

Harrow ve ekibi bu öğleden sonra sözleşmeyi tamamlamak ve imzalamak için geri dönecekler ve ben tek düşündüğüm şey Lexi.

Adil olmak gerekirse, Ezra bu işin üstesinden geldi ve bu yıl büyük bir ikramiye alacak.

"Hayır," diye cevaplar ve ikimiz için sipariş verir.

Peçeteleri ve bir avuç sosu alıp, Colt'un oturduğu ve telefonuna sırıtarak bizi beklediği masaya doğru yürüdüm.

"Bu aralar neyi var onun?"

"Bilmiyorum," Sebastian endişeli bir bakış atıyor. "Endişeleniyorum. Genelde bu kadar gülümsemez."

Ben burun kıvırırım.

"Orada mektup arkadaşın falan mı var dostum?" diye soruyorum, otururken.

Colt'un gözleri birden açılır ve gülümsemesi kaybolur.

"Ne?" Telefonu işaret ediyorum. "Şakayı paylaşmak ister misin?"

Telefonunu cebine koyar. "Hayır. Hadi yiyelim. Bizi neden çağırdın?"

Aptal.

"Arkadaşlık. Mesajlaşma programında bana zaman ayırabilecek misin? Eğer yoksa, neden gelme zahmetine girdin?"

Bu pek doğru çıkmadı.

"Ne oluyor?" diye sorar, bana biraz hassas bir kaltak gibi konuştuğumu söylemek yerine.

Çünkü öyleyim.

Öyle

olduğumu

biliyorum.

Genelde insanlara karşı bu kadar sert davranmam, ama Lexi ile aramızdaki durum pek iyi değildi. Onu arayıp iyi olup olmadığını sormak istiyorum, ama gerçek şu ki, onunla ilgili her şey başından beri beni rahatsız ediyor.

Jack'in cinayetine tepkilerimiz hepimiz farklıydı.

Sandy'yi ve ilişkilerini savunmaktan sonra, onu öldüren kişinin Sandy olduğunu kabul etmek zorunda kalmamın bana ağır bir yük getirdiğini biliyorlar. Yetkililer bunu kabul etmemiş olsa bile.

Görmeliydin, işte bu yüzden.

"Görünüşe göre Lexi, İngiltere'deki evinde başını belaya sokmuş," diyor Sebastian.

Yani, o biliyor.

"Ne tür bir bela?" diye soruyor Colt, Seb omuz silkerken ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor.

"Bilmiyorum. Sorun da bu. Bir müşteri onu tanıdı ve ben de onun için çalıştığını öğrenmek için yeterince araştırma yaptım..."

"Sen..." diye başlıyor Colt.

"Onu referans olarak mı verdin? Hayır, vermedim. Evet, biliyorum, biliyorum. Zamanı geri alamam, peki şimdi ne yapacağım?"

Colt, Seb ve bana bir kez daha bakıyor. "Ona sor.

Yapılması gereken en mantıklı şey bu değil mi?"

Öyle, ve onunla ciddi bir konuşma yapmayı planlıyordum, ama bu sabah planladığım gibi gitmedi.

Hiçbir şey.

"Bu B planıydı, ama bu sabah işe Emily ile birlikte geldi ve Emily, benim asistanımı çalacağını ve onu kendisi işe alacağını açıkladı."

Colt, sodasını boğazına kaçırır ve Tom Ford takım elbisesinin önüne döker. Sebastian ise başını sallar ve ağzına bir parça

ağzına bir parça suşi atar.

Ama şaşırmış görünmüyor.

"Burnumun kırılma riskini göze alarak, bu iki kadının gerçekte kim olduklarını biliyor muyuz?" diye soruyorum ve Sebastian çubuklarını düşürdüğünde, sınırı aştığımı anlıyorum.

"Evleneceğim kadın. İçinde çocuğumu taşıyan kadın. Emily'nin kanlı elmas operasyonu yapan bir çift taraflı Rus casusu olması umurumda değil."

Şimdi bir düşünce var.

Colt ve ben kaşlarımızı kaldırıp birbirimize bakıyoruz ve arkadaşımıza dönüyoruz.

"Tamam, umurumda olur," diye kabul eder Sebastian. "Ama oraya gitme. Emily, kartellerle ticaret yapmaktan çok topluluk bahçeciliğiyle ilgileniyor."

"Ama o benim Lexi'mi benden çaldı."

"Tanrım, bekar olduğum için çok mutluyum." Colt başını sallar. "Lexi ile çıkmıyorum, o benim asistanım," diye terslerim.

"O zaman onu beceriyorsun." Colt omuz silkiyor ve yemeğe devam ediyor. "Ekibi becerme, atasözü böyle değil mi?"

"Ona söyledim," diyor Sebastian. Şaka mı yapıyor bu?

"Harika bir tavsiye. Sen de pek konuşamazsın. İnanılmaz." Bir parça suşi ağzıma atıp çiğniyorum.

"Dinle Mase, hemen sonuca varmayın. O masum olabilir, gidip onunla tekrar konuşun." Colt çubuklarını uzatır.

Pfft.

Olası değil. Lexi konuşmaktansa bana tükürmeyi tercih eder.

"Sandy yeterince zarar verdi. O en kötüsünün de kötüsü, ama tüm kadınların onun gibi kötü olduğunu düşünmeye devam edemeyiz," diye ekliyor Colt.

Onun ne demek istediğini anlıyorum, ama.

"Peki, o zaman Cassandra ne olacak? İtalya'da benimle bir hafta geçiren mirasçı kızı hatırlıyor musun? Ailesinin serveti nedeniyle güvenilir olduğunu düşündüğüm biri, ama Amerika'ya döndüğümde - neyse ki yalnızdım, ama onu tekrar görmeyi planlıyordum
—babasının kumar alışkanlığı yüzünden neredeyse her şeyi kaybettiğini öğrendim."

"Çok talihsiz," diyor Sebastian taklit İngiliz aksanıyla. "Bu, Em'i tahrik etmek için kullandığın yatak odası sesin mi?" diye soruyor Colt.

"Odaklanın, ikiniz de."

Kahkahaları sönünce Sebastian sodasını kaldırır ve gözlerini benimkilere diker. "Onların bir şeyler çevirdiğine katılıyorum. Bu gece küçük gelinimi sorguya çekeceğim. Bu arada, Lexi'yi Sandy veya Cassandra ile ilişkilendirmemeye çalış."

Ya da Megan'la.

O lanet olası kadın Obsidian Club'ın müdavimiydi. Bir nevi benim favorimdi. Zevk arasında sohbet ederdik ve onun tanınmış ünlüler için çalışan bir avukat olduğunu öğrendim. İsimler gizli tutuluyordu elbette. Onu potansiyel bir eş ya da çıkabileceğim biri olarak görmemiştim, belki de tanıştığımız şekilden dolayı, ama onu yeterince seviyordum. Altı hafta kadar sonra, normalde olduğundan daha az neşeli görünüyordu. Uzun lafın kısası, ona iyi olup olmadığını sordum.

Ağlamaya başladı ve kanser olduğunu öğrendiğini söyledi. Ölümcül. Uzun ve yavaş bir ölüm olacağını ve büyük bir borcu olduğunu...

Blah, lanet blah.

Ertesi gün birkaç telefon görüşmesi yaptım ve bunların hepsinin saçmalık olduğunu öğrendim. Megan, ya da daha doğrusu Tracey Dalton, bir dolandırıcıydı.

Ve kayıtlara geçsin, benden bir kuruş bile almadı.

"Güven sorunlarım varsa kusura bakma. Psikopatları kendime çekiyor gibiyim." Peçeteyle ağzımı sildim ve ayağa kalktım. "Gitmem gerek. Terapi seansı için teşekkürler."

"Bu akşam Em ile konuşacağım."

"Yeni iş girişimi ve asistanının iyi gittiğini umduğumu söyle." Gözlerimi devirdim.

Colt gülümser.

"Mason," der Sebastian sert bir sesle, gidişimi durdurur ve ben donakalırım. "Düğün çok yaklaştı. Emily'nin endişelenmesini istemiyorum. Her şey yolunda olacak mı?"

Siktir.

İşte bundan kaçınmak istiyordum.

"Tabii ki. Lexi beni soymak ya da öldürmek için bir fırsat bulmuş değil ki. Bir kez seviştik," diye yalan söylüyorum. "İkimiz de bunu atlatacağız."

Ceketimi kolumun altına sıkıştırıp dışarı çıkıyorum.

ON ALTI. BÖLÜM

LEXI

"Merhaba tatlım, ben geldim," Sebastian asansör kapıları açılırken seslenir.

"Gitmeliyim," diye gergin bir şekilde fısıldarım.

"Hayır, kalacağını söylemiştin." Emily bileğimi tutar.

Kahretsin.

Bu çılgın plana asla katılmamalıydım. Neden hala onun fikirlerinin bizi zor durumlardan kurtaracağını düşündüğümü bilmiyorum. Şimdiye kadar hepsi yüzde yüz başarısız oldu.

Ama yine de, başka seçeneğim var mı?

Mason, Harrow & Armstrong'da ne olduğunu bilmek istedi, ama yasal olarak bu konuda konuşmam yasak. Ayrıca, mesajı gayet açık ve net bir şekilde anlaşılmıştı. Bana inanmadı ve sadece son bir kez sevişmek istedi.

Bu kadar tahrik olmamdan

nefret ediyorum. Ondan

nefret ediyorum.

Hayır, nefret etmiyorsun.

İçime girerken gözlerindeki vahşi bakış hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Neyim var benim?

Kafa karıştırıcı olan kısım, Bay Harrow'a açıkça inandığı halde benim istifa etmeme neden kızdığı.

Ofisinden ayrılırken titriyordum.

Emily defalarca bana ne olduğunu anlatmamı istedi.
Troy'un bildiğinden eminim.

"Gidelim. Buradan çıkalım," dedim ve Mason'ın ofisinden fırlayarak masamın önünden geçtim.

Asansör kapıları açıldı ve ikisini de içeri sokmaya çalıştım, ama Troy bana askeri tarzda bir bakış attı.

"Peki. Sen gir," diye mırıldandım ve onun önünden geçtim.

Sözleşmen iptal edildi.

Kalbim sıkıştı ve kabin aşağı inerken gözyaşlarımı geri tuttum. İşimi ve onu kaybetmiştim. Sonra kendime onu hiç sahip olmadığımı hatırlattım.

Ama beni doldurduğu şekilde, o sahiplenici gözlerin beni sahiplendiği şekilde... Bu normal değildi.

O sadece kendini tatmin eden bir adam değildi.

Öpücüklerimiz o kadar çok söylenmemiş söz barındırıyordu ki, acı vericiydi.

"Ah, buradasın. Kişisel asistanın da yanında, görüyorum," diyor Sebastian ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Emily ve ben birbirimize bakarız, sonra Seb'e döneriz.

Hiç de eğleniyor gibi görünmüyor.

Kahretsin, lanet olsun, siktir.

"Mason'la konuştun," diyor Emily.

"Onunla öğle yemeği yedim." Kollarını kavuşturup duvara yaslanır. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Dinle, bu aptalca bir fikirdi..." Ellerimi kaldırıyorum.

"Ben sanırım bunun aptalca senin aptalca fikir benim güzel gelinim?" Sebastian duvardan uzaklaşır ve ona doğru yürür, hatta onu takip eder.

Emily kirpiklerini kırpma becerisini çok iyi öğrenmiş, ama bunun işe yarayacağından emin değilim...

Onu sertçe öper.

Tamam, işe yarayabilir.

"Konuşmaya başla, seksi," diye

boğuk bir sesle söyler.

"Gidebilirim..."

"Kal," diye cevaplar ikisi de.

"Peki."

"Peki," der Emily, birkaç santim uzaklaşarak. "Olanlar şöyleydi..." Sanki yalan söylüyormuş gibi geliyor ve ben içimden irkiliyorum. Sebastian

bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Mason onu kovacaktı."

"Bunu bilmiyoruz." diye ekliyorum, "Ama muhtemelen."

"Ve ben de, yardıma ihtiyacım var diye düşündüm," diye devam eder Emily.

"Ne konuda?" diye sorar Sebastian ve sesinde hafif bir mizah tonu olduğunu fark edemeden edemem.

Emily kolunu... hiçbir şeye doğru salladı. "Her şeyde. Çok meşgulüm. Evlenmek, senin partnerin olmak. Okula başlamak. *Senin* bebeğini yapmak."

Ah. Acıttı.

O konuya girdi.

"En iyi arkadaşın, çocuğumuzu büyütmene nasıl yardımcı olacak? Ya da eğitimine? Ya da New York'un en pahalı düğün organizatörüne yardım etmeye?" diye soruyor Sebastian.

Bu dairede bir kaçış kapısı olsaydı, şu anda oraya koşuyor olurdum.

"İşler, Sebastian. Tüm detayları anlamıyorsun." Diye homurdanır, sonra benden yardım ister gibi bana bakar.

Benim bir şeyim yok.

"Hepsi parça parça, hanımlar, hadi konuşalım bunu parça parça konuyu parça." Sebastian sanki biz onun çalışanlarıymışız gibi konuşuyor.

Sanırım şimdi öyleyim, bu yüzden Emily Sebastian'ın dizine tırmanırken ben olduğum yerde kalıyorum. Yani, onun çalışanı değilim.

"Dinle, Emily'yi bu işe karıştırdığım için özür dilerim," diye itiraf ediyorum. "Elbette başka bir iş bulacağım, bana ödeme yapmana gerek yok."

"Eğer işe ihtiyacın varsa..." "Hayır," diye elimi sallayarak onu durduruyorum.

Aptal. Evet demeliydin.

Ama gururum devreye girdi ve bu durumdan nefret ediyorum. Yalan söyleyen pislik Johnathan'a kadar harika bir kariyerim ve mükemmel referanslarım vardı.

Sebastian kolunu kanepenin kenarına asarken, ben koltuğun kenarına oturuyorum. "İki ateş arasında kaldığının farkındayım

ama bazen bu durumdan kurtulmak için risk alman gerekir."

Tam olarak anlamadan başımı sallıyorum. "Biz senin arkadaşınız, Lexi."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum.

Mason gibi, Sebastian da odadaki gücü elinde tutan, çok korkutucu ve yakışıklı biridir.

Oyunbaz ve flörtöz ilişkimizi özleyeceğim. Birlikte çalışmayı. Her sabah ofise girdiğimde kalbimin çarpmasını.

Onu bir daha öpme şansım artık yok. Aramızdaki kimyayı daha da keşfetme şansım da...

Onu unut.

"Yasal olarak yardımıma ihtiyacın var mı?"

O tren çoktan kaçtı. Sebastian'a tüm hikayeyi anlatamam. Emily bana söz verdi ve ben onun sözünü tutacağına inanıyorum. Özellikle de risk göz önüne alındığında.

"Hayır, ben hallederim."

"Eğer durum değişirse, bana gel. Yakında karım olacak kişinin ve çocuğumuzun sağlığı ve refahı benim önceliğim. İkisini de," Sebastian Emily'ye bakar, "büyük planlara dahil etmek istemiyorum."

"*Büyük* planlar*,* değil mi?" Emily kendini beğenmiş bir şekilde sorar.

Sebastian gülümsemesini zorlukla bastırıyor ve bir an için kıskançlık beni kaplıyor. Onları bu kadar aşık görmek, Sebastian'ın onu çoğu kadının ancak hayal edebileceği bir şekilde koruması ve desteklemesi, benim hiç bilmediğim bir şeydi.

Mason'dan önce hiç böyle hissetmemiştim.

Tanrım, neden asla sahip olamayacağım tek adama aşık oldum?

Evlenmeyi hiç ciddi olarak düşünmemiştim. Yani, bir gün evleneceğimi düşünüyordum. Bir gün. Ama Sebastian'ın Emily'yi sevdiği gibi sevilmek? Bunun bir masal olduğunu düşünüyordum.

Mason, benim prensim olabileceğine dair ön yargılarımı bırakmamı söylediğinde en çok canımı yakan şey buydu sanırım.

Sanki ben bunu hak etmiyormuşum da diğer

kadınlar hak ediyormuş gibi. Şimdi ise bana

hiç zaman ayırmıyor.

Beni kovdu ve son kez becerdi — agresif bir şekilde, sanki hayal kırıklığını gidermek istercesine, sanki bir tür veda ritüeliymiş gibi.

Sebastian ve ben bir konuda hemfikiriz: Em ve bebeklerinin bu konuda stres yaşamalarını istemiyorum.

"Aynı fikirdeyim," diyorum, ellerimi uyluklarımın üzerinde silerek. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır, söylemeliydin. Ben senin en iyi arkadaşınım. Ben iyiyim. Bebek de iyi." Emily nişanlısına sinirli bir bakış atar, ama o sadece elini yavaşça kolunda gezdirir.

"Em, o haklı. Bir iş bulacağım. Desteğin için teşekkürler, ama bundan sonrasını ben hallederim."

Ama yok.

Hiç yok.

"Sen ve Mason tüm bunları geride bırakabileceğinize ve bunun düğünümüzü etkilemeyeceğine dair bana güvence verebilir misin? Ya da arkadaşlığımızı?"

Başımı sallıyorum.

"Kesinlikle." Elimi sallıyorum. "İş zaten yolunda gitmiyordu. Ve hepinizin bildiği gibi, seviştik. Yattık. Birlikte yattık..."

"Sevişmek ne demek biliyorum." Sebastian sırıtıyor.

Tabii ki bilir.

"Güzel. Tamam. Yani, her şey bitti. Burada görecek başka bir şey yok. Bir sunucu işi ya da barda bir iş bulacağım. Sonra düğünden sonra İngiltere'ye döneceğim."

Sebastian, Emily'yi sakinleştirmek için elini sırtında yukarı aşağı gezdirirken, Emily'nin yüzü düşer.

"Güzel," Sebastian ayağa kalkar ve Emily'yi kanepeye geri yatırır. "Ve erkeklerle takım elbise provasında buluşacaksın, değil mi?"

Evet!

Kesinlikle öyle yapacağım. Gülümsemeyle. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Hayatım etrafımda yanıp kül olsa bile, bunun üstesinden gelebileceğimi kanıtlamak için.

"Seve seve gelirim. Hatta şenlikli olsun diye çan bile takabilirim. Noel gibi değil, daha çok..." Aklıma gelen tek kelime striptizci gibi, ama bu uygun değil. Yalan söylediğimde laf kalabalığı yaparım. İnsanlar bunu bilselerdi, geri kalanında doğruyu söylediğimi anlarlardı. "Belediye binası. Çan. Anladın sen. Tamam, peki, ben gitsem iyi olacak."

İkisi de bana

bakıyor. Evet.

Ben *iyiyim.*

Mason Kingsley'i bir dahaki sefere gördüğümde, ondan tamamen vazgeçmiş olacağımdan emin olacağım.

Tamamen ve kesin

olarak. Mason kim?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MASON

Giorgio Armani ofis binamdan sadece birkaç blok ötede, bu yüzden arkadaşlarla buluşmak için yürüyerek gidiyorum.

...ve Lexi.

Onu görmeyeli bir haftadan az oldu ve Sebastian, Lexi'nin bana kızgın olmadığını söyledi. Hepimiz hayatımıza devam ettik.

Ofisimdeki duvara yaslayıp onu siktiğimden beri yaptığım mastürbasyonların sayısı hiçbir şey ifade etmiyor. Onun çıplak ve masamda uzanmış halini düşünerek, birkaç kez utanç verici bir şekilde banyomda kendimi okşadım.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Ben sağlıklı cinsel ihtiyaçları olan kanlı canlı bir erkeğim. Lexi güzel bir kadın.

Bu normal.

Onun bir suç işleyip işlemediği artık beni ilgilendirmiyor. Artık ne çıkıyoruz ne de iş sözleşmemiz var. Gözlerindeki ihanet görüntüsü yine beni vuruyor ve ben onu uzaklaştırıyorum.

Şu anda, Emily ve Sebastian'ın düğünü çok daha önemli. Lexi'ye hiçbir

borcum yok.

Onu işe aldım, yalan söyledi, ona gerçeği söyleme fırsatı verdim ama yapamadı.

İstemedim.

Seks rızaya dayalıydı. Son.

Onunla yüzleşmeye ve samimi davranmaya hazır mıyım? Evet. Sorun olmamalı.

Mağazaya doğru yürürken Drew arabasından iniyor. "Selam dostum."

Erkekler arası kucaklaşmamızı yapıp içeride Colt ve Zander'ı gördükten sonra içeri giriyoruz.

"Seb'in evleneceğine hala inanamıyorum." Drew, ortalama bir insanın gözlerini kanatacak agresif devralmalar ve yatırımlarla uğraşan bir finans devi.

Yaptığı işin risk faktörü o kadar yüksek ki, geceleri nasıl uyuduğunu hiç bilmiyorum.

Ya da uyuyup uyumadığını.

Hala hayatta ve güneşin altında yürüyor, yani vampir olmadığını biliyorum.

Esasen, haberlerde ve siyasi tartışmalarda gördüğünüz isimlerin hedge fon yöneticisidir. En büyük servete sahip olanı ve en çok kaybedecek olanı araştırsaydım, bu Drew olurdu.

O pislik, eğer kaybetselerdi, muhtemelen bir yıl içinde geri kazanırdı. Para ona akıyor gibi görünüyor ve bunun tüm önemi omuzlarından kayıp gidiyor.

Ben ise hala bir kadının benden onu alacağına dair paranoyakça bir endişe duyuyorum. Ve yeterince kişi bunu denedi. Keşke bunu aşabilsem, ama hayat henüz benim yanıldığımı kanıtlamadı.

Bu kadınlardan biri Lexi mi, bunu asla bilemeyeceğim.

Hepimiz birbirimizin omuzlarına vurup selamlaşırken kapı arkamızdan kapanıyor. Yönetici yanımıza gelip bizi selamlıyor, birer kadeh şampanya ikram ediyor ve cam masaya atıştırmalıklar koyuyor.

Lexi'den iz yok.

Şansım yaver gidebilir...

Onu görmek istemiştin.

Üç uzun gece boyunca bu lanet randevuyu hayal ettim. Benimle birlikte soyunma odasına girip yere çökecek, pantolonumu düzeltecek, kumaşı ayarlayacak ve yanlışlıkla elini sertleşmiş penisime değdirecekti.

Gözlerimiz karşılaşırdı.

Fermuarımı açıp sikimi avuçlayacağım, başından arzu damlayacak.

Lexi'nin ağzı açılırdı – *genişçe!* – ve ben sessizce içeri sokardım, gözleri büyüklüğü ve uyarılmasından yaşarırdı.

Bu benim fantezim – benim ölçü sistemim ve oranlarım.

Dışarıda herkes konuşup alışveriş yaparken, o benim sikimi emip sertleştirirdi. Kafamı geriye atar, uzun, parlak siyah saçlarını avuçlarım, gözlerim kapanmadan önce son bir kez şişkin göğüs dekoltesine bakardım.

Sonra sıcak spermimi boğazına fışkırtırdım.

O, ağzını silip bana sırıtarak, ucundan çıkarken, içimden sessiz bir inilti kaçar.

O zaman onun amını okşadığını ve aynı anda kendini boşalttığını fark ettim.

Tanrım.

Uzanıp... "Mase?"

"Ha?" Dönüp Colt'un elinde tuttuğu iki koyu lacivert ceketi izledim.

"Hangisini beğendin?"

Boğazımı temizledim, "Armani'yi hissediyorum."

Kaşlarını çattı.

Oh, lanet olsun. Bu Armani. Bunu biliyordum.

Tanrım, bu kadın aklımı başımdan alıyor ve o burada bile değil. Vücudumdan bahsetmiyorum bile. Penisim sertleşiyor ve o burada bile değil.

Tanrıya şükür, dar pantolonumu giymemişim.

"Buradayım, buradayım! Geciktiğim için özür dilerim." Lexi'nin bal gibi sesi mağazayı doldurur.

Hepimiz ona döneriz ve o paltosunu çıkarırken gözlerim hemen onun uzun çıplak bacaklarına takılır.

Lanet olsun.

Kısa, yani gerçekten kısa, krem rengi, eldiven gibi oturan, bir tür örgü kumaştan yapılmış bir elbise giyiyor. Ona doğru büyük adımlarla yürüyüp, paltosunu tekrar üzerine geçirip, onu doğrudan... yatak odama götürme isteği... neredeyse dayanılmaz.

Bunun yerine dişlerimi sıkıp yutkunuyorum.

"Şehrin diğer ucundaydım ve trafik çok kötüydü." diye devam ediyor.

Şehrin diğer ucu mu?

Neden?

"Sen neredeydin?" diye soruyorum ve herkes bana bakıyor.

Lexi'nin gülümsemesi kaybolmaya başlıyor, ama çabucak kendini

topluyor.

"SoHo'daki bir arkadaşımın evinde," diye cevaplıyor, bana doğru yürüyerek yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra diğerlerine de aynı şekilde selam veriyor.

Sanki ben onun eskiden tanıdığı bir adammışım gibi.

Dudaklarının değdiği yerlerde cildim yanıyor ve yasemin ve baharat kokusu hala burnumda.

Ayrıca... SoHo mu? *Şehrin* diğer *ucunda* sayılır.

Neden bu kadar geç kaldı? Tehlikeli bir durumda mıydı?
Randevuda mıydı? Başka bir masum milyarderden para koparmaya mı çalışıyordu?

Dediği gibi, bu şehirde çok prens var.

Arkadaş. Pfft.

"Düğün planlayıcısı ve Emily bana bilgi verdi," diyor Giorgio Armani'nin müdürüne. "Konuştuğumuz diğer lacivert takım elbise var mı?"

Aramızda hiçbir şey olmamış gibi.

Colt, tepkimi ölçmek için bana bakıyor.

Tepkim yok.

Lexi kalçasını dışarı çıkarır ve orta yaşlı adam gözlerini onun kıvrımlarına kaydırırken, ben kollarımı kavuştururum ve duruşumu genişletirim.

Pis herif.

O pis bakışlarını ondan çekse iyi olur.

"Beyler üç stili deneyecekler, Bayan Grant."

"Oh, tamam. Yani, henüz hiçbir şeyi kaçırmadım mı?" diye bize dönüyor. Colt yine telefonuna dönmüş, sırıtıyor. Onun Porno Hub'da olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onun seks bağımlılığı hakkında konuşmam gerekebilir.

Drew ellerini ceplerine sokmuş, bu işi bitirip tekrar servet kazanmaya hazır.

Hepimiz gibi, ama o biraz daha fazla.

"İkisi de bana uyar. Otuz dakikam var, hadi başlayalım," diyor Zander.

"Tamam. Bugün çok yoğunum," diyor Lexi, takım elbiseleri alıp, sanki bizim menajerimizmiş ve biz de soyunma odasına koşmamız gereken bir spor takımının oyuncularıymışız gibi göğsümüze doğru itiyor.

Soyunma odalarını düşünme.

Gözleri beni geçip uzaklara kayıyor.

Yoğun günü tam olarak ne anlama geliyor?

Ya da daha doğrusu, kiminle?

"Gidin, gidin!" diye elini sallıyor.

"Eminim günün çok önemlidir," diye mırıldanıyorum ve odayı geçiyorum, her birimizin saatte ne kadar para kazandığını biliyor mu acaba diye merak ediyorum.

Dakikada.

Sadece benim aylık faizim, onun hayatı boyunca kazanacağı paradan daha fazla. Önemli değil ama, ExpressNails'te manikür randevusu olduğu ya da Wall Street'te hiçbir şeyden haberi olmayan bir tüccarla yatacağı için dört milyarderi acele ettirmesi bir şaka gibi.

Manhattan'daki her erkekle yatıyor olsa ne olur? Umurumda değil.

Sadece en iyi arkadaşım için onu hayatımda kabul ediyorum. Hepsi bu. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Kapıyı kapatmak için döndüğümde, Lexi o yüksek topuklu ayakkabılarıyla kadife kanepeye doğru yürüdü, oturdu, uzun bacaklarını çaprazladı ve bir

bir kadeh şampanya kabul ediyor.

Tanrım.

Külot giyiyor mu?

Eminim giymiyordur. Düşündüm de, külot izi görmedim. Kahretsin. Biraz çaba sarf edersem, o bacakları ayırıp amını görebilirim.

Islak mı?

Masamda klitorisini emmemi sevdi mi? Mastürbasyon mu yaptı?

Gözlerini kaldırdığında bakışlarımız kesişti ve içimi bir sıcaklık kapladı. Hızla kapıyı kapattım, ceketimi çıkardım ve aynadaki yansımama baktım.

Pantolonumu indirip penisimi düzeltirim.

İnsanlar bu pantolonun kesimine odaklanmaya başlamadan önce biraz yumuşaması gerekiyor.

Beyzbolu düşün.

Diğer adamların dışarı çıktığını ve personelin farklı beden ve kesimlerde pantolonlar önerdiğini duyuyorum.

Siktir git, lanet olsun.

Penisime bastırıyorum, ama onun ıslak amının lanet görüntüsü hala çok taze. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi gözlerini kaldırdığı o tek an. Onu neredeyse tadabiliyorum.

Onun nasıl öpüştüğünü ve benim penisi nasıl sardığını bildiğim için, bunu öylece görmezden gelemem.

Sertleşmiş durumdayım.

Tanrım, mastürbasyon yapmam mı gerekiyor?

"Mason?" diye sesleniyor Lexi. "Başka bir beden mi

lazım?" Boğazımı temizliyorum. "Hayır. Bu iyi görünüyor."

Onları giydim ve çok darlar. Gerçekten çok darlar. Bir beden küçük ve bu kötü.

Gerçekten kötü.

Kahretsin.

"Çık da görelim."

Siktir.

"Bunu alacağım." Koyu mavi kumaşın üzerinde belirginleşen sert penisime, sanki bir porno yıldızıymışım gibi bakıyorum.

Ya da sapık.

Ya da ofisinde üç uygunsuz, erotik yerde siktiği ve artık dokunamadığı bir kadından iğrenç bir şekilde tahrik olan bir adam gibi.

Asla dokunmaması gereken bir kadın.

En iyi arkadaşının düğününde her şeyin yolunda gitmesi için iyi davranması gereken biri.

Aynı zamanda güvenilmez ve fırsatçı olabileceğine inandığı *kişi*. Bu, altın avcısı demekten daha kibar bir ifade.

Hiçbir şekilde arzulamaya veya istemeye hakkı olmayan biri.

"Görmemiz lazım. Düğün partisi için görünüşün tutarlı olduğundan emin olmak için," diye cevaplar Lexi. "Buraya gel."

Hayatta olmaz.

Sikimi aşağı doğru bastırıyorum. Neyim var benim?

Bu soyunma odasından dışarı çıkamam, ama ona soyunma odasına gelmesini teklif etmeyi düşündüğüm anda, sikim daha da heyecanlanıyor.

Ve daha da büyüdü.

Lanet olası rüyam sayesinde.

"Hepsi aynı değil mi?" diye içimden küfrediyorum.

Beyzbol.

Büyükannemi becermek. Solucan

yemek.

"Evet, ama... her şey yolunda mı?"

O hemen dışarıda ve ben düşünmeden hareket ediyorum.

Dışarı çıkıp Giorgio Armani'nin tüm çalışanlarının benim sikimi kontrol edemediğimi görmelerine izin vermem mümkün değil.

Kapıyı açıp onu içeri çekiyorum, onun nefesini kesen çığlığını görmezden gelip kapıyı kapatıyorum.

"Ne..."

"Lexi, bu halde dışarı çıkamam." Ereksiyonumu işaret ediyorum ve ağzı kapanıyor.

Hayalimin tam tersi, ama en azından gülmedi. Henüz.

"Oh."

"Evet, oh." Ellerimi kalçalarıma vuruyorum.

Gözleri benimkilere doğru yükseldi. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum. Beni buraya... bu konuda bir şey yapmam için mi çağırdın? Çünkü bence..."

"Lexi," diyorum boğuk bir sesle. "İkimiz de biliyoruz ki bu sorunu çok çabuk çözebilirsin ama..." Gözlerimi onun sıkı göğüslerine kaydırıyorum ve içimden küfrediyorum.

Tanrım, bu muhteşem kadın konusunda çok pişmanlık duyuyorum.

Keşke ilk gece ağzımı kapalı tutup onu eve götürseydim, muhteşem vücudunun ve ağzının tadını çıkarmak için zaman ayırsaydım.

Harrow balonu patlatmadan önce.

Lexi benim sikime bakıyor, bu da pek yardımcı olmuyor, sonra kalçasını duvara yaslıyor. Bu o kadar seksi ki, neredeyse elimi elbisesine uzatıp yukarı çekmek istiyorum.

Yalnız değiliz.

Bu özel bir an değil. Ve ben onu

incittim.

Dışarıda, çocuklar şakalaşıyor ve birbirlerine sataşıyorlar. "Mason

neden özel muamele görüyor?" diye bağırıyor Zander.

"Ama?" Lexi kaşlarını kaldırıyor. "Ama sen benim bir fahişe olduğumu düşünüyorsun, değil mi Mason Kingsley? Tamam, öyle olsun."

Bir olay çıkarmak istemediğim için dudaklarımı sıkıştırırken bakışlarım kararır.

"Bin dolar, ve senin küçük problemini çözeceğim, Bay... Kingsley." Uzun altın tırnaklarından birini ısırıyor. "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyorum.

"On Benjamin." Bir adım öne çıkar, parmağını göğsümden aşağı doğru kaydırır ve fısıldar. "Sikini çıkar, ben de ağlayan sikini yalayayım ve küçük problemini halledeyim."

Siktir git.

"Lexi," diye yumuşak bir şekilde homurdanırım, neredeyse kumaşı yırtacakmış gibi. Öfkeli gözleri benimkilerle buluşur. "Bu küçük bir sorun değil ve ben öyle düşünmüyorum."

"Öde, Mason."

Çenemi sıkınca dişlerim neredeyse çatlıyor.

O benim sikimi avuçlar, ben de onun saçını tutarım, onun devam etmesine izin vermekle onu durdurmak arasında kalırım.

Siktir, devam etmesini istiyorum.

"Çık dışarı," diye homurdandım.

Lexi, sanki bu onun için önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Bana fahişe gibi davranırsan, ben de öyle olurum. Seçim senin." "Sana hiç fahişe demedim," diye tıslarım.

O geri adım atar, maskesini düşürür ve gözlerinde acı görürüm. "Evet, söyledin. Fahişe ve yalancı. Ki ben ikisi de değilim, o yüzden siktir git."

Ben başka bir şey söyleyemeden, kapıdan dışarı çıkar ve kişisel terzisi olduğu ve benim utangaç olduğumla ilgili bir şaka yapar ve gülüşmeler başlar.

Aynada kendi yansımama bakarken öfke beni karşılıyor.

Ve sikim hala granit gibi sert.

Hayatımda ilk kez, zamanı geri alabilmeyi, lanet bir sözleşmede para kaybetmeyi ve kadınlar hakkında hiçbir şey bilmeyi dilerdim.

Harrow & Armstrong Engineering ile sözleşme imzalandı ve bu resmi olarak en büyük yurt dışı anlaşmamız oldu.

Ama Lexi'yi kaybettim.

Onun benim için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Mark'ın veda sözleri ve omzuma attığı şaplak şöyleydi: "Kızdan kurtulduğuna sevindim."

Kız.

Sanki Lexi henüz bir kadın olmamış gibi.

"Ben yapmadım," diye biraz savunmacı bir şekilde cevap verdim. "O istifa etti."

O güldü. "Beni gördükten sonra istifa ettiğine eminim. İnan bana, ucuz atlattın."

Öyle mi?

Yoksa gözümden kaçan bir şey mi var? Çünkü o suçlu bir kadın gibi davranmıyor, haksızlığa uğramış gibi davranıyor.

Şimdi ona zarar veren pisliklerden biri miyim, bilmem gerek.

.

Dışarı çıktığımda, Drew'un tam önünde duruyordu, yüzünde sırıtış ve gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı, neredeyse çıldırıyordum.

Hayatta olmaz.

Böyle bir şey olamaz.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LEXI

"Orada ereksiyon halinde mi durdu?" Catherine nefesini tutarak sorar.

Emily ve Catherine masanın karşısından bana bakarken, ben içkimi yudumlarken başımı sallıyorum. Düğün planlayıcısının bizimle buluşmasını beklerken Eleven Madison Park'ta öğle yemeği yiyoruz.

"Neden bana hiç böyle şeyler olmuyor?"

"Ne dedin?" Emily kolunu masanın üzerine bırakır, bu hikayeye tamamen kapılmıştır.

Neredeyse yalan söyleyecektim.

"Bin dolar karşılığında ona oral seks yaparım dedim."

Catherine yine nefesini tutar, sonra yüksek sesle gülmeye başlar, Emily ise *"Aman Tanrım"* der.

Omuz silkiyorum ve votkamı yudumlamaya devam ediyorum.

Bu harika bir hikaye ve bir gün belki gülebilirim, ama bugün değil. Ya da dün. Açıkçası, çok kızgınım. Mason nasıl cüret eder beni sanki kız arkadaşıymışım ya da dizlerinin üzerine çöküp ona oral seks yapacak ucuz bir kadınmışım gibi soyunma odasına sürükler?

Bu, dün gece vibratörümle sert bir orgazm yaşamamı engellemedi belki, ama yine de kırıldım.

"Cüzdanını çıkarmadığını ya da..." Catherine kızarıyor.

Nasıl çocuk sahibi olabilir ki?

"Hayır Catherine, o sikini çıkarmadı, ben de ona dokunmadım." Bu bir yalan, ama bu kısmı kendime saklayacağım.

Kızgındım. Onunla alay ediyordum.

Nazik davranacağıma söz vermiştim ama feci şekilde başarısız oldum.

İçkimi yudumlarken endişeli görünen Em'e baktım. "Merak etme, ikimiz de gülüp geçtik."

İkinci yalan.

"Oh, iyi." O da başını salladı ve yemeklerimiz gelince arkasına yaslandı. "Yemin ederim, düğün için çok gerginim. Henüz tanışmadığım çok fazla insan gelecek. Sebastian'ın çok hareketli bir hayatı olduğunu biliyorum, ama bu çok fazla."

Sebastian'ın kız kardeşine bakıp bir şey söylemesini bekledim. Hiçbir şey söylemez. Sadece salatasına dalar ve

başını sallar. "Sanırım o böyle biridir," derim.

"Evet. Üç yüz konuğu yüz elliye indirdik, sanırım bu bir uzlaşma."

Tanrım.

Yüz elli. Bunların sadece yirmisi Emily'nin akrabaları olacak.

Mason ile evlenmek de aynı şey olur mu? Ne

mantıksız bir düşünce.

Benimle bir gün bile geçiremiyor, bir ömür boyu geçirmeyi bırak.

Emily Amerika'ya ilk geldiğinde, onların yakışıklı milyarderler oldukları hakkında bazı aptalca yorumlar yaptığımı biliyorum, ve onlar öyle. Ama şimdi onları biraz daha iyi tanıyorum ve onlar da sadece insan.

Açıkçası Mason bir pislik.

Colt komik ama mesafeli, her zaman dikkati dağınık gibi görünüyor. Zander, profesyonel ve küstahlığın ilginç bir ikilemi.

Drew çok yakışıklı ama garip anlar dışında duygusal olarak mesafeli. Ama bu seksi bir şey.

Mason'a çekildiğim gibi seksi değildi... Drew dün benimle flört ediyordu ve bunun Mason'ı üzdüğünü görünce uzaklaştım.

Emily için.

İki arkadaşlarıyla yatmak işleri daha da karmaşık hale getirirdi.

Yalancı. Hâlâ Mason'ı istiyorsun.

İçkimi daha fazla yudumladım. Açıkçası, net düşünecek kadar sarhoş değildim.

Önemli değil. Düğünden sonra Amerika'dan ayrılacağım. Ailemle kalacağım ve hayatımda ne yapacağıma karar vereceğim.

Johnathan kadar nefret ettiğim başka kimse yok. Merdiven boşluğunda bana asıldığı için. Yalan söylediği için. Bana tuzak kurup iyi bir gelecek şansımı elinden aldığı için.

Ama ne yapabilirim ki?

Hayatımı mahvetti.

Emily'nin yanında olmak istiyorum, ama onun sorunları şu anda benimkinden biraz daha az hayati görünüyor. Sıkışıp kaldım. Bu durumu nasıl düzelteceğimi ve sokaklarda kalmayacağımı bilmiyorum.

Burada ya da Birleşik Krallık'ta.

En kötüsü de Mason'ın haklı olduğunu hissetmem. Şu anda biri bana para teklif etse, bunun için neredeyse her şeyi yapardım.

Bu da onu nefret etmeme neden oluyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, ondan nefret etmek istemiyorum. Onun göğsüne yaslanıp ağlamak ve onun bana inanmasını istiyorum. Güçlü bir savaşçıya ihtiyaç duyan bir hikayedeki kahraman gibi benim için savaşmasını istiyorum.

Düşmanımı yok etmesi için.

Çünkü tek başıma başarısız

oldum. Ve başarısız olmaya

devam ediyorum.

Depresyon beni köşeye sıkıştırıyor, ama Emily için güçlü kalacağım ve eve döndüğümde kendimi bırakabileceğim.

PAZAR GECESİ Dairemden üç blok uzaklıktaki bir barda iş teklifi aldım. Masada nakit olarak ödenen maaş, yemek, faturalar ve biraz daha fazlasını karşılamaya yetiyor. Nefes almak için bahşişlere güveneceğim. Neyse ki kira karşılanıyor.

Kalan birikimlerim eve dönüş uçağı ve acil durumlar için.

Ve Emily'nin bekarlığa veda partisi

için. Umarım hastalanmam.

Ya da araba çarpmam.

On The Rocks'ta çalışmaya başlamadan önce özgürlüğümün son gecesinin tadını çıkararak, biraz daha hafiflemiş hissederek, adımlarımda hafif bir zıplama ile eve dönüyorum.

Daireme vardığımda adımlarım yavaşlıyor.

Neden tanıdık, kaslı, kot pantolon giymiş bir vücut, gümüş rengi bir Lamborghini'ye yaslanmış duruyor?

Neden burada?

Mason araçtan uzaklaşır ve ellerini ceplerine sokar. "Lexi."

"Bay Kinglsey." Onun önünde dururum ve başka bir şey söylemek için ağzımı açarım, ama kaşlarını çatması beni durdurur.

"İçeri girebilir miyim?" diye sorar Mason.

"Daireme mi?" Gözlerim büyür. Hatamı

fark ederim.

Başka nereye girmek isteyebilir ki? Tek akıllıca cevap müstehcen bir cevap olduğu için başımı sallarım, çünkü artık aramızda böyle şakalar yapabilecek bir ortam yok.

"Tabii. Gelin."

"Teşekkürler."

Lamborghini, beni binanın içine kadar takip ederken bip sesi çıkarıyor. Gümüş rengi arabanın ne kadar muhteşem olduğu hakkında bir yorum yapmak istiyorum, ama onu çalmak istediğimi iddia edeceğinden çok korkuyorum.

Bu çok aptalca.

Bundan nefret

ediyorum.

Eski dostane ve flörtöz tavırlarımıza geri dönemez miyiz? Mutluymuşum gibi davranabilirim, hayatım paramparça olmamış gibi.

O da, ikimiz de benim onun için yeterince iyi olmadığımı bilmemize rağmen, hala beni seksi bulduğunu ve istediğini numara yapabilir.

Büyük kız külotumu giyip hayatımın en yetişkin konuşmasını yapmaya hazırlanıyorum.

Ve
yalan
söylüyor
um.

Yine.

Bunu çok sık yapıyorum galiba.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MASON

"Güzel ev." diyorum, dairede her yerde hissedilen yasemin ve baharat kokusunu içime çekerek.

"Hayır, değil." Lexi, çantasını ve yakındaki bir bar olan On The Rocks'ın broşürünü mutfak tezgahına bırakarak cevaplar.

Blazerimi çıkarıp taburenin arkasına asıyorum. Bir bakıma, onun dürüst, biraz sert kişiliği ferahlatıcı. Onunla ne elde edersen onu alırsın ve ben muhtemelen daha fazlasını hak etmiyorum.

İkimiz de suçluyuz.

"Bir şey içmek ister misin? Bir bakayım," diye buzdolabını açar. "Şarabım var. Muhtemelen hoşuna gitmeyecek bir şey, ayrıca iki hafta önce açılmış. Ya da su. Bir bira. Yarısı içilmiş bir kola."

Kapıyı yarıya kadar kapatıp, benden cevap bekler gibi bana bakar.

"Su olur." Daireye bakınıyorum ve bunu ondan nefret ediyorum.

.

Lexi başlangıçta çok zeki ve yetenekli bir kadındı.
yetişkinlik yolculuğunda. Kendine ait bir şey yaratacağını biliyorum, ama bu yolda bir engel koydum.

Yoksa Mark mı koydu?

Bilmemekten nefret ediyorum.

Onun hayatını düzeltmek için burada değilim, ama bunu yapmak için içimi kaplayan bir istek var.

Bu kadının nesi var böyle? Hiçbir zaman Süpermen olmak istemedim. Ama Lexi'nin gözlerindeki ışıltı söndü ve üzgün görünüyor.

Bu beni mahvediyor.

Sebastian, Emily'nin ona ne olduğunu geri olduklarını Londra söyledi. Lexi çalışırken Harrow Harrow &

Armstrong için çalışıyordu, ama hikayenin tamamını biliyor.

Onun tek yorumu, Lexi'nin masum olduğu yönündeydi.

Birinin en yakın arkadaşı, gerçeğin güvenilir bir kaynağı sayılmaz, ama artık bunun bir önemi yok.

Aramızda olabileceğini düşündüğüm ilişki artık bitti. Lexi benim çalışanım ya da kız arkadaşım değil.

Onun Drew ile yatmasına da izin vermeyeceğim, bu yüzden ona bir şey söyledim.

Onunelleri havaya yukarı "Üzgünüm, dostum, ben düşündüm sen ilgilenmediğini

"Değilim," diye cevap verdim.

"O zaman çekil kenara. O bekar, güzel bir kadın. Yalan söylemeyeceğim, onunla birkaç gece geçirmek istiyorum."

Onun gömleğini tutmak üzereydim. "O

Mason'a ait," dedi Colt.

"Hayır, öyle değil," diye mırıldandım, ama onun bunu söylemesine sevindim.

Bu gece, takım elbise provasından sonra özür dilemek için buradayım. Her şey berbat oldu ve düğünden önce, Emily ve Sebastian'ın yanında sorunsuz bir şekilde durabileceğimizden emin olmam gerekiyor.

"Bir iş buldum," dedi Lexi, kırık ahşabı karıştırarak. "Harika." Başımı

sallayıp içkimi yudumladım. "Tebrikler."

"İş nasıl? Ofis," diye sordu. "İyi. Harika."

Vay canına, bu çok zor.

Harrow & Armstrong ile yaptığım sözleşmeden bahsetmek bu konuşmayı ilerletmeyecek ve eminim ki hesapların dengelenmesinden haberdar olmak istemiyordur.

Yine suyumu yudumlarım.

"Güzel." Lexi odaya bir göz atar, sonra bana döner. "Neden buradasın, Mase?"

Evet, muhtemelen sadede gelmeliyim.

Sanırım konuyu uzatmaya çalışıyordum. Onu görmek hoşuma gidiyor. Onunla burada yalnız kalmak hoşuma gidiyor.

"Sebastian için. Emily için," diye cevap veriyorum. "Lexi, bunu halletmemiz lazım. Düğünleri birkaç hafta sonra. Bekarlığa veda partisi de cabası."

"Striptiz yapmaya vaktim yok. Üzgünüm."

Lanet olsun.

Bu işin bir sonu olmalı.

Bardağı bırakıp iç çekerek onu itiyorum. "Buraya bunun için gelmedim."

"Oh, evlenme teklif etmeye mi geldin? Üzgünüm, ben Terrance ile çıkıyorum."

Hadi oradan!

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, elimi masaya vurarak.

Lex'in yüzünde şaşkınlık belirir, çünkü tanıştığımızdan beri ondan sakladığım kıskançlığımın ilk belirtilerini fark eder. Ağzımdan kaçırmak istememiştim. Ama Terrance'ın ona mesaj atmış olabileceğini ve...

Tanrım, sevişmişler mi?

"Tamam, çıkmıyoruz. Ama onunla bir kez çıktım," diye itiraf ederken içimdeki öfke kaynar.

Bu kadına karşı ne hakkım var? Hiçbir

şey.

Kadınlara olan güvensizliğim, ona bir şans vermeyi bile engelledi. Ona saygısızlık ettim, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi onu becerdim ve sonra da bir kenara attım.

Şimdi dişimi sıkıp onun neşeli aşk hayatını dinlemek zorundayım.

dinlemek zorundayım.

Barışı korumak için.

"Gerçekten mi?" Gözlerimi devirdim. "Zaman kaybetmemiş,

değil mi?" Bu konuda iyi olduğumu hiç söylemedim.

Lexi büyük, uzun bir yudum alırken, onun cevabını veya açıklamasını bekledim ama alamadım.

"Tamam, yani düğünde uslu duracağımı garanti etmemi istiyorsun. Öyle mi?" diyor onun yerine. "Olur. Emily en iyi arkadaşım."

Terrance ile olan konuşmayı bir kenara bırakıp, o pisliği kovmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum ve Lambo'yu garajdan çıkarıp buraya gelmemin ve onu bir saat boyunca beklememin nedenine odaklanıyorum.

Ki o bunu asla bilmeyecek.

"Özür dilemek için geldim." Elimi uzatıp, şimdi yoğuşma nedeniyle ıslanan bardağı çeviriyorum.

"Ne için?"

"Sana davrandığım şekilde. Bilgin olsun, sana hiç fahişe demedim, ama neden öyle hissettiğini anlayabiliyorum." Gözlerimi kaldırıyorum. "Özür dilerim."

Lexi gözlerini kırpıştırır.

Devam ediyorum, onun biraz daha anlamasını istiyorum. Bunun samimi olduğunu bilmesini istiyorum.

"Seninle hiçbir ilgisi olmayan bir şey beni tetikledi. O anda söylediğim sözler sert ve yersizdi."

Bazen bu kadın çok anlaşılmaz olabiliyor, bazen de ifadeleri Times Meydanı'ndaki reklam panolarından daha parlak oluyor.

Şu anda ise bana hiçbir şey ifade etmiyorlar.

"Benim... güven sorunlarım var. Sen..."

"Kurtar beni zengin konuşmayı konuşmasını Lexi saçlarını başını sallayarak sözünü keser. "Bu bana öyle davranman için bir neden değil."

Ah.

"Haklısın." Savunmam devreye girmesine rağmen başımı sallıyorum.

Jack ve olanlar hakkında asla açılmam ve konuşmam. Planlamamıştım ama Lexi, bizim çevremiz dışındaki biriyle ilk kez paylaşmaya başladığımda beni keserek, neden sadece kadınlarla yatıp umursamamam gerektiğini hatırlattı.

Bu son kez.

Çünkü önemsiyorum.

Onu önemsiyorum lan.

O n u kucaklayıp sevişmek, eve götürmek ve ona ne olduğunu anlatmasını sağlamak istiyorum.

"Vay canına, lobotomi mi oldun?" Her zamanki gibi alaycı bir tavırla taburesinden iner.

Onu suçlayamam.

Onu dinlemediği için siktirip gitmesini söyleyerek daireden fırlayıp çıkmak istesem bile.

Sanırım ikimiz de birbirimizi dinlemiyoruz. Bu da benim

gitmem gerektiğinin bir işareti.

Gözlerim onu oturma odasına kadar takip ediyor, orada kanepeye uzanıyor. Taburemi döndürüp ne kadar yorgun göründüğüne bakıyorum.

"Bak. Özrüm içten. Duymak istesen de istemesen de, bu beyaz, zengin çocukların sorunları olabilir, ama kadınlar seni önemsiyormuş gibi davranırken, ya da daha kötüsü, servetin peşindeyken, bu hiç hoş bir his değil."

Lexi ayaklarını sehpaya uzatarak beni inceliyor. "Sanırım öyle."

Harika, yine yarı tarafsız bir noktaya geldik.

Kalkıp veda edebilirim ve düğün ikimiz için de dramasız, katlanılabilir bir şekilde geçebilir.

Ama buraya bunun için gelmedim.

Lexi içimde bir şeyler uyandırdı ve onun güzel uzun boynunu kırmak istemesine rağmen, daha fazla sorum var.

Belki de onun suçlu olmasını istiyorum.

Belki de onun tuzağa düşürüldüğünü ve masum olduğunu duymak istiyorum. Hala emin değilim. Ama bazı cevaplar ya da en azından bir ipucu almayı umuyorum.

"İngiltere'de olanları anlamama yardım edebilir misin?" "Gelecekteki

dostluğumuz buna bağlı mı?"

Evet. Hayır. Belki.

Arkadaşlık mı? İstediğim bu mu?

"Hayır."

"Sence ben suçlu muyum?"

Lexi'nin istediği kısa sürede cevap veremediğim için başını sallıyor.

"Hey, bana bir şans ver. Seninle sadece birkaç ay önce tanıştım. Geçmişim, kadınlara güvenmemi pek kolaylaştırmıyor."

"Yani parası *olmayan* kadınlar." "Genel olarak

kadınlar," diye tersliyorum.

"Sence ben ne yaptım?" Ayak bileklerini çaprazlayıp savunmacı bir şekilde bana bakar. "Bay Harrow sana ne söyledi?"

Elbette, susma emrine dahil değilim ve bu emrin New York'ta uygulanması pek olası değil, ancak yasalar hakkında yeterince bilgim var ve ağzımı kapalı tutacağım.

Yine de bu konuyu bırakmayacağım.

"Bana hiçbir ayrıntı vermedi, sadece benim organizasyonum için finansal bir risk oluşturabileceğini ima etti."

Yüzü düştü ve gözleri kucağına indi.

Bunun suçluluk duygusundan mı yoksa durumun yarattığı stresten mi kaynaklandığını anlamak zor. Ama bir şeyi biliyorum; ondan bu kadar uzakta durup onun acı çekmesini izlemek gittikçe zorlaşıyor.

Bu hiç mantıklı değil.

Neden ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek isteyeyim ki?

Bildiğim kadarıyla, bu kadın bana tuzak kuruyor ve işimi mahvetmek üzereydi.

Emily'nin bir arkadaşının böyle bir şey yapacağını gerçekten düşünüyor musun? Belki de ikisi de bu işin içindedir.

Siktir, bu paranoyadan nefret ediyorum.

"Beni kovacak mıydın?" Lexi bana dönüp baktı. "Ben istifa etmeden önce."

Ona dürüst olmayı hak ediyor ve başlangıçta cevap evetti, ama cuma sabahı neredeyse kesin olarak kovmayacağımı biliyordum. Ona verdiğim cevap da bu.

"Hayır."

"Yalancı," Lexi alaycı bir şekilde söylüyor.

Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Onu incittim ve devam etmek için başka bir şeyim yoksa, bunu aşamam.

Tabureden inip odanın ortasına doğru yürüyorum. Çok

uzun sürmüyor. Üç adım.

"Görünüşe göre ikimiz de birbirimize güvenmiyoruz." Cep anahtarlığımı cebimden çıkarırım. "Ben gidiyorum..."

Lexi ayağa kalkar. "Mason,

bekle."

O yaklaşırken, ona yer açmak için bir adım geri çekiliyorum. Önümde

duruyor.

"Haklısın. Seb ve Emily için ateşkes yapmalıyız." Lexi elini uzatır. "Barış?"

Onun eline bakıyorum, sonra tekrar onun güzel yeşil gözlerine. Elimi onun sıcak avucuna koyduğumda, eli benim büyük elimde neredeyse kayboluyor, bir şey kaybettiğim ve pişman olacağım hissine kapılıyorum.

"Huzur." Başımı sallıyorum.

Onu kucaklamak için kendine çekme.

Ellerimiz ayrılır ve parmak eklemlerimle elmacık kemiğini okşarım. "Üzgünüm, güzelim."

Yanakları utançtan değil, başka bir şeyden dolayı koyu pembeye dönünce, gözlerimiz birbirine kilitlenir ve kalbim çarpar.

Lexi geri çekildi.

Ben de aynısını yaparım.

"Teşekkürler. Bu arada, artık sana Bay Kingsley diye hitap etmeyeceğim, bunu kabullenmen gerekecek."

Umut dolu bir bahar çiçek açarken kapıya doğru döndüğümde sırıtıyorum. Ne yazık. Sikim, onun seksi İngiliz aksanıyla bana öyle seslenmesini seviyordu.

"İyi geceler, Lexi," diyorum kapıda ve bu güzel kadına son bir kez daha gizlice bakıyorum.

Artık sadece bir arkadaş

olan kadın. "İyi geceler,

Mason."

Lexi kollarını beline doluyor ve birbirimize bakıyoruz, ikimiz de birbirimize ne kadar kızgın olursak olalım, sönmek bilmeyen ateşli kimyamızı görmezden gelmeye çalışıyoruz.

"Git," diye fısıldar.

Küfür ederek kapıyı kapatırım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

LEXI

Lanet olsun ona!

Uyandığımda elim bacaklarımın arasında ve zihnimde yakıcı bir rüya canlanıyor. Mason gece şovunun yıldızıydı ve ben kim bilir ne zamandır klitorisimi okşuyordum.

Sırılsıklam olduğum için uyku şortumu çıkarıp vibratörümü aldım.

Lanet olsun. Bundan sonra onu yine yarı yarıya nefret etmeye başlayacağım. Şu anda rahatlamaya ihtiyacım var ve rüyamda kapıyı kapatmak yerine odanın içinden geçip gittiğini gördükten sonra, bu hemen gerçekleşmeli.

Beni kucaklayan *rüyadaki Mason*, beni kısa koridordan aşağı taşıdı ve yatağa attı. Sonra giysilerimi yırttı ve göğüslerimden birini sertçe avuçladı.

Vibratör açılıp bedenimin arasına bastırıldığında ben de aynısını yapıyorum.

Evet.

Onun süveterini yırttım ve o da devraldı ve omzunun üzerinden tek elle seksi bir hareketle kıyafetlerini çıkardı.

Mamma Mia, umarım göğsü gerçek hayatta da böyle görünüyordur. Kaslı vücuduna birkaç kez göz attım ve birkaç dövme gördüm, ama henüz tamamen çıplak halini görmedim.

Henüz

mi? Of.

Demek istediğim, dün geceki olaylara rağmen, damarlarımda arzuyla dolup taşsam da, biz sadece arkadaşız.

Arkadaşlarımız için onu affetmeye ve hayatıma devam etmeye karar verdim. Bu hikayenin kötü adamı Mason değil, Johnathan.

Seks oyuncağını daireler çizerek hareket ettiriyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, boşalmak için sabırsızlanıyorum, *rüyamda Mason'ın* yatağa diz çöküp beni daha yukarı ittiği anı hatırlıyorum.

Sonra gözleri benimkilerle kilitleniyor, dilini uzatıp yavaşça amımı yalıyor.

Oh, tanrım.

Cihazı hızlandırdıkça zevk içimi kaplıyor. *Evet, evet, daha fazla.*

"Islak küçük amcığınızın yalanmasını seviyor musunuz,

Bayan Grant?" "Hmm evet. Devam et."

Konuşmayı kes, *hayal et Mason.*

"Parmaklarımın seni doldurmasını seviyor musun?" İki kalın parmağını içeri soktu ve gerçek hayatta kalçalarım tekrar yukarı fırladı, bunun gerçek olmasını canla başla diledim.

Rüyamda yaptığı gibi meme uçlarımı çimdiklerim, o klitorisimi sıkarken sırıtarak yukarı uzanırım.

"Aferin kızım," diye mırıldanır.

Aman Tanrım.

Geniş omuzları uyluklarımı ayırıyor, seksi mavi gözleri ve o akıllı rüya ağzı beni uçuruyor.

Tanrı bilir o rüya ne kadar sürdü, ama sanırım tekrar uyumak istiyorum.

Rüyadaki Mason çok daha hoş.

Ama ne yazık ki, yapamam.

Alışveriş yapmam ve bu gece On The Rocks barda işe başlamam gerekiyor. Bu, Emily ile geçireceğim zamanı kesecek, ama en azından para kazanıyorum.

"Bir beden küçük al," diyor On The Rocks'ın müdürü Sam. "Tabii, daha fazla bahşiş istiyorsan."

Tamam. Anladım.

Göğüsler bahşiş demektir.

Islak ahşabı BAR havlusuyla silerken, bordo kazaklı adama tekrar sert bakmamaya çalışıyorum.

Görünüşe göre, bu yasak.

Oysa o bütün akşam boyunca göğüslerime bakıp kaba sözler söyleyebiliyor.

Hayatım mahvoldu.

Burada çalışmaktan nefret ediyorum ve daha sadece beş saat oldu.

Johnathan'ı siktir et. Merdiven boşluğunda bana saldırmaya çalışıp sonra da işimi kaybetmem için tuzak kurduğu için onu siktir et. Bay Harrow'a benim suçlu olduğuma inandırdığı için. Mason'a ne söylediği bilinmez ama benim dürüstlüğümden şüphe etmesine neden olduğu için.

İşimi kaybetmiş olmaktan mı, yoksa aramızda gelişebilecek olan şeyi kaybetmiş olmaktan mı daha üzgün olduğumu bilmiyorum. Çünkü onun ziyaretinden sonra, artık bunu hayal etmediğimi düşünüyorum.

Aramızdaki kimyanın gerçek olduğunu biliyorum.

Ama dahası var. Onunla birlikteyken, kavga etsek bile, arkadaş ya da iş arkadaşından daha fazlasını hissettiren bir yakınlık ve samimiyet var.

Vücudum, o savunmacı bir pislik gibi davransa bile, sanki bana aitmiş gibi, ondan daha fazlasını istiyor.

Asla

bilemeyeceğim. Bu

açık.

Ve bu da Johnathan'ın benden aldığı bir başka şey.

Bunu hak etmek için ne yaptım? Sadece onun teklifini reddedip onu kırdım. Bu, onun ilk kez yaptığı bir şey olamaz. Kesinlikle.

Bir kuruluştan para çalmak konusunda pek bilgim yok, ama bunun için bir planlama yapılması gerekir.

Belki de uzun zamandır bana tuzak kuruyordu.

Daha iyi bir avukat adımı temize çıkarabilirdi. Bu olayın mahkemeye gitmemesi için minnettarım, ki bu konuyla ilgilenen herkes bana bunu hatırlattı.

.

Tek suçum, birine güvenip ona giriş bilgilerimi vermemdi. Bu yanlıştı. Şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum, ama milyon yıl geçse de Johnathan'ın Bay Harrow'dan para çalacağını düşünmezdim.

Sadece herkesin parasını almasını istedim.

İyi bir avukat, finansal işlemlerimi inceleyip, birkaç yüz poundum olmadığını görebilirdi. Yatağımı ya da para aklayanların o lanet paraları sakladıkları her yeri arayabilirlerdi.

Ugh.

"Votka buzlu, lütfen."

Başımı sallayıp, *"Tamam"* diye mırıldanarak

bir bardak alıyorum. "Lexi?"

Gözlerimi kaldırdığımda Terrance ve bir arkadaşıyla karşı karşıya geliyorum.

Yanaklarım utançtan kızardı.

Barda çalışmanın yanlış bir yanı yok, ama kabul edelim ki, milyar dolarlık bir teknoloji şirketinin CEO'sunun kişisel asistanı olmakla aynı şey değil.

"Selam." Omzumdaki havluyu hızla silerim.

Roma'da Romalı gibi davran.

Madem buradayım, en azından profesyonel gibi görünmeliyim. Bu gece şimdiden iki bardak kırmış olmam, bunun tam tersini söylüyor.

"Burada ne yapıyorsun? İstifa ettiğini duydum." Terrance, *Lexi's Bar* tabelasını arıyormuş gibi etrafa bakınıyor.

Ama bulamayacak.

Gözden düştüm ve bunu olduğu gibi kabul etsek iyi olur.

.

"Evet, olmadı."

"Mason pisliğin teki falan mı? Bana karşı hep iyi davrandı

ama eğer sen ihtiyacın yardıma yardıma ihtiyacınız varsa...?" Terrance eğilir daha endişeli

endişeli

Bu çok tatlı.

"Hayır, öyle bir şey yok. İngiltere'ye geri dönüyorum, o da kalıcı birini bulacak." İçecekleri kaydırıp arkadaşına gülümsüyorum.

O benim göğüslerime bakıyor, bu yüzden görmüyor.

Mason'ın ne kadar pislik olduğunu anlatmaya başlayabilirim, ama aslında öyle değil. Güvenmekte zorlanıyor — benim sorunumun tam tersi — ve belki de dün geceki rüyamda onun *iyi kız* mırıldanmasını hala duyabiliyorum.

İyi geceler, Lexi.

Yüzünün yumuşaklığını unutmak zor. Bunun ne anlama geldiğini merak etmek. Acaba...

Boş ver, Lexi.

Emily'nin yanımda olduğunu biliyorum, ama bu büyük şehirde kendimi çok yalnız hissediyorum. Elbette, Londra'da büyüdüm, ama New York bambaşka bir düzeyde kalabalık ve turist çılgınlığıyla dolu. Kaldırımlar daha büyük, daha geniş, gürültü daha yüksek, ışıklar daha parlak.

Burası *Büyük Elma.*

Emily evleniyor, aşık ve karnında minik bir insan büyüyor. Yeni hayatını kurmakla meşgul.

"Çok yazık. Haftaya yine akşam yemeğine çıkmak ister misin diye soracaktım." Terrance votkasını yudumlarken, arkadaşı odayı gözden geçirmeye başladı. "Belki kalman için seni ikna edebilirim."

Kahretsin.

Terrance ile çıktığımı söylediğimde Mason'ın verdiği tepki aklıma geldi. Kıskançtı, ama artık bunun bir önemi yok.

Peki, gideyim mi?

Terrance'tan o kadar da hoşlanmıyorum ama ne zararı olabilir ki? Bütün haftayı yalnız geçirmekten iyidir. Em ders çalışıyor, Catherine'in çocukları var. Terri şehir dışında.

"Sadece çarşamba günü izinliyim."

"Anlaştık," diye sırıttı. "Saat yedide seni alırım."

Başka bir kızın kalbini daha hızlı attıracak şekilde, yavaşça geri çekildi. Bana hiçbir etkisi olmadı. Onun kıyafetlerini yırtıp atmak istemiyorum ve beni öpmeye çalışırsa, ona tokat atarım herhalde.

Terrance hakkında, başka bir Amerikalı hakkında olduğu gibi seksi rüyalar görmedim. O, kalbimi sıkıştıran ve zihnimi yaramaz yerlere götüren kişi.

Görünüşe göre beni böyle tepki vermeye zorlayabilecek tek bir adam var ve biz artık sadece arkadaşız.

Korkunç F kelimesi.

En azından ülkede uzun süre kalmayacağım ve onun aşık olduğunu ya da başka kadınlara asıldığını görmek zorunda kalmayacağım.

Ama bunun bedeli, en iyi arkadaşımı her gün görmemek.
görmemek.

Bu arada, Emily bu akşam hızlıca bir içki içmek için uğrayabileceğini söyledi.
. Saate baktım, biraz geç olmuştu. Muhtemelen fikrini değiştirmiştir.

Sebastian gibi bir erkek arkadaşım olsaydı ben de yapardım.

Terrance otuz dakika sonra bir içki daha sipariş eder ve grubuna geri döner.

Kestane rengi kazaklı adam giderek daha fazla sarhoş oluyor ve yorumları da daha kaba hale geliyor.

"Seni neden daha önce burada görmedim?" Elinin tersiyle ağzını silerken gözleri göğüslerime kayıyor.

İğrenç.

"Yeni başladım," diyorum, bardağı

kurularken. "Sen İngilizsin."

Vay canına. Kulakları var. Aferin sana

dostum. "Öyleyim."

"Konuşkan biri değilsin, değil mi?" Kırmızı gözleri, bir yudum alırken her hareketimi izliyor.

"Hayır, ama iyi içki yaparım."

Bahse girerim küçük bir aletin vardır.

"O kadar yetmez," dedi ve bardağı gereğinden fazla sert bir şekilde bara bıraktı. "Senin gibi kızlar biraz daha çaba göstermeli. Gülümsemelisin. Flört etmelisin. İyi yanlarını daha fazla göstermelisin."

Çat.

Dönüp savaşa hazırlanırım. "Peki o iyi şeyler ne olabilir? Eğer ben erkek olsaydım..."

"Sürpriz!" diye bağırır Emily ve ben iki kez bakarım.

Onun etrafında Sebastian ve beş tane daha iri yarı alfa erkek duruyor. Bar'daki tüm kadınların onları izlediğini bilen, 1,93 metre boyunda, geniş omuzlu, yakışıklı milyarderler.

Zander, Colt, Drew ve... Mason.

Lanet olsun sana, Emily.

Şu anda dünya beni yutabilseydi, bu harika olurdu. Ona söylediğine inanamıyorum.

"Evet. Şaşırdım." Ona, daha sonra kıçını tekmeleyeceğimi ima eden keskin bir bakış atıyorum. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Mason burada olmak istemiyor gibi görünüyor.

"Emily, bizim desteğimizi seveceğini düşündü," diyor Colt, ses tonunda alaycı bir ifadeyle. "Söylediğim gibi çok heyecanlandığını görebiliyorum."

"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor Mason.

"Ben de ona söyledim," Sebastian çenesini ovuşturur.

"Hepiniz Colt'un barında takılacaktınız, bu şekilde Lexi'ye yardım etmiş oluyoruz. Nazik olun." Emily onlara kaşlarını çatıyor.

"Harika." Gözlerimi kaçırıyorum, sonra hemen geri dönüyorum. "Bekle, senin bir barın mı var?"

Gülümser. "Evet, ve eğer bir iş istersen..."

"Hayır."

O tek kelime dudaklarından büyük bir güçle çıktıktan sonra hepimiz Mason'a dönüyoruz.

Vay canına.

"Beş Macallan ve Emily için bir su." Mason, cevabı görmezden gelerek cüzdanını çıkarır.

Colt'a geri dönüyorum, o da sanki sözlerini tutmak istercesine dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Eğer ısrar edersem bana bir iş vereceğini hissediyorum. Ama Mason düzenli olarak orada içiyorsa, bu pek iyi bir fikir olmayabilir.

"Orası bir seks kulübü." Emily elini salladı.

"Ne?" diye haykırdım.

"Dediğim gibi, orada çalışmayacaksın," Mason tekrarlar.

Vay canına. Onun bir seks kulübü sahibi olduğunu bilmiyordum. Kafamda binlerce soru dolaşırken gözlerimi kırpıştırıyorum. Zander ve Drew kıkırdıyor.

Terrance, eğilip el sallamak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyor. "Çarşamba görüşürüz, Lex."

Mason yavaşça dönüyor.

"Oh, merhaba Bay Kingsley."

Terrance el sallayıp ortadan kaybolurken, Mason bana yetişkin bir adamı bile ağlatacak kadar karanlık bir bakış atıyor.

Siktir et onu.

Görünüşe göre Colt'un barında her türden kadına erişimi var. Daha önce hiç bahsetmemişti ve sanırım orada çok zaman geçiriyor. Yoksa neden benim orada çalışmamı istemesin ki?

Ona Macallan'ın bittiğini ve belki de lüks helikopteriyle Colt'un barına gitmesi gerektiğini söylemek üzereyim ki, yüksek bir kahkaha hepimizin başını döndürür.

"Görünüşe göre göğüslerin i ş ine yarıyor," diyor Bay
Maroon Sweater geveliyor.

Kahretsin.

"NE DEDİN?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MASON

Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum ve bu benim lanet olası hatam.

Lexi'yi barın arkasında, tarihteki en küçük çocuk tişörtünü giymiş olarak görmek, benim varlığından haberdar olmadığım bir yanımı ortaya çıkarıyor. Şu anda lanet olası sahibiyle konuşmak ve bu lanet olası mekanı satın almak isteyen bir yanımı.

Sonra da tüm pislikleri dışarı atmak.

"Bekle, senin bir barın mı var?" diye soruyor Lexi, Colt'a.

Oh, hayır!

Obsidian Club'da çalışmasına izin vermem. Onu SoHo'da nispeten güzel bir barda çalışırken görmek beni delirtiyor. Colt ona seks kulübünde part time iş teklif ederken ben kenara çekilip izlemeyeceğim.

Hayatta olmaz.

Herkes bana bakıyor.

Hızlıca içecekleri sipariş ediyorum ve Emily su istemediğini söyleyip pembe bir şey sipariş etmeye başlıyor ki, arkamda tanıdık bir ses duyuluyor.

"Çarşamba görüşürüz, Lex."

Dalga mı geçiyorsun lan!

Yavaşça dönüp IT müdürümle karşı karşıya geliyorum.
Lanet olası Terrance.

"Oh, merhaba Bay Kingsley."

"Terrance," diye mırıldanıyorum ve tekrar *Lex'e* dönerek

kaşımı kaldırıyorum. Küçük yalancı.

Onunla çıkmadıklarını söylemişti, ama görünüşe göre düzenli olarak görüşüyorlar. Buraya sık sık mı geliyor? Yoksa onu görmek için mi uğradı?

Evde kalmalıydım.

Bu kadının ne yaptığı umurumda olmamalı. Ama geçen gece onun dairesinden ayrıldıktan sonra, tek düşündüğüm şey o oldu.

Güvenilmez ve ona tehlike oluşturabilecek erkeklerle çevrili bir yerde çalışmasını istemiyorum.

Burası SoHo; saçmalama.

Kredi kartımı çıkarıp içkilerin parasını ödemek üzereyim, Lexi içkileri dökmeye hiç niyetlenmemişken, bir aptal ağzını açmaya karar veriyor.

"Görünüşe göre göğüslerin işine yarıyor," diye bağırıyor

içimdeki Fury.

"Siktir," diye inliyor Sebastian.

"Ne dedin sen?" Drew ve Colt'u itip o pisliğin karşısına geçiyorum.

"Mase," Drew kolumu tuttu, ama onu itip attım.

"Bırak gitsin," diyor Zander. Nedenini sonra merak edeceğim, ama şu anda bu pisliğin söylediklerini geri alması gerekiyor.

"Hadi ama dostum, sen de onlara bakıyordun." Sarhoş gülüyor.

Mesele o değil.

"Mason, bırak gitsin," diye yalvarır Lexi. "Onu boş ver. Sarhoş."

"O zaman o gitmeli. Özür diledikten sonra," diye cevap veriyorum, yaklaşarak.

Bunu asla yapmam. Ben bir haydut değilim, ama böyle pisliklerin onu taciz ettiğini bildiğim sürece buradan ayrılmayacağım.

Oda dolusu böyle

adamlar var. O bu işi

bırakmalı.

Onu tekrar işe alacağım.

O oturup evde evde ve hiçbir hiçbir şey yapmamak.
Ben ödeme ona ona ya da ne yapmak istiyorsa onu yapması için para ödeyeceğim.

Bunu kabul etmesi imkansız, ama burada kalmasına izin vermeyeceğim.

Bir dakika sonra, küçük cep roketi barın etrafında ve benimle sarhoşun arasında duruyor. Ofiste gördüğüm yüksek topuklu ayakkabıları yok ve o kadar kısa ki onu kucaklayıp güvenli bir yere götürmek istiyorum.

Yatağım.

Orada güvende olur mu?

Büyük yeşil gözler yukarı doğru bakar, avucunu göğsüme koyar ve bunun üzerimde yarattığı etkiyle bir an için donakalırım. Onun elini tutup tam orada tutarken, göğsümden testislerime kadar bir heyecan dalgası yayılır.

"Özür dile," diye sarhoştan talep

ediyorum. "Mason," diye Sebastian

arkamda boğuk bir sesle diyor.

Onu görmezden gelirken, adam kıkırdar ve içkisinin geri kalanını bir dikişte içer.

"Görünüşe göre şansın yaver gidiyor. Bana teşekkür etmelisin. Yarın şansımı onunla deneyeceğim."

Hayatta olmaz!

"Mason," Lexi onu hareket ettirmeye başladığımda daha sert itti. "Tanrım, dur. Lütfen."

"Hayır." Gözlerimi indiriyorum. Bu pislik böyle konuşurken ve yarın ona saldırmayı planlarken benim geri çekileceğimi düşünüyorsa, o zaman deli.

Hayatta olmaz.

"Eşyalarını topla," diye emrediyorum ve kaşları havaya kalkıyor. Yüzümü eğiyorum. "Lexi, lanet olası eşyalarını topla. Gidiyoruz."

Sarhoş, kıkırdayarak ve sendeleyerek tuvaletlere doğru kaybolur.

Düş bakalım, pislik.

Lexi bir adım geri atar. "Hayır. Sen gitmelisin. Hepiniz.
Lütfen. Bu işe ihtiyacım var."

Hayır, ihtiyacı yok.

Benimle gelip yaşayabilir. Çalışmasına gerek kalmaz. Ona bakarım ve artık hiçbir erkeğin göğüslerine bakmamasını sağlarım. Kıçına. Muhteşem yüzüne. Ya da dizlerine.

Dizleri mi?

Doğru. Dünyadaki hiçbir erkeğin onun güzel teninin tek bir santimini bile dikizlemesini istemiyorum. Bu ne anlama geliyorsa gelsin. Umurumda değil. Sonra hallederim, ama şu anda o gidiyor.

"Lexi," diye uyarıyorum.

Drew yaklaşır ve elini koluma bastırarak koyar.
Bir uyarı. "Hadi, dostum."

Gözlerimi ondan ayırmamak için kendimi kontrol etmem gerektiğini fark ediyorum. Boğazının yutkunmasını izliyorum; bakışları yüzümde dolaşıyor.

"Mason," diye fısıldar.

"Ben gitmiyorum."

"Emily," Lexi gözlerini benden ayırmaz. "Onu buradan çıkar."

"Kıpırdamayacak." Sebastian oturur. "O bir katır gibidir.
Herkes rahatına baksın."

"Bebeğim." Emily kendini

beğenmiş bir şekilde

gülümser.

Lexi bir kez daha dener, ama birkaç saniye sonra başını sallar ve barın arkasına döner.

Emily, müdür gibi görünen bir adamla konuşurken ben Sebastian'ın yanına oturuyorum. Adam bize etkilenmemiş bir bakış atarken, ben bar için ne kadar istediğini merak ediyorum.

"Sence bu yer yaklaşık altı yüz bin dolara satılır mı?" diye Colt'a sorarım, Sebastian ise başını sallar.

"O kadar," diye başını sallar Cole. "Ya da ona bir iş verebilirim, sen de mağara adamı tavırlarını bırakabilirsin."

"Hayır dedim. Bu konuyu bir daha açma."

Drew ve Zander arkamızdaki masaya otururlar ve garson onlara servis yapar. Emily'nin göz ucuyla beni izlediğini hissediyorum.

.

Bakmadan, "Ne düşünüyorsan düşünmeyi bırak. New York tehlikeli bir yer olabilir. Ben sadece onu koruyorum."

"O zaman ona bir koruma tut." Drew ağzına birkaç fındık attı.

Siktir et onu.

"Belki de tutarım. Bu gece, başka hiçbir pislik onu taciz etmesin diye ona göz kulak olacağım, istersen kalabilirsin. Ya da gidebilirsin. Ama onu eve bırakacağım."

Aptal Emily gülümser.

Lexi havlusunu bara atıp arkaya kaybolduğunda, beynim sıkıntıdan patlamak üzere ve yorgunluktan ölmek üzereyim. Ceketini ve çantasını alıp geri döner, barın etrafında dolanır ve önümde durur.

Diğerleri saatler önce gitmişti.

"Hadi," diyor, sanki ben yaramaz bir köpek yavrusuymuşum gibi.

Şoförüme bir mesaj atıp ceketimi alıp giyiyorum. "Görüşürüz Sam,"

diyor Lexi.

"Ona istifa ettiğini söyle."

"Hayır," diyor, kolumu tutup kolunu koluma doluyor ve aynı sıcaklık göğsümü dolduruyor.

Soğuk gece havasına çıkıyoruz ve kolumu çekip onu kucaklayarak arabaya götürüyorum. Şoförüm kapıyı açıyor ve ikimiz de arabaya biniyoruz.

Lexi yumuşak deri koltuğa yaslanıp inler.

Sikim tepki verir.

"Ayaklarım. Hiç bu kadar ağrımamışlardı." "O

zaman bırak."

"Hepimiz milyarder değiliz, Mason." Bana sinirli bir bakış atar ve gözlerini kapatır.

"İstatistiksel olarak bu imkansız. Tabii ki değilsin." O lanet bar taburesinden kalkabildiğim için minnettar olarak bacaklarımı açtım.

"Buna cevap bile vermeyeceğim." Manhattan sokaklarında ilerlemeye başladığımızda başını kaldırdı. "Ama şimdi yalnızız ve seni azarlayabilirim..."

"Bu bir İngiliz deyimi mi?"

"Belki. Dikkatimi dağıtmayı bırak." Kaşlarını çattı, gözleri yüzümde dolaştı. Tıraşsız yüzümü ovuşturdum ve gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

Tanrım, onu istiyorum.

Onu istemekten hiç vazgeçmedim.

"Peki. Devam et, kıçımı çiğne."

Sonra ben de senin kıçını çiğneyeceğim ve bunun anlamı konusunda benim düşüncem onunkinden çok farklı olacak gibi hissediyorum.

"Aklın çok kirli."

"Daha önce şikayet etmemiştin."

Kaşları kalktı. "Önceden mi? Yani üç dakikalık süreyi mi

kastediyorsun..." "Ben üç dakikadan daha uzun süre dayanırım."

Ona sert bir bakış attım.

"Ama yapmadın."

"Bana meydan mı okuyorsun, Bayan Grant?"

Yutkunur ve benim aletim daha da kalınlaşır. "Mase." Sesi yumuşak, ipeksi çıkar ve tanrım, kontrolümü kaybediyorum.

"Lexi."

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sorar, ben tüm kontrolümü kaybederken, parmaklarım aniden saçlarını okşar ve ağzım onun ağzına yapışır.

İkimiz de bir anda çıldırırız ve tavşanlar gibi birbirimize atılırız, ağızlarımız birbirine sürtünür, ellerimiz sanki hayatımız buna bağlıymış gibi birbirimizi kavrar ve yakalar.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, onu daha fazla tüketmeden önce nefes alıyorum.

.

Tişörtünün altından göğsünü avuçlarım ve başparmağımı meme ucuna bastırırım.

meme ucuna bastırıyorum.

"Oh tanrım," diye inleyerek kucağıma tırmanıyor ve kalçalarını şişkin penisime bastırıyor.

Legging tarzı bir pantolon giyiyor ve diğer elimi içine sokabiliyorum, o zaman ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

"Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu sırılsıklam amcığı sikmek ve senin boşalmanı izlemek istiyorum."

O benim sikimi arıyor.

"Burada değil. Yatakta," diye ağzına doğru homurdanıyorum. "Bu sefer saatlerce bu vücudun tadını çıkarmak istiyorum."

Sadece üç dakikadan fazla dayanabileceğimi kanıtlamak

için değil. İlk seferinde dayanamayabilirim.

Lexi gözlerini kırpıştırır, ama düşünmesine izin vermeden başparmağımı klitorisine bastırırım.

"Tanrım," diye inler, ben de boynunun ipeksi derisini emmeye başlarım.

"Benim evime," diye şoföre söylüyorum. Şoför bizi görmezden gelerek müziğin sesini açmış.

"Mason, ben..."

"Gelmek ister misin, güzelim?" Sert meme ucunu yalayıp, dudağını ısırıyorum.

dudaklarını ısırıyorum.

"Evet, tanrım, evet."

"O zaman benimle eve gel."

Birkaç dakika sonra, Billionaire Row'daki binamın önüne geldik Lexi'yi arabadan çekip çıkardım.

O, şehvetle sarhoş bir şekilde beni takip ediyor ve hiç bu kadar seksi görünmemişti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

LEXI

Şu anda beynimin çalışmayı bırakıp bedenimin kontrolü ele almasına ihtiyacım var. Çünkü Mason Kingsley ile bir geceyi, ya da bu gecenin geri kalanını geçirmeyi reddetmeyeceğim.

Bunu sonsuza kadar pişmanlık duyarak geçiririm. Bunu istiyorum.

Onu istiyorum.

En azından beni altın avcısı olmakla suçlamayı bıraktı, ama bunun karşılığında çılgın bir alfa koruyucuya dönüştü, ki bu... çok seksi.

Emily bir şeyler planlıyor ve bunun onun planı olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Ayrılırken bana göz kırptığı için sanki ben de onun planının bir parçasıymışım gibi görünüyor.

Başka bir plan.

"O neydi?" Mason gördüğünde sordu.

"Bilmiyorum. Emily, Emily işte." Kafamı salladım ve başka birine servis yaptım.

Bu sefer, onun küçük planına dahil değilim.

Mason bütün gece beni korumam gibi izledi ve bu birçok müşteriyi korkuttu. Bay Maroon gittiğinde üzülmedim.

Sam, erkek arkadaşımı kontrol altına almam konusunda beni uyardı.

"O benim erkek arkadaşım değil," diye cevap verdim. "Sadece aşırı koruyucu bir arkadaş."

"Müşterileri korkutup kaçırmasına gerek yok, ona evde kalmasını söyle."

"O adam oldukça sarhoştu." Omuz silktim.

"Buna ben karar veririm. Sen çeneni kapalı tutup içkileri akıtmaya devam et. Ve göğüslerini dışarıda tut. Anladın mı?"

Adi herif.

Mason onu duymadığı için şanslıydı.

Emily ve Seb'in düğünü için önümüzdeki hafta sonu izin istemek zorunda olduğum için yeni patronumu üzmek istemedim.

Sam hayır derse, istifa etmeyi planlıyorum. Düğünden hemen sonra ayrılacağım. Ama her gün çalışıyorum ve aldığım bahşişler banka hesabımın eksiye düşmesini engelliyor.

Ona istifa ettiğini söyle.

Mason işsiz veya fakir olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Ona bara bir daha gelemeyeceğini söyleyeceğim.

Elini belimin altına koyup beni asansöre götürüyor ve tek bir düğmeye basıyor.

"Tek kat mı var?"

"Özel asansör." Sonra ağzı yine ağzıma yapışıyor ve beni duvara sıkıştırırken zihnim bulanıklaşıyor.

Bütün gece biriken gerilim, artık yalnız kaldığımız için patlıyor. Penisi bana bastırıyor; vücudum şehvetle kızarıyor.

Ona ihtiyacım var.

Son bir kez.

Ping.

Hareket edemeden Mason beni kaldırır, bacaklarımı beline dolayarak beni penthouse'una taşır.

Ağzımı onunkinden çekip lüks mekanı gözlerimle taradım.

Tanrım.

Bazen bu adamın ne kadar zengin olduğunu unutuyorum. O ne düşünürse düşünsün. Ofis ofistir, Lamborghini etkileyicidir, ama aman Tanrım, bu çatı katı dairesi lüksün daniskası.

Tavan çok yüksek olduğu için iki kat mı üç kat mı olduğunu bilemiyorum.

Duvarlarda büyük sanat eserleri ve tavandan tabana camlar varken, biz odada ilerlerken çok sayıda avize parıldıyor.

Soluk krem rengi, siyah ve beyaz minderli büyük kanepeler bir odayı dolduruyor. Birkaç battaniye kanepenin arkasına atılmış. Büyük bir cam sehpanın üzerinde ciltli bir kitap ve bir mum var.

Halılar bile üzerinde uyumak isteyeceğiniz kadar lezzetli görünüyor.

Büyük, geniş bir şömine yanıyor ve sıcaklık yayıyor mu bilmiyorum ama sıcaklık mükemmel. Her şey mükemmel görünüyor.

Böyle bir şey hiç görmemiştim.

Sebastian'ın evi muhteşem, ama burası... bambaşka bir seviyede.

Mason penthouse'da büyük, kavisli bir merdiveni çıkıp, duvarlarında küçük ışıklar bulunan bir koridordan geçerek beni taşıyor.

"Daha kaç blok var?" diye sırıtarak, elimi onun saçlarına geçiriyorum. saçını okşayarak sırıttım. "Pardon, sıkıldın mı?" Hiç de

bile.

"Sabırsızlanıyorum."

"Hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum." En

en muhteşem yatak odasına girerken gülümsedi.

Çok büyük.

Yerden tavana kadar uzanan pencereler Manhattan'ı görüyor. Zemin ve duvarlar krem rengi, yatak siyah, çarşaflar beyaz. Sade ve çağdaş bir oda - tek bir kırışıklık bile yok.

Yatağın yanında uyumlu komodinler var, üstlerinde uzun lambalar asılı. Yerde, lüks gri bir halı alanı belirliyor.

Büyük kapılar balkona açılıyor, balkonun ötesinde ışıklandırılmış bir havuz ve tropikal bitkiler görüyorum.

Vay canına.

Hiç bilmiyordum.

Birinin milyarder olduğunu bilmekle bunu görmek iki farklı şey.

Şimdi anlıyorum. Mason neden dünyasını bu kadar koruyor.

Onun her şeyi kaybetmesinden üzüldüğüm için değil, insanların Mason'ın sahip olduklarına sahip olmak için neden dürüst olmayan şeyler yapabileceklerini anladığım için.

Onun beni o insanlardan biri olarak gördüğünü

düşünmekten nefret ediyorum. Hala öyle mi düşünüyor?

Öyle olsaydı, burada olmazdım.

Ben o yola girmeyeceğim. Bunun ne olduğunu biliyorum. Seks. Saf bedensel zevk.

İkimiz de bunu istiyoruz, sonra ben gideceğim.

Mason beni yumuşak çarşafların üzerine yatırır ve arkamdan gelir. Ağzı yine benimkini kapar, bu sefer daha yavaş.

"Sonunda," diye mırıldanarak giysilerimi çıkarır.

Ayağa kalkıp süveterini yırtarak güçlü, kaslı gövdesini ve daha önce kısaca gördüğüm tüm dövmelerini ortaya çıkarmasını izliyorum.

Tanrım, o çok güzel.

Kot pantolonunu çözüp çıkarır, ayakkabılarıyla birlikte odanın diğer ucuna fırlatır ve sonra külotunu da aşağı çeker.

Büyük ve güzel bir penis ortaya çıkar. Daha önce içimde olan, ama hiç görmediğim penis. En azından düzgün bir şekilde.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve bu, beklediğimden çok daha samimi bir his uyandırır. Titrerim, gergin hissederim, ama bu duyguyu uzaklaştırırım.

Onu istiyorum.

Bütün bunları istiyorum.

Başımın üstüne uzanıp bacaklarımı açtım. "Tanrım,"

diye inledi Mason, penisini kavrayarak.

"Hap kullanıyorum," diyorum, o tren çoktan kaçmış olsa da. Hiç sormamıştı, ama bilmesini istiyorum.

"Prezervatifim var." Çekmeceyi açıp yaklaşık beş tane yatağın üzerine atıyor.

"Kendine güvenen."

"Hazır." Gülümser, sonra bacaklarımın arasına girer ve amımı boydan boya yalar.

Vay canına.

Oda benim şehvetli inlemelerimle dolarken, kıçım yataktan kalkar. Mason klitorisimi okşarken ve dili içime girerken, parmaklarımı saçlarına geçirip çekerim.

Evet, bu adam ne yaptığını biliyor.

Çok fazla sevgilim olmadı. Lisedeki uzun süreli ilişkim yirmi yaşımda sona erdi ve son birkaç yıldır sadece birkaç erkekle birlikte oldum.

Eminim bu onu şaşırtacaktır.

Arkadaşının bir seks kulübü sahibi olduğunu ve gergin olduğunu düşünürsek, Mason kaç kadınla birlikte olmuştur acaba?

"Ne oldu?" Başını kaldırıp bana baktı.

"Hiçbir şey," başımı sallıyorum, vücuduma bu kadar uyumlu olmasına şaşırıyorum. "Devam et."

Beni kaldırır, ben de onun lezzetli kalın pazılarını kavrar ve beni yatağın daha yukarısına taşır.

"Ağzını üzerimde istiyorum," diyor Mason, bizi altmış dokuz pozisyonuna getirerek. "Bunu hayal ediyordum, mastürbasyon yaparken."

Gerçekten mi?

Bunu duymak hoşuma gitti.

"Az önce mi yaptın?" Onun yüzü amıma dönüp vücudumdaki heyecan dalgası yoğunlaşırken, ben de onun sikine uzanıp ağzıma alıyorum.

"Oh, evet, evet. Aferin kızım."

Vay canına.

Cennette miyim?

Onun kalın, uzun üyesini yavaşça emip, onu çalıştırıp, ucunu yalayıp, vücudumdaki hisler beynimi ele geçirmeye çalışırken bunu tekrar tekrar yaparken, içimde bir fırın patlıyor.

Hangi beyin?

Tek yapabildiğim hissetmek, meme uçlarım çivi gibi sertleşiyor, orgazmım bitiş çizgisine doğru hızla ilerliyor.

Daha fazla dayanamayacağım.

Ağzımdaki penisi ve hassas etimi kayan dilim beni yok ederken vücudumun titrediğini hissedebiliyorum.

Sadece kalbimi bu işin dışında tutmam gerektiğini hatırlamam gerekiyor.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MASON

Fantezi gerçeklikten daha iyi değildir. Bunu şu anda tüm insanlık adına doğrulayabilirim.

Hayatımda yediğim en lezzetli amcığı yalarken boşalmak üzereyim.

Hayatımın geri kalanında yalamaktan ve zevk vermekten mutluluk duyabileceğim bir am.

Tanrım, Lexi ağzını nasıl kullanacağını biliyor.

Bunu nasıl sadece bir kez yapacağım? *Kim demiş*

sadece bir kez olmak zorunda diye?

Asansör kapıları açıldığında yüzünü gördüm. Evimin etkileyici olduğunu biliyorum. Lanet olsun, Lux Homes Magazine'de bile yer aldı.

Lexi, gördüğüm kadarıyla tepkisini gizlemeye hiç çalışmadı. Ama yine de, eve getirdiğim birkaç kadın da zenginlikten uzak değillerdi. Evime diğerlerinden çok daha fazla para harcadım ve bu belli oluyor.

Kişisel bir tercih.

"Mase, oh lanet olsun, boşalacağım," diye bağırıyor.

İnlemeleri doğrudan sikime ulaşıyor ve o sıkıca kavradığında, parmaklarımın etrafında amının sıkılaştığını hissediyorum, savaşı kaybediyorum.

Lexi titrer ve ben boşalırken çığlık atar.

Lanet olsun.

Bu güç karşısında biraz şok oldum, bu yüzden güçlü zevkten sikim ağrırken nefesimi toplamam bir saniye sürer.

"Siktir," diyorum, ağzımı kolumla silip dizlerimin üzerine çöküyorum ve dünyadaki en güzel manzaraya bakıyorum.

Dünyanın yedi harikasını siktir et. Lexi Grant, ona yaşattığım orgazmın etkisiyle kızarmış bir şekilde yatağımda yatıyor ve hepsini geride bırakıyor.

"Henüz yapmadın," diye alay ediyor. "Teknik

olarak." Küçük baştan çıkarıcı.

"Daha yeni başladık," diyorum ve onu bacaklarımın arasına alıp parmağımı klitorisi üzerinde gezdirmeye başlıyorum.

O sıçradı.

"Hassasım," diyor Lexi ve ellerini kollarımın, göğsümün, karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor. "Sertleşmek için zamana ihtiyacın varsa..."

Penisimi onun içine kaydırıyorum.

"Ne diyordun?" O nefes nefese kalırken gülümsüyorum.

Siktir, birbirimize çok yakışıyoruz.

Mükemmel.

Eskisinden farklı hissediyorum. Daha derine girebiliyorum, onun sıvılarıyla sarılmışken onu tamamen doldurabiliyorum. Ve bu inanılmaz.

"Tanrım, Mase." Pazılarımı daha sıkı kavrıyor, tırnakları batıyor. "Tanrım, bu çok iyi geliyor."

Ağzını alıp içeri girip çıkmaya başlıyorum, beynim onun vücudunun içinde olmanın saf zevkiyle mutluluktan uçuyor. Onun içindeki penisimin hissi.

Bu kadar iyi hissettirmemeli.

Bu kadar iyi olmasını istemiyorum. Gerçekten istemiyorum.

Lexi sıkılaşıyor, daha hızlı olmam için beni teşvik ediyor. Ben de buna karşılık veriyorum ve vücutlarımız gürültülü bir şekilde çarpışıyor, seksimizin sesleri bu heyecan verici anı daha da ateşli hale getiriyor.

Yemin ederim, nükleer bir patlama olsa bile durmam. Onun her deliğine girip, daha derine ve daha sertçe gitmek istiyorum, ta ki ona verdiğim zevkten başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar.

Çıkıp onu kaldırıyorum, döndürüyorum. "Yüzünü yastığa göm," "Evet,

lanet olsun," diye bağırıyor ben tekrar girerken.

Sert.

Derin.

Sert.

"Daha fazla," diye
yalvarır.

Tam da
düşündüğüm gibi.

"Bütün sikimi al," diyorum, kalçalarını sıkarak. "Islak amının içinde kayışımı hisset."

"Oh, sik beni,"

Vur, vur, vur.

Onu mahvetmek istiyorum; bunu hayatının geri kalanında hatırlamasını sağlamak istiyorum. Başka bir erkek onun içine girdiğinde sadece beni düşünmesini ve içinden benim *olmasını* dilemesini istiyorum.

Sorun şu ki, ben de aynısını yapacağımı biliyorum ve bunu durduramıyorum.

Titremesi, bir sonraki orgazmının yaklaştığını haber veriyor ve onu kaldırıp göğsüme yaslayıp dilimi boynunda gezdiriyorum.

"Seni sikmemi seviyor musun, güzelim?" Kulağına fısıldıyorum. "Kalın, şişman sikimin amını doldurmasını seviyor musun?"

"Tanrım. Evet. Mason."

"Sana göre Bay

Kingsley."

"Oh, Tanrım. Evet, Bay Kingsley."

Siktir.

Bunu yapmamalıydım.

Sikim patlar ve yemin ederim, sonraki yirmi saniye boyunca kör olurum. Gözlerim yıldızlarla dolar, daha önce hiç yaşamadığım bir zevk omurgamdan aşağı yukarı yayılır, bu gece ikinci kez onun içine boşalırken taşaklarım gürler.

Yere yığılıp yatağa düşüyoruz ve uzuvlarımızı uzatıyoruz. Gözlerim hala kapalıyken, ona uzanıp onu kendime çekiyorum ve yumuşak, ince vücudunu kolumla sarıyorum.

Bırakma.

Ne?

Gözlerim bir saniye açılır ve tavana bakarım. Bununla sonra ilgilenirim.

DUŞ ALIYORUZ, SONRA yatağa geri dönüp daha yavaş bir şekilde sevişiyoruz ve derin bir uykuya dalıyoruz.

Uyandığımda, ışık pencerelerden içeri giriyor. Lexi yanımda yatıyor, gözlerinde duygu dolu bir bakışla beni izliyor.

"Bil diye söylüyorum, gümüşleri çalmayıp gitmemin tek nedeni, seninle bir kez daha sevişmek istemem," diyor.

Ona dönerek yatıyorum. "Burası Buckingham Sarayı değil. Gümüş yok. Planlarını bozduğum için üzgünüm."

Lexi'nin gülümsemesi yavaşça genişliyor ve sonra memnuniyetle kayboluyor.

"Kasanda elmas var mı? Eminim çok iyi bir oral seksle numaraları sana söyletebilirim."

Haksız değil.

"Dün gece bana en iyini vermedin mi?"

"Şey..." Sırt üstü uzandı. "Sanırım bunu asla bilemeyeceksin."

Bileceğim.

Kesinlikle bileceğim.

Üzerine tırmanarak kollarını tutup yastığa bastırıyorum. Kocaman gülümsemesi ve parıldayan gözleri, ihtiyacım olan tek teşekkür.

"Hemen bacaklarını bana dolan." O da itaat eder.

"Evet, Bay Kingsley."

İnleyerek, tekrar içine giriyorum, sonra ağzımı indirip onu öpüyorum, böylece gitmeden önce birinci sınıf bir oral seks beklediğimi bilsin.

Anlamıyorum.

Telefonum çalıyor ve Salı sabahı olduğunu hatırlıyorum. "Bugün evden çalışacağım," diyorum Ezra'ya, sonra telefonu kapatıyorum.

"Benim adıma bunu yapma," diyor Lexi, çıplak bir şekilde yatak odamda yürüyerek. Bu, sonsuza kadar izlemekten mutluluk duyabileceğim bir manzara.

"Neden? Bugün ne giyeceksin?" Barı söylemek istemiyorum çünkü oraya yarım milyon dolar yatırıp onu kovmayı ciddi olarak düşünüyorum.

Yine.

Ama onun doğrudan Colt'a gideceğini ve Colt'un Obsidian Club'da çalışmasına hayır demeyeceğini biliyorum. Dün geceki cesur davranışıma rağmen.

Lexi güzel, seksi ve müşteriler üzerinde yaratacağı etki konusunda haklı.

"Senin gömleğini giyebilir miyim?" Lexi, açık mavi bir Tom Ford gömleği elinde tutarak giyinme odasından çıktı. "Çünkü o kıyafetleri tekrar giymeyeceğim."

Yataktan kalkıp yanına gittim.

"Benim gömleğimle ve iç çamaşırı giymeden bu evden çıkamazsın." diye homurdanarak onu kendime doğru çekerim.

O inleyerek gömleği bir kenara bırakıp beni öper. "Nasıl olur da

seni şimdiden tekrar isteyebilirim?"

"Ben harikayım." Onu öperim. "Seksi."

"O da var." Dudaklarıma gülümsüyor.

Onun ağzını bırakıp, yüzündeki koyu parlak saçlarını çekerek gözlerine bakıyorum.

"Kal. Bugünlük."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Lexi düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüp başka yere bakıyor.

Bir kadını benimle gününü geçirmesi için ikna etmeye çalıştığıma inanamıyorum. Normalde, onlardan mümkün olan en nazik şekilde nasıl kurtulacağımı düşünürüm.

Eve çok fazla kadın getirmiyorum, ama herkes ertesi sabahın sinir bozucu olduğunu bilir. Mümkünse, güneş doğmadan onları gönderirim

. Küçük seks vampirleri gibiler. Güvenilmezler ve kana susamışlar.

Ya da daha doğrusu, paramın peşindeler.

Şu anda Lexi'ye karşı öyle hissetmiyorum.

Onun burada olmasını istiyorum.

Harrow'a ne olduğunu bilmiyor olabilirim ve eminim ki sikim istediğini elde ettiğinde paranoya geri dönecektir, ama şu anda, bu anda, onun gitmesini istemiyorum.

Ve evet, gümüş çatal bıçak takımı yorumlarıyla beni kışkırtmaya çalıştığını biliyorum, ama ben yemiyorum.

Tartışmak istemiyorum.

Onu tatmak, öpmek, sadece gülümsemesiyle kanepemde uzanmasını izlemek istiyorum.

"Bana sat," diyor.

"Sikimi. Kahvaltıyı. Sonra yine sikimi."

"Vay canına, pazarlama işine girmelisin." Gözleri göğsüme kayıyor, parmakları dövmemin üzerinde geziyor.

Onun bedenimi sevmesini çok seviyorum.

Onunla daha fazla zaman geçirmem lazım. Çok

daha fazla zaman. Tanrım, ne kadar çok zamanı

boşa harcadık.

"Neden? Bunu benim için yapacak bir pazarlama ekibi tutabilirim. Şimdi benim sikime ve senin muhtaç amına geri dönelim."

O uzaklaşıyor, ben de onu bırakıyorum, parmak uçlarında eğlenceli bir şekilde dans etmesini izliyorum. "Dün geceden sonra buna ihtiyaçlı diyemem."

İnleyerek onu banyoya kadar kovalıyorum ve onu havaya kaldırdığımda çığlık atıyor, çıplak kıçı sert sikime bastırıyor.

"Onu kızdırırsam ne kadar ihtiyaç duymadığını görelim."

"Hayır." O kıvrılıyor ben benim el kayarken arasında bacak bacaklarının arasına kayıyor, onu yere indirip lavaboya doğru itiyor.

Klitorisini bulduğum anda, hareketsiz kalır, eli benim elimi tezgahın üzerinde kapar ve parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirir. Gözlerimiz aynada

.

"Yapabiliyorsan bana diren."

"Oh, yapabilirim," diye nefes nefese cevap verdi Lexi ve ben bunun saçmalık olduğunu düşündüm.

"O zaman gelme. Buna ihtiyacın olmadığını göster bana," diye meydan okudum.

Bacakları titriyor, ben dairesel stimülasyonumu hızlandırırken, vücudumu ona bastırarak onun yere yığılmasını engelliyorum.

"Mase..."

"Hayır."

Gözleri büyümüş, bana yalvarırcasına bakıyor, titreyerek bana yaslanıyor. Yaklaşıyor.

Çok yakın.

Geri çekiliyorum.

Lexi nefes nefese, bankı sıkıca tutuyor.

"Kal. Sonra rahatlayacaksın." Omzunu öpüyorum, sonra duşu açıyorum.

İçeri girip camdan onu izliyorum, nefes nefese, bana öfkeyle bakıyor. Sonra bakışlarımı karşılayarak elini bacaklarının arasına kaydırıp kendi amını okşamaya başlayarak beni şok ediyor.

Tanrım.

Dönerek bana doğru yüzünü çevirirken ağzı açılır. Ben de sikimi tutup okşarken, onun tezgaha yaslanıp daha hızlı okşadığını izlerim.

Meme uçları koyu pembe, sert ve banyomda durup kendini doruğa ulaştıran seksin vücut bulmuş hali. Doruğa ulaştığında yarısı katlanarak yere yığılıyor.

Hızlı hareket ediyorum.

Aramızdaki mesafeyi aşar, üzerimden su damlarken onu duşa çekerim.

Sonra onu kaldırıyorum, sıcak kanalının içine giriyorum ve bana ait olanı alıyorum.

Onun her şeyini.

Bugün çalışmayacağım.

Lexi Grant benim önceliğim oldu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LEXI

Bir canavar yarattım. Çok seksi bir canavar.

Yemek ve seksle geçen bir günün ardından güneş batıyor ve eve gidip üstümü değiştirmem, sonra da işe gitmem gerekiyor.

Bu arada... Mason hiç çalışmadı. Duş aldıktan sonra ikimiz de yatağa yığıldık ve kahvaltı gelene kadar uyuduk. Onun kahvaltı sipariş ettiğini bile fark etmedim.

O zaman onun evini iyice görme fırsatı buldum ve vay canına, dün gece düşündüğümden bile daha güzeldi.

Mason, açık mavi düğmeli gömleği ile beni aşağı kata götürdü. Orada büyük bir cam yemek masası kurmuş, portakal suyu, yumurta, pastırma, krep, akçaağaç şurubu, yaz meyveleri ve kahve hazırlamıştı. On kişiye yetecek kadar yemek vardı. Beni kucağına çekti ve parmaklarını amımın içine sokarken yemek yedi.

Bu adam.

Tanrım, böyle olabileceğini hiç bilmiyordum.

Müzik açıp balkona oturduk ve birkaç saat ısıtmalı havuzda yüzdük, sonra içeri girip film izledik.

Mükemmel bir gün hakkında konuşalım.

Tabii ki seks yaptık, ama arada sohbet de ettik.

"Avrupa'ya gittin mi?" diye sordum.

"Evet. Her yere değil, ama birkaç yere gittim," diye cevapladı Mason.

"Yapmak istediğin şeyler listende neler kaldı?"

Hemen cevap vermedi, sonra sanki her şeyi gözünün önünde görebiliyormuş gibi şehri seyretti. Sanki bir film gibi, ya da belki zihninde başka bir yere gitmişti.

"İtalya. Daha önce gittim ama tekrar gitmek ve küçük bir köyde bir yıl boyunca peynir yiyip İtalyan şarabı içmek istiyorum. Sakal bırakmak, her gün kilometrelerce yürümek, okyanusta yüzmek."

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum." Omuz silktim.

"İşte bu yüzden yapmak istiyorum." Mason bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Çünkü bu, şu anki halinin tam tersi olduğu için mi?" Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Konfor alanından çıkmazsan gelişemezsin. Ayrıca..." —düşünmeden elimle oynadı— "Ben sıradan bir milyarder şehir çocuğu değilim."

"Ama öylesin."

"Hayır. Orası benim yaşadığım yer. Orası benim banka hesabım. Orası *benim kim olduğum* değil
ben değilim," diye ısrar etti Mason.

Başımı eğerek, önümdeki inanılmaz derecede yakışıklı, gömleksiz adamı süzdüm ve başımı salladım.

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Evet, biliyordum. Hissediyordum. Benim için o sadece Mason'dı. Bu delicesine güzel ve çok pahalı çatı katı yerine kirli, eski bir dairede oturuyor olabilirdik. O yine de sadece Mason olurdu.

Bunu söyleyerek, ona karşı hissettiğim duyguları belli etmek tehlikeli bir hareket olurdu. Bu, beni zaten hissettiğimden daha da savunmasız hissettirirdi. Ve ikimizin de ihtiyaç duymadığı bir konuşmaya zorlardı.

Gidiyordum.

Ve Mason da gitmeme izin verecekti.

Ancak bu gece, o koruyucu canavara dönüşmüş ve beni işimi bırakmaya zorlamaya çalışıyordu.

Saat altı oldu ve bir saat sonra işe gitmek için eve gidip hazırlanmam gerekiyor.

"Giysilerini giymeyi bırak. Sen gitmiyorsun."

Tanrım, yardım et.

"Mason Kingsley, sen benim patronum değilsin," diyerek pantolonumu giyiyorum.

"Yemin ederim, eğer gidersen Lexi, o lanet barı satın alıp seni kovarım."

"Peki, işler yolunda giderken neden durasın ki?" Gözlerimi devirip ayakkabılarımı arıyorum.

Nereye kayboldular?

"Seni ben kovmadım. Sen istifa ettin." Mason kollarını kavuşturup kapının önünü kapatır. "Bu arada, Emily'nin asistanı olmak nasıl gidiyor?"

Ona bakıp dilimi çıkardım, sonra yüzümü yatağın altına sakladım.

"Ah, ayakkabılarım nerede?"

"Oraya geri dönmeyeceksin, Lexi. Orada seri katil gibi görünen adamların sayısını görmedin mi?"

Üç tane. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Odanın köşesindeki sandalyenin altında bir ayakkabı buluyorum, onu çıkarıp ayağıma geçiriyorum, sonra diğerini ararken zıplayarak dolaşıyorum.

"Çok komik görünüyorsun."

"O zaman bana yardım et. Geç kalırsam işimi kaybederim, Mason. Yapamam!" Yere çöküp şifonyerin altına bakarım ama bir şey bulamayınca vazgeçerim. Oturup ona bakarım. "Lütfen beni anla."

Bana kızgın bir şekilde bakar, ama bu hiç yardımcı olmaz çünkü bu onu bin kat daha seksi yapar ve ben de söyleneni yapmaya can atarım. Soyunup onun istediğini yapmasına izin vermek, işe geri dönüp Sam'in bana göğüslerimi çalıştırmamı söylemesini dinlemekten çok daha zevkli geliyor.

Biraz şeytanın avukatlığını yapmaya karar veriyorum. "Peki o zaman, Colt'un barı nasıl?"

"Hayatta olmaz!" diye homurdanır. "Orası bir seks kulübü."

"Sadece bar işi. Eminim orası daha güvenlidir. Colt'un iyi bir güvenliği yoktur mu yoksa..."

"Hayır, hayır, kesinlikle hayır." Elleri kalçalarına yapışır.

Bu adamla tartışmanın bir anlamı yok, ama normal insanların işleri olduğunu anlaması gerekiyor, ben de dahil.

"Peki. Uber çağırıp tek ayakkabıyla eve gideceğim."

Mason odayı geçer, beni ayağa kaldırır ve beni sallayıp On The Rocks'a ne kadar para ödeyeceğini anlatmaya devam edeceğini düşünürken, bunun yerine kollarıyla beni sarar.

"Bu aptalca," diye homurdanır, sert ve seksi bir ses tonuyla.

"Zengin kızlarından biri olmadığım için üzgünüm." Başımı göğsüne yaslarım. "Ama ben buyum. Muhtemelen..."

Cümleyi bitiremiyorum.

Hoşça kal demek.

Bir daha bunu yapma.

"Bir daha asla böyle söyleme," diyor Mason, elini saçlarımın üzerinde gezdirerek. "Bir daha asla böyle söyleme."

Onun kollarında eriyip bu adama aşık olmak istiyorum. Tanrım, o kadar çok şey istiyorum ki. Onunla İtalya'ya gidip makarna yiyen, küçük bir kasabanın sokaklarında dolaşıp yerlilerin kendi dillerinde sohbetlerini dinleyen kız olmak istiyorum.

Ama o ben olmayacağım. Asla ben olmayacağım.

Yakında New York'tan ayrılacağım ve o, Emily ve Sebastian'ın düğününde tanıştığım adam olacak. Bugün ve ne kadar harika olduğunu hatırlayarak içimden gülümseyeceğim.

O beni hatırlamayacak.

Mason, muhteşem bir manken ya da mirasçı ile evlenecek ve Harvard'da eğitim alacak, kariyerleri planlanmış, üç güzel ve iyi huylu çocuğu olacak.

Hamptons ve İsviçre'de tatil yapacaklar ve yazları yatlarında geçirecekler.

Şanslıysam, işsizlik durumumu geride bırakıp sonunda asgari ücretle birinin kişisel asistanı olarak iş bulacağım. Emily ve ben sosyal medyada birbirimizin hayatlarını takip edip paylaşımları beğeneceğiz, ama her geçen yıl hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu daha iyi anlayacağız.

Onun ceketinin altındaki sandalyede ayakkabımı görüyorum. Gözlerimdeki duyguyu görmemesi için kollarından kurtulup ayakkabıyı alıp ayağıma giyiyorum.

"Seni eve bırakayım." Mason başının üstünü ovuşturur.

Telefonumu ve çantamı alıp başımı sallarım.

"Hayır. Bunu yapmama izin vermen gerekiyor." Üzüntüyle gülümsüyorum. "Bugün, dün gece... Asla unutmayacağım."

Ellerini ceplerine sokarak, okunaksız bir ifadeyle bana bakar. Bana böyle davrandığında nefret ediyorum.

Araba çağırırken, telefonumu çantama koyup, yanına gidip parmak uçlarımda yükselerek onu öpüyorum. "Beni dışarıya kadar geçir."

Beni kollarına saran Mason, ağzını ağzıma yaklaştırır ve sanki hayatının aşkıymışım gibi beni öper.

Keşke öyle olsaydım.

Keşke kalmamı tekrar isteseydi. Bu sefer pes edip kabul ederdim.

Gömleğine tutunuyorum, o benim kalbimin bir parçasını çalarken ben de hayatım pahasına ona tutunuyorum. Vermeyi kabul etmediğim bir parçayı.

"Bunu sadece sen istediğin için yapıyorum," diyor, sesi sert.

Bana tekrar sor.

Penthouse'da sessizce yürüyoruz. Asansör sonunda açılıyor ve ben içinde durmuş ona bakıyorum, benim gibi bir kızın istememesi gereken şeyleri diliyorum.

Aptal gibi.

"Düğünde görüşürüz," diye fısıldıyorum.

O veda etmeden kapı kapanıyor ve ben ağlamak istiyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

MASON

Onu bağlayıp hiç gitmesine izin vermemeliydim.

Lexi ile bir gün geçirmek, şimdiye kadar aklıma gelen en iyi ve en kötü fikirdi. Evet, onun seksi vücudunun her santimini sikebildim, ama şimdi ondan ayrıldığım için daha da mutsuzum.

Endişeliyim.

Neden mi? O yetişkin bir kadın, ama yine de sürekli onun iyiliği için endişeleniyorum.

Dün gece yatak odamda dolaşırken, onun yatağının ne kadar rahatsız olduğunu düşündüm. En azından daha güzel bir yerde kalması gerektiğini düşündüm. Güvenli bir yerde.

Bu mantıklı değil. Birkaç hafta önce, onun bir şirket hırsızı olduğundan daha çok endişeleniyordum.

Hangisi doğru, beynim?

İçimde durduramadığım bir çekişme ve itişme var. Bu çok yorucu.

Onu istiyorum.

Ama ona tam olarak güvenmiyorum.

Sen kimseye güvenmiyorsun.

Aslında istediğim şey Lexi'nin eve dönmesi, kollarımda, yatağımda ve benim bakımımda olması. Ve kesinlikle onun başka erkeklerle çıkmasını istemiyorum.

Ya da Obsidian Club'da çalışmasını.

Lanet olası Colt.

Gerçeklerle yüzleşmek zorundayım, çünkü bunu yapmanın zamanı çoktan geldi. Lexi Grant'e karşı hislerim olduğunu kabul etmeliyim.

Gerçek duygular.

Korkularımla çelişen duygular ve bu çok kafa karıştırıcı. Yine de, Lexi Grant benim önceliğim haline geldi. Ve çünkü
Ben işleri yarım bırakmayan ya da oturup bekleyen bir adam olmadığım için, onu koruyacak ve onun düşündüğü adam olduğumdan emin olacak birkaç şey yapmaya başladım.

Dün bunu başardığıma eminim, ama... emin olmak için, bir saatten fazla uğraştığım çevrimiçi siparişi tamamlayıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Sonra gülümsüyorum.

O çıldıracak.

Lexi, Terrance ile randevusuna giderse, beni düşünecek. Buna hiç şüphe yok. Aramızdaki ilişkinin sadece şehvet olduğunu iddia edebilir, ama saçmalıkların zamanı bitti.

On the Rocks'taki iğrenç müşteriler ne olacak? Onlar için de bir planım var.

Gardırobumun içine girip, geniş giysi, şapka ve aksesuar koleksiyonumu karıştırırken bir telefon görüşmesi yapıyorum.

"Ne oldu?" Zander cevap verdi.

"Yardımına ihtiyacım var."

"Bir cesedi gömmek için mi?"

"Sandy'yi bulsaydım bilirdin. Maalesef bulamadım." Yıllardır ortada yok. Şanslı kadın.

Eminim ki birimiz onu yok edecek... eninde sonunda. Yeterince sabırlıyız ve Jack buna değer.

"Yazık. Peki, kimi gömüyoruz?" Zander ilgisiz bir sesle sorar ve klavyeye dokunduğunu duyuyorum.

"Dostum. Kimseyi. Ben teknoloji sektöründeyim, mafya değil." Kafamı sallıyorum. "Ama benimle gizli göreve çıkman gerekiyor."

Sessizlik oluyor.

"Tamam, kabul ediyorum. Daha fazla anlat."

Doğru arkadaşı seçtiğimi biliyordum.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca her akşam programını boşalt, sana bir iyilik borçlu olacağım."

Bunun bedeli yüksek olacak, ama bu bedeli seve seve ödeyeceğim. Ödeyeceğim.

YİRMİ ALTI.

LEXI

Mason sonrası dediğim dönemin ilk günü, öğleden sonra kapı çalındı. Adımın söylendiğini duydum ve kapıyı açtığımda, güvenlik görevlilerinden biri olan George, teslimatçının arkasında durmuş, pek etkilenmemiş bir ifadeyle bakıyordu.

Paket çok büyük.

Gözlerim şaşkınlıkla etrafta dolaşıyor.

Hiçbir şey sipariş etmedim... en azından...

"Lexi, ilk taşındığında sana büyük eşyalar teslim edilecekse önceden bize haber vermen gerektiğini söylemiştik."

Ağzım açık kalmış, büyük bir eşya ile daireme girmeye çalışan teslimatçıyı durdurmak için küçük bir dans hareketi yapıyorum.

"Bu... durun, bekleyin, ben hiçbir şey sipariş

etmedim." "Lexi Grant?"

George ve ben birbirimize bakışıyoruz, o da bunun benim için olduğunu onaylıyor ve ben geri çekiliyorum, onun ve ikinci bir adamın kanepeyi içeri taşımasına izin veriyorum.

Dışarı çıkıp ikinci bir eşya getiriyorlar. Mason

Kingsley'de neler oluyor?

Onun olduğunu

biliyorum. "Burayı

imzalayın."

"Bunu sipariş etmedim George, üzgünüm," diye söylüyorum, elime tutuşturulan cihazı alıp yüzlerinden yüzlerine bakmaya devam ediyorum.

George omuz silkiyor ve uzaklaşıyor.

Teslimatçılar gider ve ben, dairenin tüm boş alanını kaplayan kanepeye bakakalırım.

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve kapıya koşarak kapıyı açarım.

"Hey! Bedava kanepe ister misiniz?"

Teslimatçı adamlar dönüp başlarını sallıyor.

"Bağışlayın. İhtiyacı olan birine verin. Lütfen." Göz kapaklarımı kırpıştırıp kalçamı dışarı çıkarırım.

Düşük bel eşofman altı ve dar tişörtümle, bu işe yarıyor.

"Siktir lan," diye cevaplar içlerinden biri, geri çekilirken, ben de içeri koşar, minderleri kapar ve Emily'nin eski kanepesini bağışladığım için bana kızmamasını umarım.

Onun olup olmadığından bile emin değilim. Neyse, apartman sahibi yeni bir kanepe aldı.

Mason'ın bunu benim için satın alma ihtiyacını neden hissettiğini bilmiyorum. Birlikte geçirdiğimiz gece ve günün ne anlama geldiğini biliyordum. Bana hiçbir borcu yok. Sinirlenmekle, ama aynı zamanda yumuşak gri köşe kanepenin inanılmaz derecede yumuşak olması arasında kalıyorum.

Teslimatçılar gittikten sonra yeniden yerleştirip içine gömülüyorum.

Aman Tanrım, kokmuyor.

Cennetteyim.

Onu düşünmemeyi umuyordum, ama bu hiç yardımcı olmuyor. Düğüne iki hafta kaldı ve şimdi bu güzel mobilya da onu hatırlatan bir şey daha oldu.

Kimi kandırıyorum? Ona aşık oldum, bu yüzden onu asla unutmayacağım.

Lanet olsun, Mason.

Telefonuma uzanıyorum.

Az önce aldığım teslimattan senin sorumlu olduğunu varsayıyorum. Delirdin mi? Ayrıca teşekkürler. Çiçekler de olurdu.

...

...

...

Rica ederim.

Hepsi bu mu?

Kafamı sallayıp televizyonu açıyorum ve uykuya dalıyorum, işe başlamak için tam zamanında uyanıyorum.

İkinci gün *Mason'dan sonra*: Yeni bir yatak gelir ve aynı teslimatçılar mevcut yatağıma bakarlar. Ben başımı sallarım. "Alın."

Görünürde yüksek kaliteli, muhteşem krem rengi pelüş başlıklı yatağı incelerken tırnaklarımı ısırıyorum ve neler olduğunu merak ediyorum.

Onu aramak istemiyorum.

Sesini duyarsam, onu davet ederim.

O zaman bana işimi bırakmamı söyleyecek ve ben de ne kadar fakir olduğumu açıklamak zorunda kalacağım ve onunla yatacağım... Arayamam.

Dürüst olmak gerekirse, bu lanet şeyleri satıp On The Rocks'ta kazandığımdan daha fazla para kazanabilirim. Ama bunu asla yapmam.

Onun motivasyonunu anlamıyorum, ama bana nezaket ve minnettarlık öğretildi. Telefonumu çıkarıp, yatakta uzanmış halimin bir selfie'sini çekip ona gönderiyorum.

Bunu kesmelisin, ama teşekkür ederim. Burada neredeyse beş mevsim oldu.

Tavana bakarak yatıyorum ve Mason'ın neden bu kadar zahmete girdiğini merak ediyorum. Beni parası için istediğimi suçlayan biri için, bana para yağdırması saçma.

Elbette, bir milyarder için birkaç ev eşyası satın almak büyük bir mesele değil, ama ben şüpheliyim.

İyi uykular, güzelim.

Bu gece izinliyim ve Terrance ile dışarı çıkmaya söz verdim. Neredeyse iptal edecektim ama Mason'ı aklımdan çıkarmama yardımcı olabileceğine karar verdim.

Yanılmışım.

Bütün gece suçluluk duydum, saati izleyip karşımda oturan kişinin başkası olmasını diledim. Terrance komik biridir, ama Mason'ın yanına bile yaklaşamaz.

Saat on olduğunda ona migrenim tuttuğunu söyledim ve o da beni eve kadar geçirdi.

"Senin benim kadar ilgilenmediğini hissediyorum," diyor, ben veda öpücüğünden uzaklaşıp yüzümü çevirerek beni öpmesini engellediğimde.

"Özür dilerim." Ceketimi sıkıca kapatıyorum. "Başım çok dolu. Sen çok iyisin..."

"O kelimeyi kullanma." Kıkırdar, sonra kolumu okşar. "Kendine iyi bak, Lexi."

Her şeyin bittiğine seviniyorum ve yukarı koşuyorum, Mason'ın benimle olmasını dileyerek yatağıma giriyorum.

Eğer planı buyduysa, işe yaramıştı.

Şüphelerim artıyor... ama hala kafam karışık.

Üçüncü gün: Keurig kahve makinesi geliyor.

Dördüncü gün: dairenin yarısını kaplayan 65 inçlik bir televizyon gelir.

Beşinci gün: Dave, ayak parmaklarınızın içine gömüldüğü en kalın halıyı getirir — onları iyice tanımaya başlıyorum. Karısı üç hafta sonra bebek bekliyor. Halıyı serer.

"Kanepeyle çok uyumlu." Başını sallıyor.

"Öyle, değil mi?" Dave'in yanında durup, ona eşlik ederek başımı sallıyorum.

.

"Peki," diye iç geçirir. "Yarın görüşürüz."

"Evet," diye cevap veriyorum, daha çok Mason ve
Dave'in kapıyı arkasında kilitleyeceğini bilerek, bu kontrolsüz hediye vermeyi.

Bu durmalı. Yemin ederim, Dave ve Kelly bu noktada beni bebeğin vaftiz törenine davet edecekler.

Telefonu

kaldırıyorum.

"Merhaba, bebeğim."

"Emily, ben, ah, dairedeki birkaç şeyi verdim." diyorum ona.

"Ne? Hayır, o daire mobilyalı. Bana ait değil." Diye hayretle bağırır.

Kanepeye çöküyorum.

"İnan bana, üzülmeyecekler. Mason onlar için evi yeniden döşüyor. Her gün. Yeni bir kanepem, yatağım ve Keurig kahve makinem var, ki makine bankın üzerine zar zor sığıyor."

Sessizlik.

"Alo?" Ekrana bakıyorum.

"Mason sana ev eşyaları mı alıyor?"

"Evet," sırt üstü uzanıp kanepeyle birlikte gelen krem rengi yastıklardan birine sarıldım. "Uzun lafın kısası. "

Geçen hafta sonu On The Rocks'tan ayrıldıktan sonra olanları, seksi detayları hariç (tamam, birkaçını ekledim) ona anlattım.

"Hâlâ gidiyor musun?" diye sorar Emily.

"Evet. Bu sabah bileti aldım." Seçeneğim olmadığını bilerek dudaklarımı büzüyorum.

Dairenin kirası sadece üç ay için ödenmiş, sonra faturayı benim ödemem gerekiyor. On The Rocks'ta kazandığım para bunu karşılamaya yetmez.

Yine uzun bir süre sessiz kaldı. "Anlıyorum. Keşke kalabilseydin ve bu durumu senin için düzeltebilseydim, ama anlıyorum."

"Ben de." Diye iç çekiyorum.

Mason'a, başka bir iş bulabilmem için bana referans olup olmayacağını sormayı düşündüm, ama sanırım gururum buna engel oluyor. Bay Harrow'un ona anlattıklarından dolayı suçlu olup olmadığımı bilmiyor.

Bu konuyu hiç konuşmadık.

Bu da, bizim sadece birlikte vakit geçirdiğimiz anlamına geliyordu, yani sevişmek için.

Milyarder olsun ya da olmasın, bir erkek neden tek gecelik bir ilişkiden sonra senin evini yenilesin ki?

"Demek Mason sana mobilya gönderiyor?" "Görünüşe göre çiçekler sıkıcıymış."

İkimiz de kıkırdayız.

"Bunun bir anlamı olmalı." Romantik Emily kendini beğenmiş bir şekilde.

"Muhtemelen yok. Beni parasının peşinde olmakla suçladı, Em. Belki de Süpermen kompleksi var ve benim yoksulluk içinde yaşadığımı düşünüyor."

"Sebastian burayı hiç sevmiyordu."

"Onlar züppeler," diye cevap veriyorum ve tekrar gülüyoruz.

"Bak," diye devam etti Emily. "Henüz onları çok iyi tanımıyorum, ama Mason'ın senden hoşlandığı herkesin malumu."

"O benim vücudumu seviyor."

"Erkekler bir kızı yatağa atmak için kanepe ve kahve makinesi almazlar."

"Mason sıradan bir erkek değil, değil mi?" Yastığı da yanıma alarak yan dönüyorum.

"Doğru, ama kaç milyarderle yattın ki?"

"Bir tane." Amerika'dan ayrıldığımda deli gibi özleyeceğim, gerçekten harika bir tane. Aklımdan çıkaramadığım bir tane.

Her gece rüyamda gördüğüm kişi.

Uyandığımda, vücudum canlı, onun dokunuşunu istiyor. Ağzını. Sadece onunla yatmak istemiyorum, ona sarılmak, kucağında kahvaltı yapmak, iş hakkında konuşmasını dinlemek ve onun koruyucu ve seksi halini izlemek istiyorum.

Bu *çok* seksi.

Aynı zamanda sinir bozucu, ama yine de seksi.

Tüm bu hediye verme olayını asla anlayamayacağım, ama gerçek şu ki, o uzak duruyor ve geçmişimiz bir ilişkinin gelişmesine izin vermiyor.

Eğer istediği bu olsaydı, Mason bana çıkma teklif ederdi. Beni yemeğe ve sinemaya ya da milyarderlerin yaptığı her neyse ona götürürdü.

"Bana asla tamamen güvenmeyecek, Em. Harrow & Armstrong meselesi başımın üzerinde asılı dururken ve bunu değiştirmek mümkün değilken olmaz. Senin ve Sebastian için işe yaradığını biliyorum, ama bizim durumumuz farklı."

Sözler dudaklarımdan dökülürken göğsüm sıkışıyor ve içimde derin bir hüzün oluşuyor. Ben her zaman onun becerdiği İngiliz kız olacağım ve neyle suçlandığımı asla tam olarak bilemeyeceğim. Sonra mükemmel bir eş bulup evlendiğinde beni unutacak. Yaz aylarında serin bir içecek yudumlarken, eşi ve çocukları Hamptons'daki evlerinin havuzunda yüzecek.

Bir gün arabayla giderken, adı aklına gelmeyen o kızı bir an için hatırlayacak.

Benim.

"Onunla konuş. Bana anlattıklarını ona da anlat."

"Yapamam. Bay Harrow onun müvekkili. Çok riskli. Onun bu işe karışmasını ve durumu daha da kötüleştirmesini ya da sözleşmesini tehlikeye atmasını istemiyorum." İç çekiyorum. "Zaten benim için biraz nevrotik."

Değil.

Her şeyde tam doğru miktarda. Sanırım ona

aşığım.

Ama bu düşünce benimle birlikte mezara girecek.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

LEXI

Ertesi hafta, Emily hamile olduğu ve gecikmiş sabah bulantısı çektiği için katıldığım en sakin bekarlığa veda partisinden sonra, her gece yaptığım gibi On The Rocks'a gidip barın arkasına geçtim.

Düzenli müşterileri tanımaya ve bu işte ritmimi bulmaya başladım, bu yüzden odaya göz gezdirip bu gece kimler var diye bakıyorum. Bugün Salı, en sakin gecelerimizden biri.

Geçen hafta boyunca her gece aynı masada oturan iki adamı görüyorum. Onlarda tuhaf bir şeyler var.

"Sence onlar gangster mi?" diye soruyorum Sam'e, barı silerken.

Üç parçalı takım elbise ve tüvit şapkalar giymişler, sanki *Peaky Blinders* dizisinden veya *Baba filminden* çıkmış gibiler*.*

"Bence onlar para ödeyen müşteriler, bu yüzden umurumda değil," diye mırıldanıyor.

"Bir dakika, New York'ta İtalyan çeteleri var mı? Gerçek olanlardan mı?" Şaşkınlıkla ona dönüyorum.

Sam burun kıvırıyor. "Tabii ki var. Neden, kariyerini mi değiştirmek istiyorsun?"

Sam benden nefret ediyor. Aslında Sam herkesten nefret ediyor. Özellikle benden nefret ediyor çünkü cumartesi gecesi sadece yarım gün çalıştım. Aniden istifa edip ülkeyi terk ettiğimde benden daha da çok nefret edecek.

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Barmen olmayı *seviyorum*." Kaşlarını kaldırdı, ama ben aldırmadım.

"Hadi ama Sam, sence de ikisi şüpheli görünmüyor mu? Kim loş bir barda koyu renk güneş gözlüğü takar ki? İkisi de kocaman bıyıkları var. Biraz... tuhaf görünüyorlar."

Papyon.

Kim papyon takar ki?

"Para ödeyen müşteriler. Elbise giyseler bile umurumda değil." Sam uzaklaşır ve ben adamlara bir kez daha bakarım.

O bölgede çalışan garsonlardan biri olan Susie, onlara daha fazla içki getirir ve bahşişlerini alır.

Gözlerimi kısarak barı tekrar tekrar silerken, adamlardan biri yüzünü kaldırıp bana doğru bakar.

Bir dakika...

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MASON

"Fark edildik," derim, arkama yaslanıp bacaklarımı açarak bıyığımı düzeltirim.

"Biz gerçek gizli ajanlar değiliz," diye Zander gereksiz yere hatırlatır.

Zaten sabrı tükenmek üzereydi, bu yüzden daha fazla gizli kimliğimizi sürdüremeyeceğimizi biliyordum.

Lexi'nin bizi daha önce ele vermemiş olması bir mucize.

Ama yine de, her gece barda sapıklarla uğraşıyor ve bu yüzden temkinli davranıyor.

İşte ben de burada devreye girdim.

Ne zaman tuvalete gitseler, ben de peşlerinden gidip onlara açık bir uyarıda bulunurdum ve sorun çözülürdü.

Bu gece, Zander ve ben siyah takım elbiselerimizle beyaz kravat takıyoruz, Al Capone havası yaratıyoruz. O buna bayılıyor. Kadınların dikkatini çekiyor ve bir gece Obsidian Club'a gittiğinde orada çok işe yaradığını söyledi.

Tabii ki, sadece oraya gitmesi yeterli. Bu hepimiz için geçerli.

On The Rocks'ta, Zander'a oraya kadın tavlamak için gitmediğimizi ve kadın gruplarını davet etmeyi bırakması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Lexi'yi korumaya çalışırken dikkatim dağılıyordu.

"Ona bir güvenlik görevlisi bul," dedi Zander bir gece, sönmüş puroyu çiğneyerek. "Bu takipçi oyununu oynamak yerine. Tabii ki bundan zevk almadığımdan değil."

Güvenlik görevlileri benim yaptığım gibi davranmazdı. Onların benim sahip olmadığım bir dizi kuralı var.

Son iki gecedir Zander ilgisini tamamen kaybetti ve son birkaç saati telefonunda işlem yaparak geçirdi. Ödeyeceğimi bildiğim altı haneli rakamlı paramla. Ama bu sayede benimle birlikte kabinde oturmaya devam etti.

O da öyle, ayrıca o benim arkadaşım.

"Parayı ikiye katladın mı?" diye soruyorum, Lexi gözlerini kısarak beni daha yakından inceliyor.

Kahretsin.

Zander	parmaklarıyla yakınlaştırmak	ekranı sonra	ekranı gülümser.	yakınlaştırmak "Üç yüz."

İyi. Kar elde etmesine sevindim. Ama bu, onun dediği gibi Lexi'yi takip etmek yerine, zamanımı daha verimli kullanabileceğimi hatırlatıyor.

Ki öyle de
yapıyorum.

Bir nevi.

"Dinle, kimliğimiz ortaya çıktığına göre, bunu son bir kez söyleyeceğim." Zander telefonunu indirir ve masanın karşısından bana bakar. "Ona bir şans ver. Bir randevuya çık. Bir gün birine güvenmek zorundasın ve bu kadar zahmete giriyorsan, onu açıkça seviyorsun."

Yapamam.

Lexi burada çalışıyor çünkü onu kovacağımı biliyordu ve haklı da. Amerika'da olduğu sürece onu korumak benim sorumluluğum. Evren acımasız bir kaltak, bu seksi küçük yaramazı yoluma çıkardı.

Onun bir geçmişi var, bu da ona güvenmemi imkansız kılıyor, ama bu ona olan hislerimin daha az gerçek olduğu anlamına gelmiyor.

Hepimizin tetikleyicileri vardır ve ben, paralı ve güvenilmez erkeklere ilgi duyan kadınları çekiyor gibiyim.

Mark Harrow ofisimde olmasaydı, İngiltere'de şüpheli bir iş geçmişi olduğunu bilemezdim. Ayrıntılar eksik olsa da.

Hislerim gerçek olabilir, ama bu sefer paranoyak olmakla suçlanamam.

Onu isteyebilirim.

Ama ona sahip

olamam. "O gidiyor."

"Ona kalmasını söyle."

Hayır. Bu, duygularımı ifade etmek anlamına gelir ve...

Zander gözlerimdeki paniği görür ve başını sallar. "Şunu bir netleştirelim. Beni bu oyuna çekmek ve kadına yeni mobilyalarla dolu bir daire satın almak için yüz bin dolar ödemeye razısın, ama hala onun senin paranın peşinde olduğunu düşünüyorsun."

Ben öyle demedim.

"Tamamen yenileme değildi." İçkimi bir dikişte içip, ona bu kısmı hiç söylememiş olmayı diledim.

"Peki. Onu bırak." Masaya birkaç banknot atar ve ayağa kalkar. "Gidelim."

Hayır.

Kesinlikl

e hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Barın sonunda yeşil blazer giyen bir adam var, onunla... Zander

sırıtıyor.

"Tamam. Siktir git. Cumartesi günkü düğünde görüşürüz." İç çekip arkama yaslanıyorum.

Arkasına bakıyorum ve Lexi'nin bize doğru geldiğini

görüyorum. Kesinlikle yakalandık.

Ona aldığım hediyeler için bana gönderdiği her mesaj, onun dünyasının daha iyiye gittiğini hayal ederek beni gülümsetiyordu ve onun yanımda olmasını diliyordum.

Mutfağımda.

Kanepemde.

Yatağımda.

Kollarımda.

Ama ona güvenip güvenemeyeceğimi bilemediğim için duyduğum paranoya, oraya gidip onun lanet eşyalarını toplayıp onu kaçırmamı engelledi.

Bunu düşündüm.

Her gece, her gece.

Zander omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor. Sonra göz kırpıyor. Birbirlerinin yanından geçerken şapkasını kaldırıyor ve onun koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor.

İşte başlıyoruz.

Gözlüklerimi çıkarıp yumruğumu uyluğuma dayadım ve onun küstahlığını bekledim.

"Bıyık çok komik görünüyor." Lexi masanın yanında durup kollarını kavuşturur.

Bu kadar yakın olalı çok uzun zaman oldu ve onu kucağıma çekme isteği çok güçlü.

"Onu takılı bırakmamı ve bacaklarının arasında nasıl hissettirdiğini görmemi ister misin?" Bir ucunu bükerek sırıtıyorum.

Kaşlarını çatması bir anlığına kaybolur ve dudaklarının açıldığını izlerim, eminim ki onu yaladığımı hayal ediyordur.

"Mason, dur."

Onun üzerinde dikilip bir adım daha yaklaşıyorum, elim sahiplenircesine kalçasına uzanıyor. "Hayır."

"Eve gitmelisin."

"Sadece şu anda işi bırakıp benimle eve gelirsen," diyorum ve ciddiyim.

Savaşı kaybediyorum. Hatırlayamadığım nedenlerden dolayı bizi ayıran savaşı.

"Seni hiç anlamıyorum."

O zaman ikimiz de aynıyız, çünkü ben de onun kadar kafam karışık. Tek bildiğim, bu kadının bana ait olduğu ve bir şekilde Harrow & Armstrong Engineering'de ne olduğunu öğrenmem gerektiği.

Ama bir yandan da bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyorum, çünkü ben buradan ayrılmayacağım.

Ve Zander haklı; onu bırakmayacağım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

LEXI

Mason gitmek istemiyordu. Saat on oldu ve onun burada olması konusunda en az beş kez tartıştık.

"Bunda yasal olmayan bir şey olduğuna eminim." "Sevdiğim

bir barda içki içiyorum."

"Buradan nefret ediyorsun," diye cevap verdim.

Yorgunum ve Sam'e migrenim olduğu için gitmem gerektiğini söylüyorum. Barda oturan, saçma sapan bıyığı olmayan, penisi olan her müşteriyi korkutan iri yarısı adam yüzünden değil.

"Abartıyorsun Grant. Hafta sonu izin istemiştin zaten. Seni kovmam gerek," diye cevaplar Sam.

"Onu kov," diye mırıldanıyor Mason, son viskisini yudumlarken. "O berbat biri."

"Sen. Kapa çeneni," diye bağırıyorum, sonra Sam'e dönüyorum. "Yarın geri geleceğim ve gelecek hafta telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Yalan söylüyorum.

Geri dönmeyeceğim.

Düğünden sonra Pazartesi günü uçacağım. Ancak Cuma günü maaş günü ve makul bir son maaş ve bahşiş almak için önümüzdeki birkaç gün çalışmam gerekiyor.

Özellikle bu gece birkaç saat kaybedeceğim için.

"Tamam. Git," diyor Sam, sonra diğer kızlardan birine seslenip bu gece barı kapatmaya yardım edeceğini söylüyor.

Bana attığı sinirli bakışı görmezden gelip eşyalarımı alıyorum, sonra kapıda Mason'la buluşuyorum.

Beklendiği gibi, arabası ve şoförü dışarıda bekliyor. Arka koltuğa oturuyorum, elini belime koyması omurgamda titremeye neden oluyor, sonra o da yanıma oturuyor.

Araba kaldırımdan uzaklaşırken uzun bir nefes veriyorum.

İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

"Sen delisin. Anlıyorum." Mason kolunu kapının deri kısmına koyar ve onu hiç bu kadar gergin görmemiştim.

Gergin mi?

"Dürüst olmak gerekirse, biraz tedirginim. Ayrıca, Zander'ın buna razı olduğuna inanamıyorum."

"Onu zorladım."

Dönüyorum ve o başını sallayarak bunun için bir açıklama olmayacağını söylüyor.

Elimdeki çantayı yere bırakıp ona biraz daha yaklaşıyorum. "Bana bakmak zorunda olmadığını biliyorsun. Burada yalnız olduğum için mi böyle davranıyorsun? Kendini sorumlu mu hissediyorsun?"

Bana bakmıyor.

Elimi koluna koyuyorum. "İşimi elinden aldığın için suçluluk mu duyuyorsun?"

"Sen istifa ettin."

"Beni kovacaktın."

"Londra'da olanları bana anlatsaydın, belki çözebilirdik," diye tıslar.

"Yasal olarak yapamam." diye homurdanırım. "Onların

yaptığı şey... boş ver." Mason bana sert bir bakış atar;

gözlerinde yoğun bir duygu vardır.

Umursuyor.

Korumasını indirdiğine biraz şaşırıyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Yine de gidiyorum. Sebastian ve Emily'nin aksine, o benim gibi bir kızı asla sevmeyecek. Mason ilk seferinde haklıydı, o benim prensim değil.

Yolun geri kalanında sessiz kalıyoruz.

Arabadan indiğimizde Mason beni yukarıya kadar takip etmeye başlar, ben de dönüp onun yakışıklı yüzüne bakarım ve başımı sallarım.

Ellerini ceplerine sokar ve geriye doğru sallanır.

Ayaklarım.

Bu sadece komik çünkü gangster kıyafeti giyiyor

kıyafet giydiği için komik. Aksi takdirde, kalbim kırılır çünkü bir parçam onun benim için savaşmasını istiyor.

Ama

savaşmayacak

.

Asla

yapmayacak.

OTUZUNCU BÖLÜM

MASON

Lexi'nin apartmanına girmesini izlediğimden beri bu hafta her gece çok fazla içtim ve başım zonkluyor.

Onun isteği üzerine On The Rocks'tan uzak durdum, ama o zamanı internette cevaplar aramakla geçirdim.

Harrow'da ne oldu?

Haftaya özel dedektif tutacağım. Ona aşığım ve ne haltlar döndüğünü öğrenmem lazım.

Her geçen gün Harrow'a olan inancım

azalıyor. Lexi'nin hırsızlık yaptığına

inanmıyorum.

Dolandırıcılar zekidir, asla bilemezsin.

Bu yüzden bu kadar çok içtim.

Bir yanım ona güvenmek ve kızımı geri almak istiyor, diğer yanım ise —Sandy'den dünyada para için her şeyi yapabilecek kadınlar olduğunu öğrenen yanım— kafamda bir plak gibi dönüp duruyor ve beni uyarmaya çalışıyor.

Lexi'nin ayrılmayı planladığını biliyorum, ama ne olduğunu öğrenip onunla konuşabilirsem... belki... lanet olsun, hayatımı birlikte geçireceğim kadın o olabilir.

Başım zonkluyor, Sebastian'ın yanında durmuş Emily ve nedimelerinin gelmesini bekliyorum.

Bugün Emily ve Sebastian'ın günü; diğer her şey gelecek haftaya kadar bekleyebilir.

Bir gün senin dünyana uyan bir kadın karşına çıkacak ve onun doğru kişi olduğunu anlayacaksın.

Lexi'nin birkaç hafta önce söylediği sözler, kafamda takılı bir plak gibi durmadan tekrar ediyor.

Ya o kadınsa?

Evleneceğim mükemmel kadının bir imajı var kafamda. Benzer bir durumda durup, onun koridordan yürümesi için beklediğimi hayal ediyorum. Avukatımızın ofisinde evlilik sözleşmesi imzalanmış ve mühürlenmiş. Korkularım güzelce bir kenara kaldırılmış, hepsi yatışmış.

Ama durum değişti.

Şimdi, şüpheli bir mesleki geçmişi olan, odaya girdiğinde kalbimi çarptıran bir kadın istiyorum.

Aklımdan çıkaramadığım bir kadın.

Beni mantıksız şeyler yapmaya iten bir

kadın. *Düğüne odaklan.*

"İyi misin?" diye Sebastian'a soruyorum.

"Evet." Yüzüncü kez ceketini çekiştiriyor.

Gergin, ama gözleri duygu ve heyecanla parlıyor.

"Balayı için hazırsın, değil mi dostum?" Colt omzuna bir şaplak atar.

Sebastian'ın ailesi ön sırada oturur ve gülümser. Emily'nin ailesi karşıda oturur. Onun tarafı daha küçüktür, çünkü herkes düğün için İngiltere'den uçarak gelememiştir.

Mekan pembe ve beyaz güllerle ve bolca yeşillikle süslenmiş, bahçe havası yaratıyor. Sebastian daha erken bir tarih için ısrar edince, Emily'nin bahar düğünü yapmak için böyle bir yol seçtiğini hissediyorum. Sebastian, Emily'nin kendi soyadını almasını ve bebeklerinin yasal olarak evli olmasını istiyordu. Eski moda bir düşünce, ama Emily bu konuda ona karşı çıkmamış gibi görünüyor.

"Bu kadınlar nerede?" Sebastian ayaklarını sürüyerek

.

"Onların işi bu, evlat." Babası sırıtıyor. "Alış buna." Annesi, artık

eski kocasına öfkeyle bakıyor.

Sebastian onların tartışmalarına asla karışmaz. Bana döner.
"Lexi ile her şey yolunda mı?"

"Evet, neden?" diye sorarım, kalbim çarpıyor.

Neden bana bunu soruyor?

"Bir konuşmayı yanlış anlamış olmalıyım." Beni başından savar. "Sanırım önemi yok, zaten gidiyor."

Çok da önemli.

Sanki bugün gidiyormuş gibi konuşuyor.

Sormak üzereyim ki müzik başlar ve Emily kapıda belirir, pembe çizgili koridorda durur.

"Siktir," Sebastian neredeyse nefesini tutuyor, gözleri parlamaya başlıyor.

Oh, dostum.

Ben bile duygulanıyorum.

Emily, parıltılarla kaplı güzel beyaz prenses elbisesiyle müziğin ritmine uyarak yavaş adımlarla yaklaşıyor. Omuzları açık bir elbise ve arkasında geniş, uzun bir kuyruk var.

İki nedime de onunla birlikte.

Catherine önce öne çıkar, sonra gözlerimi ondan ayıramadığım Lexi.

O çok güzel. Saçları toplanmış ve soluk pembe bir gelinlik yumuşak vücudunu nazikçe sarıyor, neredeyse nutkum tutuldu.

Üçü yerlerini alıyor, Sebastian ve Emily törenin önündeki yere geçiyorlar ve birbirlerine aptalca gülümsüyorlar.

Lexi adında görünmez bir enerji beni çekiyor, onlara odaklanmakta zorlanıyorum. Bakışlarım onun üzerinde kalıyor, o da bir dakika direniyor, sonra bakışlarımı karşılıyor.

Tören boyunca öyle kalıyoruz, sanki sözler bizim için söyleniyormuş gibi.

Onu hiç bu kadar savunmasız ve açık görmemiştim ve ancak şimdi onun da aynı şeyi hissettiğini anlıyorum.

İkimiz de bunu istiyoruz.

Bunu halledeceğim. O cevaplara ihtiyacım var.

Ya ondan ya da özel dedektiften. Sonra

onu benim yapacağım.

LEXI

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz." Gözlerimi Mason'dan

ayırınca, gözlerim yaşlarla doldu.

Emily'nin evlendiğine inanamıyorum.

İki gün sonra Mason'ı bir daha asla göremeyeceğime inanamıyorum.

Gelin ve damat uygunsuz bir şekilde uzun süre öpüşüyorlar, sonra ben geline buketini geri veriyorum. Catherine, kalabalık alkışlar eşliğinde yaklaşıyor ve mutlu çift, yeni ilan edilen Bay ve Bayan Remington olarak koridordan geçerken gül yaprakları atmaya başlıyor.

Cole, Catherine'in koluna girer ve onlar da

peşlerinden gider. Mason yanıma gelir.

Benim bir hırsız olduğumu düşündü, ama benim kalbimi çalan oydu.

"Çok güzelsin," diyor Mason sert bir sesle.

"Bu eski şey." Vivienne Westwood imzalı, midi boy, pembe renkli elbisenin üzerinden elimi gezdiriyorum.

Emily'nin elbisesini o tasarlamıştı ve ekibine benim ve Catherine'in elbiselerini de yaptırmıştı. Bu, şimdiye kadar giydiğim en güzel şey. Gardırobumda tasarımcı veya couture marka hiçbir şey olmadığı için bu çok da zor değil.

Dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor, gözleri bir arkadaş için fazla yoğun ve beni düğün alayının geri kalanını takip ederek koridordan aşağıya doğru yönlendiriyor.

Aptal beynim hemen düşünmemesi gereken şeyler düşünmeye başlar.

Bu biz olabiliriz.

Mason evleneceğim adam olabilir.

Sıcak bir rüzgar içimi kaplar ve kolunu daha sıkı tutarım. O da sıkıca tutar.

Gözlerim, düğün konukları arasında güzel ve zengin insanlara kayıyor. Bunlar, onun sonunda birlikte olacağı kadınlar. Karen Walker ve Prada giyen, benim asla alamayacağım mücevherlerle süslenmiş kadınlar.

Mason beni tekrar sıkıca tutar ve ben yukarı

bakarım. "Onlara değil, sana bakıyorum."

Kalbim.

Ağlamak istiyorum. Ona sarılmak ve ona aşık olduğumu söylemek istiyorum. Hiçbir şey çalmadığımı ve asla çalmayacağımı söylemek istiyorum.

Asla!

Tüm parasını kaybetmiş olsa bile umurumda değil, sadece her gece ona sarılıp, onunla sevişmek ve onun muhteşem mavi gözleriyle uyanmak istiyorum.

"Öyle yapmalısın." Hüzünle

gülümsüyorum. Onun iç

çekişini duyuyorum.

Sonra dışarı çıkıyoruz, fotoğraf çekilmek ve düğün kutlamalarının geri kalanına katılmak için bizi sürükliyorlar.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MASON

Gömleğimin üst iki düğmesini açtım, papyonu boş şampanya ve su şişeleri, peçeteler, masa süsleri ve kullanılmamış çatal bıçaklarla birlikte masanın üzerine attım.

Gece neredeyse bitti ve ben çoğunu somurtarak, içerek, Lexi'yi izleyerek ve ona yaklaşmamak için kendimi zorlayarak geçirdim.

Onlara bakmıyorum. Sen

bakmalısın.

Lanet olsun ona. Hayatıma, kalbime *potansiyel* bir hırsız sokma korkumu yenmeye çalışıyorum ve o bunu istemiyormuş gibi davranıyor.

Saçmalık.

Bir kez bana baktığını yakaladığım dışında, bütün gece kasıtlı olarak gözlerini kaçırdı. Bu doğal bir davranış değil.

Bu da onun da bana aşık olduğu anlamına

geliyor. Kibirli mi? Belki.

Ama ben onun içine girerken, kollarımda uyurken, evimde çıplak dolaşıp kucağıma tırmanırken yüzünü gördüm.

Paylaştığımız şey sadece birkaç gün süren şehvetli seks değildi. Bunlar da vardı, ama bunların yanı sıra bir sürü karmaşık duygu da vardı. Bazıları korkutucuydu.

Ve bir araya gelmemizi engelleyebilecek büyük bir sır. Buna izin

verebileceğimden emin değilim.

İki gün önce, olanları araştırması için özel bir dedektif tuttum ve o da bana küçük bilgiler göndermeye başladı. Elimde pek bir şey yok, bu yüzden eğer biri, herhangi biri

bana biraz daha bilgi verse, göğsümdeki bu ağırlığı nasıl gidereceğimi bulabilirim.

Lexi kollarımda olduğunda ancak geçebilen acı.

Emily dans pistinden atlayarak bana doğru gelir. Gülümsemesi titrer, hızını keser ve önümde durur.

"Mason," diye iç geçirir, elini koluma koyar ve arkamızdaki Lexi'ye hızlıca bakar.

"Eğleniyor musun?"

"Harika. Ama sen eğlenmiyorsun."

Kahretsin. Emily'nin böyle düşünmesini istemiyorum.

"Öyle değil, çok güzel bir düğün. Sizin adınıza gerçekten çok mutluyum." Çiçekler, peri ışıkları ve müzik grubuyla dolu çadırla örtülü bahçedeki tüm konuklara göz gezdiriyorum. "Konuşmaları sabote edecektim ama bu sefer uslu bir çocuk olmaya karar verdim."

Emily gülümser. "Sebastian seni tehdit etti."

"Evet, etti."

İsteğim dışında gülüyorum.

"Lexi ne olacak?" Sanki suç ortağıymışız gibi yanıma oturur ve yüzünü kaldırır.

"Seb, bildiğim kadarıyla onu tehdit etmedi."

Omzuma hafifçe vurur. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Geriye baktığımda Lexi ortadan kaybolmuş ve kalbim hızla çarpmaya başlamış. Onu gözümün önünden ayırdığımda ve endişelenmeye başladığımda her zaman olduğu gibi.

"Sorunuzu sorun Bayan Remington." Ona taklit bir kızgınlık ifadesiyle bakıyorum.

"Ondan hoşlanıyorsun."

Onu sevmekten daha fazlası.

"Sevmekten daha fazlası." Emily aklımı okuyor ve ben iç çekip ona biraz daha dönerek cevap veriyorum.

"Evet, ondan hoşlanıyorum... çok. Seb sana Jack'ten bahsetti mi? Gençken başımıza gelenlerden bahsetti mi?"

Emily başını sallar, hiç tanımadığı bir adam için yüzünde bir parça hüzün belirir.

"Bu beni çok etkiledi, Em. Hiçbir şeyin olacağını tahmin etmemiştim. Sandy'ye güveniyordum. Jack'i onunla evlenmeye teşvik ettim. Öyle yapmasaydım, bugün hayatta olabilirdi."

"Bu doğru değil." Başını salladı.

"Evet, on yıllık terapi bu inancımı sarsmadı, işte buradayız. Ben, benim bilmediğim bir nedenden dolayı işini kaybetmiş bir kadına aşık oldum, ama tüm ipuçları şirket hırsızlığına işaret ediyor." Kafamı yavaşça sallayarak kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi tekrar odanın içinde gezdiriyorum.

Sonunda onu gördüm.

"Onu seviyor

musun?"

Bu ağzımdan kaçtı. Aptal şampanya.

"Yani..." Boynumun arkasını ovuşturuyorum.

Ona hislerini söyle." Emily kolumu tutar. "Onun gideceğini biliyorsun, değil mi? Onu gerçekten seviyorsan, onu kaybettiğin pişmanlığıyla yaşamayın. Bu sorunu çöz, Mase."

Siktir.

Emily'nin omuzlarını tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bana gerçeği söyle. O mu yaptı?"

O şiddetle başını sallar.

"Çocuğunun hayatı üzerine yemin eder misin?

"Kendi hayatım üzerine. Lexi asla hırsızlık yapmaz ve... kahretsin... bunun için cehenneme gideceğim, ama siktir et, olanları bilseydin Mase, çok kızardın. Onu koruduğunu gördüm."

Kaşlarım havaya

kalkar. "Anlat bana."

Sebastian yanımıza gelir. Bunu bekliyordum.

"Neler oluyor?"

"Em, söyle bana."

"Gelini bırak." Sebastian ısrar ediyor. "Em,"

parmaklarımı sıkıyorum.

Sebastian isterse bana yumruk atabilir, bu önemli.

Emily'nin bakışları benden Sebastian'a kayar. "O tuzağa düşürüldü. Onunla çalışan bir adam ona saldırmaya çalıştı ve onu tuzağa düşürdü. O yaptı. O değil. Ama masumiyetini kanıtlayamadı."

Orospu çocuğu.

Kollarımı indirip Sebastian'a bir bakış attım, sonra Lexi'yi aramak için etrafımda döndüm.

O az önce...

"Arabası burada olabilir," diyor Emily.

"Ne arabası?"

"Bu gece doğrudan havaalanına gidiyor."

Koşuyorum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

LEXI

Çantalarımı bagaja yükledikten sonra Uber'e biniyorum ve gözümden sızan gözyaşını siliyorum.

Mason'a veda etmek çok istiyordum, ama gerçek şu ki, bu çok daha zor olurdu.

Emily'ye veda etmek yeterince zordu, ama onunla her gün konuşacağım.

Bu şehirde, bu ülkede bir dakika

daha kalamam.

Bu ülkede.

Mason'ın bana milyonlarca duygu ile bakıp hiçbir şey yapmadığı bir dünyada. Onun bir gün mutlu hayatına devam ettiğini gördüğüm, benim onun mali durumuna tehdit oluşturan bir suçlu olduğuma inandığı bir dünyada.

Onun kalbini istiyorum.

Ayrıca, o güzel penisi... ama çoğunlukla kalbini.

Bana, onun yüzüğünü takacak, Hamptons'daki evinde yazları geçirecek, düğünlerde elini tutacak ve eve gidip sevişecek kişiymişim gibi bakmasını istiyorum.

Bunun yerine, tek gördüğüm arzu ve pişmanlık.

Biraz önce Emily ve Sebastian'a özel olarak veda ederken, Seb adımı temize çıkarmak için mücadele etmeme yardım etmeyi teklif etti.

Başka bir deyişle, pahalı avukatların ücretini ödemek.

Bunu kabul edemem. Bunu Emily'ye olan borcundan yapıyor ve ben de bunu takdir ediyorum ama sanırım gururum buna izin vermiyor.

İngiltere'ye döndüğümde, hızlıca bir iş bulacağım, ailemin yargılamasıyla başa çıkacağım ve diğer arkadaşlarımla bağlantı kuracağım. Hayatımı yeniden düzene sokacağım.

Ben bir hayatta kalanım.

Pes etmeyeceğim.

Bunun beni mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Belki altı ay sonra Mason'a ulaşıp, tekrar kişisel asistanlık yapabilmem için referans olmasını isteyeceğim. Bu, hayatımın uzun yolunda sadece büyük bir engel olabilir.

Hayatta kalacağım.

Şoför kapısını kapatır ve otelin girişinden uzaklaşmaya başlarız. Son bir kez bakarım.

Mason.

Aniden kapıda belirir, çılgınca etrafına bakınır. Ağzım açılır ve gözlerimiz birbirine kilitlenir. Acı, öfkeyle karışmış bir resim olsaydı, gördüğüm şey tam da bu olurdu.

Araba dönerek bağlantımızı koparır ve gözyaşlarım yüzümden akmaya başlar.

Ellerime bırakıyorum ve akmalarına izin

veriyorum. Bitti.

Onu bir daha muhtemelen hiç

görmeyeceğim. Mason Kingsley.

Bundan mutlu olsam da olmasam da, bence o hayatımın aşkı.

Asla sahip olamayacağım aşk.

CHECK-IN hızlı ve insanlar beni gelinlik, spor ayakkabı ve sırt çantamla kaçak bir gelinmişim gibi bakmaya devam ediyorlar.

Maskaranın akması da muhtemelen yardımcı olmuyor.

Bir hamburger ve kola alıp, gümrük dışındaki rahatsız koltuklardan birine oturup yemeğimi yiyorum. Uçakta okumak için bir kitap almak istiyorum. Uykum tutmaz ya da filme konsantre olamam herhalde.

Zaten uçak modunda olan telefonuma bakıyorum ve kapatma seçeneğinin üzerine parmağımı getiriyorum.

Mason muhtemelen mesaj atmıştır.

Yapma.

Sadece canımı yakar. Kızacaktır. Sonra eve kadar yol boyunca bunu düşünmek zorunda kalırım.

Parmaklarımın ucunu yalayıp sodanın son yudumunu içtikten sonra ayağa kalkıp çöpü çöp kutusuna atıyorum. Sonra sırt çantamı ve el bagajımı alıp Barnes & Noble'a doğru yola çıkıyorum.

Rafları dolaşıp mafya romanı *The Darkest King'i* buluyorum. Aynı zamanda eski bir ABD deniz piyadesi olan milyarder bir CEO. Gizlice mafya prensesi olan güzel bir etkinlik planlayıcısıyla tanışır. Sahte bir ilişki, düşmanlardan aşıklara.

Mükemmel.

Juliette N. Banks'ın yazdığı cesur ve baharatlı bir

aşk romanı. Bu beni meşgul edecek.

Kitabı satın alıp sırt çantama koyuyorum ve gümrük girişine doğru yöneliyorum.

Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrıldığınızı belirten bir tabela kalbimi çarptırıyor.

Hoşça kal, Mason.

"Lexi!" Arkamdan gelen yüksek bir homurtu sesiyle hızla arkama döndüm.

Dünyanın en yakışıklı adamı birkaç metre ötede duruyor, nefes nefese, beyaz gömleği açık, lacivert ceketi omuzlarında gevşek duruyor. Saçları dağınık, gözleri vahşi.

Bir hıçkırık kaçıyor ve bana doğru büyük adımlarla yürümeye başlıyor.

MASON

LEXI'yi kollarıma alıyorum ve çantaları yere düşüyor.

"Neden bana söylemedin?" Onu sıkıca sararken saçlarına fısıldarım.

Kafasını sallamaya çalışır ama onu çok sıkı tutuyorum.

"Rhet mwee gwo,"

Kahretsin.

Elimi gevşetip çenesini tutuyorum. "Mase,"

Gözlerinden yaşlar akıyor.

"Biri sana saldırdı ve sonra sana komplo kurdu. Lexi, sana yardım edebilirdim. Sessizlik emrini siktir et."

Alnı göğsüme düşer.

Tanrım, cehennemi yaşamış ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Yardım istemeyişiyle tipik bir davranış sergilemiş, ama korkmuş olduğunu tahmin ediyorum.

"Sana yardım etmek istiyorum."

Yüzünü kaldırıyor. "Yardımını istemiyorum. İstediğim... tek istediğim... sendin."

Neredeyse kırılıyorum. Gözlerim doluyor ve göğsüm o kadar sıkışıyor ki, parçalara ayrılacağım sanıyorum.

"Ben buradayım, Lexi Grant. Obsidian Nexus'un lobisinde elimi sıktığın andan itibaren ben buradayım."

İnanamayan gözler benimkileri inceliyor.

"Seni seviyorum. Seni benim yapmaya karar vermiştim bile." Başparmağımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Düğünün bitmesini beklemek en büyük hatamdı."

"Beni seviyor musun?"

"Senin masum olduğunu öğrenmeden önce de seni seviyordum. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Paranoyam ve güven sorunlarım bile. Başımı sallıyorum. "Benim yanımdasın, Lexi. Şimdi kalıp benim olacağını söyle bana."

Yine hıçkırarak ağlamaya başlar, ama emin

değildir. "Emily sana söyledi."

Başımı sallıyorum.

"Yasal konular hakkında endişelenme. Seni korumak ve sana tuzak kuran o orospu çocuğunu ömür boyu hapse attırmak için gereken her şeyi yapacağız."

Lexi yıkılır.

Onu tekrar kollarımın arasına alıp ağlamasına izin veriyorum.

"Ailem bile bana inanmadı." Ben elimi saçlarının üzerinde gezdirirken o sessizce ağlıyor.

Onlarla karşılaştığımda hallederim.

Ama ben de aynı derecede suçluydum.

"Bana maaş bordrosuna erişemediğini ve kimseye ödeme yapamadığını söyledi. Ben de aptalca ona verdim. Benim suçum buydu."

Tanrım.

"Suçun bu mu?" Yüzünü tekrar bana doğru kaldırıyorum, şimdi daha fazla ayrıntı paylaştığı için şok olmuş durumdayım. "Neden sana inanmadılar?"

"Dijital iz. 50 bin sterlini bir İsviçre banka hesabına aktarmışım gibi görünüyordu."

Ne oluyor lan?

"İsviçre'de banka hesabı açmak, lanet olası Wise hesabı gibi internetten yapabileceğin bir şey değil. Hiç İsviçre'ye gittin mi?"

"Hayır." Başını sallar.

"Bu boktan şeyi yok edeceğiz."

"Mark artık senin müşterin, Mase. Yapamazsın."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Bu yüzden mi hiçbir şey söylemedin?"

Gözlerini kaçırdığında, yapbozun son parçası yerine oturur.

Beni koruyordu.

Lexi günah keçisi olmuştu.

Onu bir koltuğa götürdüm, çantalarını aldım ve oturduk.

"Beni seviyor musun?" diye soruyorum, kalbim camdan yapılmış ve tek bir kelimeyle paramparça olabilecekmiş gibi hissederek.

"Evet. Sevdiğimi biliyorsun," diye cevaplar Lexi, burnunu çekerek. "Senin paran istemiyorum. Bunu gerçekten bilmeni istiyorum."

Artık biliyorum.

Gülümseyerek elini tutuyorum. "Dinle, hepimiz senin istediğinin benim sikim olduğunu biliyoruz, o yüzden sana inanıyorum."

Lexi burun kıvırıyor, burnu akıyor.

"Güzel sik, berbat mizah anlayışı. Bunun üzerinde çalışabiliriz."

"Kalacak mısın?"

"Yapamam. Eve gidip bu işi halletmem lazım. Bir iş bulmam ve..."

Lexi dinlemiyor. Söylediklerimi anlamıyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Daha önce hiçbir kadına sevdiğimi söylemedim, güzelim. Seni korkutmayacağını düşünseydim, şu anda evlenme teklif ederdim."

Ağzı açık kalıyor, bu da benim haklı

olduğumu kanıtlıyor. "Delirdin mi sen?"

"Senin için deliyim. Bence ikimiz de biraz zamana, uzun uzun konuşmalara *ve* bol bol sekse ihtiyaç duyan insanlarız."

Gülümsemesi geri geliyor, yeşil gözleri tekrar parlamaya başlıyor.

"Öyle söyleyince..."

"Bana taşın. Onlara bir şans verelim. Sana şirketlerimizden birinde bir pozisyon bulurum, böylece bağımsızlığını korursun, gerisini hallederiz."

Hıçkırık.

Onun isteksizliğini görüyorum.

"Güzel, korkularımı aşmaya çalışıyorum. Bana biraz yardımcı ol."

"Yani bu bir ilişki mi?"

"Emin ol ki öyle. Sen benimsin. Diz çöküp bunu açıkça belirtmemi ister misin?"

Kaçan kıkırdama neredeyse bunu yapmama neden oluyor.

"Hayır!" Gözlerimdeki arzuyu fark ederek kolumu tuttu. "Ne zaman evlenme teklif edersen, çok romantik olmasını istiyorum. Ve bunu içtenlikle istediğinden emin olmanı istiyorum."

Onu dizime çekerim ve o da kollarını boynuma dolamıştır. Dudaklarım onun dudaklarını bulur, dillerimiz haftalardır özlediğimiz kıvılcımı açgözlülükle yeniden alevlendirir.

"Her kelimesinde ciddiyim. Ve hayatımın geri kalanını bunu kanıtlamak için harcayacağım. Şimdi, hadi eve gidelim."

Havaalanından dışarı çıktığımızda, etrafıma bakınıp seçenekleri gözden geçirdim.

"Şoför yok mu?"

"Düğün yüzünden bu gece izinli," diyorum ona, telefonumu çıkarıp çantasını diğer elime alıyorum.

"Dostum, benimle birlikte olduğun için gerçekten sefil bir hayat sürüyorsun." Lexi bana küstahça sırıtarak çantasını elimden alır.

"Şaplak atmaya ne dersin?" diye soruyorum, Uber'i çağırıp telefonumu cebime koyuyorum.

Sonra dönüp Lexi'yi kollarıma alıyorum ve o güzel yüzündeki küstah gülümsemeyi öpüyorum.

EPİLOG

MASON

Üç hafta sonra

Mark Harrow ve avukat ekibinin karşısında otururken elim Lexi'ye uzanıyor. Güçlü ekibim her iki tarafımızda oturuyor ve onun ekibini gölgede bırakıyor.

Bu durum, aramızdaki sözleşmeyi bozma ihtimali çok yüksek, ama Lexi benim önceliğim ve onunla hayatımı paylaşacağım kadın olduğu konusunda hiç şüphem yok.

Milyarlarca dolarlık bir servetim var ve hayatın bir noktasında neyin önemli olduğunu anlıyorsun.

Bana tüm hikayeyi anlattığında ve Johnathan'ın onu parayı çalması için tuzağa düşürmeden hemen önce merdiven boşluğunda kendisine zorla sahip olduğunu söylediğinde, o pisliğin ortaya çıkarılması ve yargılanması için kararlılığım daha da arttı.

Ek bilgilerle, özel dedektifler daha fazla araştırma yapmaya ve ofisteki insanlarla konuşmaya başlayabildiler.

Risk, Lexi'nin paniğe kapıldığı kadar büyük değildi.

"Bebeğim, bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaksın. Seninle evleneceğim. Rahatla." "Bu işler öyle yürümüyor," diye itiraz etti.

"Aynen böyle olur. Kendi işini kur. Bir iş satın al. Umurumda değil." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu pislik sana yaptıklarının yanına kâr kalmayacak. İş için referansa ihtiyacın yok."

"Bu senin penthouse'un. Senin paran. Benim değil."

"Peki, kira öde."

Lexi dudaklarını büzdü.

"Aynen öyle. Öyleyse, benim güzel müstakbel karım..."

"Henüz sormadın."

"Henüz evet demezsin." Onu yakaladım ve kendimle birlikte kanepeye çektim, sırt üstü yatırdım. "Ama asla hayır demezsin," parmaklarım külotunun altına kaydı. "Şimdilik mutluyum."

"Seks bir manipülasyon aracı değildir."

Parmaklarım içeri kaydı ve o hamur gibi yumuşadı.

"Tamam, bebeğim." Gülümsedim, vücudunu aşağı kaydırdım ve bacaklarını açtım.

Dilim ıslak amını yaladığında, Lexi kanepeden kalktı ve inledi.

Manipülasyon aracıymış, hadi oradan. En iyisiydi.

Bir hafta sonra, araştırmacım arayıp Harrow Engineering'de Johnathan'ın Lexi'yi merdiven boşluğuna kadar takip edip onu duvara ittiğini gören bir çalışan bulduklarını söyledi. Onların bir ilişki yaşadığını düşünmüş.

Başka bir kadın da, aylar önce kendisine de aynı şeyi yaptığını söyledi.

Bu, avukatlarımla konuşup Mark Harrow'a ulaşarak bu toplantıyı ayarlamak için yeterliydi.

O bundan memnun değildi.

"Bunu mahkemeye götürmek için yeterli delilimiz var. Yargıcın delil yetersizliği ve tanıkların onun hakkında yeterince şüphe uyandırması nedeniyle davayı reddetmesi için yeterli," diyor kıdemli avukatım Gareth.

Mark bana, sonra hızla Lexi'ye baktı. "Sen

onunla bir ilişki içindesin."

Başımı salladım.

"Neden tüm bunlarla uğraşıyorsun?" diye soruyor, "Her iki tarafın da itibarının zarar görmesini önlemek için susma emri varken, iş ilişkimizi ve sözleşmeyi riske atıyorsun."

"Ama olmadı, değil mi Mark?" diye tersler Lexi. "Mason'a bir yorum yaptın ve bu neredeyse her şeyimi kaybetmeme neden oluyordu."

Elimi onun uyluğuna kaydırarak ona gücümü veriyorum.

Mark'ın yanakları kızarır ve İngiliz adam rahatsız görünür.

"Sözleşmeyi asla ihlal etmedim," diye kekeler.

"Sınırda, Bay Harrow," diyor Gareth. "Ve bunun çok iyi farkındasınız. Ancak, Bayan Grant ve Bay Kinglsey bugün buraya onun adını temize çıkarmak ve Johnathan hakkında suç duyurusunda bulunmanızı istemek için geldiler."

Şaşkın bir ifadeyle baktığında, başımı salladım.

"Mark, bu adam masum bir çalışanı tuzağa düşürdü, ekibindeki birçok kişiyi cinsel tacizde bulundu ve senden elli bin pound çaldı," diye ısrar ediyorum. "Bana servetimi kaybedeceğimi söylemiştin. Hatırladın mı?"

Masayı aşıp adamın kendi kravatıyla boğazını sıkmak üzereyim.

"Dick," diye mırıldanır

Lexi. Haksız sayılmaz.

"Ve Bayan Grant bir özür istiyor."

Mark'ın gözleri büyür. "Bunu nereden bilebilirdik?"

"Öncelikle, bizim yaptığımız gibi araştırma yapabilirdiniz. İnsanların konuşması çok da zor olmadı. Ama siz beni kullanıp istismar ettikten sonra bir suçlu gibi hissettirdiniz. Siz de en az benim kadar suçlusunuz." Lexi elini masaya vurur. "Tazminat davası açabilirim."

Onunla çok gurur duyuyorum.

"Burası Amerika değil, Bayan Grant," diye tersler.

Onun tepkisine çok hayal kırıklığına uğradım. Gareth'a bakıp başımı salladım, sonra sandalyemi geri çektim. Lexi'nin sandalyesini de çekip onu ayağa kaldırdım. Elimi beline koyup, her saniye güvenini yitiren Mark'a baktım.

"Obsidian Nexus artık sizinle iş yapmayacak. Hukuk ekibim anlaşmayı feshetmek için sizinle iletişime geçecek."

"Bununla mücadele edeceğiz," diye meydan okur.

Gülümsüyorum. "Harika. Paranı boşa harcayacaksın. Ben kazanacağım." Ben her zaman kazanırım.

Lexi'yi dışarı çıkarırım, özel jetimle bizimle birlikte gelen üç avukat da arkamızdan çıkar.

LEXI

Görünüşe göre Mason Kingsley gerçekten de bir prens.

New York'a döndüğümüzün ertesi günü, Johnathan şirket hırsızlığından tutuklanır ve suçlanır.

Mason eve döndüğünde bana söyledi. Ona aşçısını kovmasını istedim, böylece yemek yapabilecektim.

Yemek yapmayı her zaman sevmişimdir ve şu anda yapacak hiçbir şeyim yok. Colt, Drew, Zander ve Sebastian, Mason'ın ısrarı üzerine bana şirketlerinde iş teklif ettiler, ama ne yapacağıma karar vermek için biraz zaman istiyorum.

Mason'la New York'ta kalmak büyük bir değişiklik.

Her gün onunla uyanmak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi. Beni tüm kalbiyle seviyor. Bazen tereddüt ettiği, korkunun yüzeye çıktığı anlar görüyorum. Ama ben onun yanaklarını tutup *"konuş benimle bebeğim"* diyorum ve bir şekilde bizi korkutan şeylerin farkında olmak, onları aşmamızı sağlıyor.

Bir gün bana evlenme teklif edecek.

O zaman geldiğinde ikimiz de hazır olacağız. Şimdilik, günlerimi ve gecelerimi onunla geçirmek, bir çift olarak kim olduğumuzu ve son birkaç ayın ardından birey olarak kim olduğumu keşfetmek bana yetiyor.

"Vay canına, çok hızlı oldu," diyorum, kravatını çözüp tezgahın üzerine atarken.

"Ben kapıdan girdiğimde beni soyduğun kadar hızlı." "Giysiler

isteğe bağlıdır. Sen söylemiştin."

"Ben evimizde dolaşmanızı kastetmiştim."

"Bence aynı kural senin için de geçerli olmalı." Sırıtarak, onun siyah Tom Ford ceketini yere ittim.

Bunu yapmak için çok pahalı, ama onun geniş kaslı göğsüne ulaşmak için sabırsızlanıyorum... ve onun devasa dolabında on beş tane daha takım elbise var.

"Sana bir çıplaklar plajı alacağım."

"Hayır, teşekkürler. Başkalarının çıplak vücutlarını görmek istemiyorum. Senin vücudunu görmek istiyorum." Gülerek pantolonunu açıyorum.

Mason çıldırır. Sonunda.

Eteğimi yırtıyor, beni mutfak tezgahına kaldırıyor ve külotumu aşağı çekiyor. Fermuarını açtığında penisi sertleşmiş.

Sonra yavaşça ve emin adımlarla içime giriyor.

"Tanrım, evet." O içini çekerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Günün nasıl geçti, güzelim?"

"Şimdi daha iyi," gülümserim, gömleğini yırtıp çıkarır ve ellerimi onun güçlü, lezzetli omuzlarında gezdiririm.

Onun hareketleri sabit, gözleri şehvetle yanıyor — benimkiler de onunkiyle aynı, eminim.

"İçine boşalacağım, akşam yemeği yiyeceğiz, sonra hafta sonu için uzaklara gideceğiz."

Tanrım, beni sikerken sohbet edebilmesi delice.

"Oh, evet, daha derine. Daha sert. Mase. Siktir." Parmaklarımı

sıkıyorum. Bekle.

Gidiyor musun?

"Nereye?" diye inleyerek, onu içimde sıkıca kavrayıp daha fazlasını istemek için kıvrılıyorum.

"Hamptons'daki evime."

Tabii ki öyle! Hamptons'ta güzel, büyük bir evi var ve oraya gitmek için sabırsızlanıyorum.

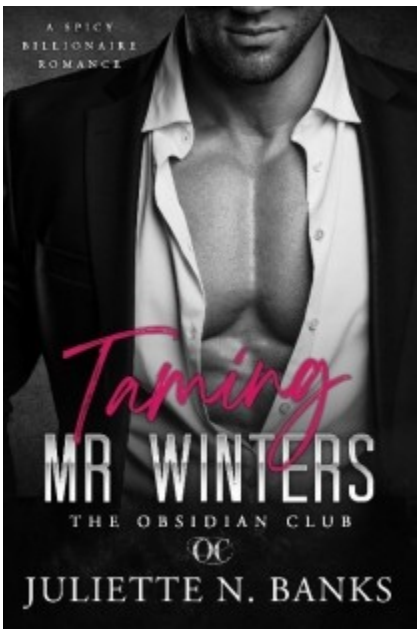
İkimiz de aynı anda kendimizden geçiyoruz, titreyerek ve inleyerek, ve bir zamanlar Mason'ın gelecekteki karısı ve çocuklarıyla ilgili aklımdan çıkmayan görüntü sonunda benimle yer değiştirirken gözlerim yıldızlarla doluyor.

Meğer o benim prensimdi.

Colt'un haftalardır mesajlaştığı ve takıntılı olduğu kişinin kim olduğunu, onun ateşli milyarder aşk romanı TAMING MR WINTERS'da kim olduğunu öğrenin!

Sayfayı çevirip kitap açıklamasını okuyun!

MR WINTERS'I EVCİLLEŞTİRMEK

Anonim olarak DM'lerine güçlü görüşümü yazdığımda, onun cevap vermesini hiç beklemiyordum, ama cevap verdi. Colt Winter, New York'ta yaşayan yakışıklı bir milyarder, ben ise Avustralya'da yaşayan sıradan bir genç kadınım... ve büyük bir mortgage borcum var.

Birbirimizden çok farklıyız.

Tabii ki, ona cevap yazdım.

Colt bir kez daha cevap verdi.

Bir dakika sonra flört ediyoruz ve kendimi iş yerinde alt dudağımı ısırırken, hiçbir şeyden haberi olmayan iş arkadaşlarımın önünde gülmemeye çalışırken buluyorum.

.

Bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Muhtemelen bir düzine manken kız arkadaşı vardır ve durmazsam bu iş gözyaşlarıyla (benim gözyaşlarımla) bitecek. Sadece eğleniyor, biliyorum.

... ama bir gün kapımın çalınması her şeyi değiştirir.

Taming Mr. Winters, The Obsidian Club serisinin üçüncü kitabıdır - ateşli bir milyarder romantizm serisi. Eğer tartışmalı işyeri aşklarını, zengin alfa erkeklerle şakalaşmayı ve ateşli bir sonsuza dek mutlu sonları seviyorsanız, Colt'un aşk hikayesini seveceksiniz.

TAMING MR WINTERS'I HEMEN ALIN!

YAZARIN NOTU

Obeying Mr Kingsley, şimdiye kadar yazdığım en zor kitap. Bunun nedeni kitabın karmaşık olması ya da karakterlerin derin kusurları ve anlaşılması zor olduğu için değil. Son beş yılda yaklaşık altmış kitap yazdım ve bu süre zarfında hayatın bize bir iki zorluk çıkarabileceğini kabul edelim. Hayatımda çok şey yaşadım, ancak 2025'in Eylül ve Ekim ayları hayatımda son derece endişe verici bir dönemdi.

Bu nedenle, zorlukla odaklanabiliyordum ve her günü tek tek yaşıyordum. Ancak Mason ve Lexi'nin hikayesini yazmak benim için bir sığınak gibiydi. Zihnimi düşünmeyi bırakıp yaratmaya zorladı. Bunun için çok büyük bir irade gerektirdiğini itiraf etmeliyim.

Sizlere, okuyucularıma, söz verdiğim gibi bu kitapları zamanında yayınlamak benim için bir taahhüttü.

Umarım Mason ve Lex'in aşk hikayesini sevmişsinizdir ve Cole'un kitabı **Taming Mr Winters'ı** okumak için sabırsızlanıyorsunuzdur**.** Bu kitabı yazmak için çok heyecanlıyım (muhtemelen bunu okuduğunuzda kitap satışa çıkmış olacaktır, bu yüzden bağlantıya tıklayın ve görün!) ve bu hikaye bana bir rüyada geldi. Böyle bir ilham geldiğinde kalemi kağıda dökmek her zaman çok tatmin edici oluyor.

Bu seriyi seviyorsanız ve diğer kitaplarımı okumadıysanız, **SINFUL DUTY'ye** göz atın**.** Bu, Daniel Dufort'u konu alan Dufort Dynasty serisinin ilk kitabıdır (ve ücretsizdir!)**.** Daniel Dufort, huysuz, ve son derece yakışıklı bir otel zinciri CEO'su olan Daniel Dufort'u konu alıyor. Ve zengin – evet, bu da dokuz adet ateşli ve baharatlı bağımsız kitaptan oluşan başka bir milyarder romantizm serisi.

Lexi'nin satın aldığı kitabı fark ettiyseniz – Juliette N. Banks'ın **The Darkest King** adlı kitabı – evet (!) bu benim yazdığım gerçek bir kitap. Kitabın adını tıklayarak ücretsiz indirin ve bugün okuyun. Connor Barrett, sayfaların içine atlayıp... bir gece geçirmek isteyeceğiniz en mükemmel kitap erkek arkadaşıdır.

60'tan fazla kitapla, bir sonraki okumak için seksi ve lezzetli bir şeyler mutlaka vardır. Hepsini burada bulabilirsiniz: **www.juliettebanks.com**

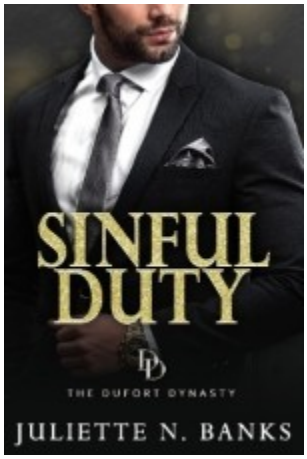
Özel Facebook grubumda benimle iletişime geçip, benden okumak istediğiniz diğer romantik kitapları bana bildirirseniz çok sevinirim. Dinliyor ve cevap veriyorum!

Kitaplarımı sevdiğiniz için çok teşekkür ederim. Her birinize minnettarım. Siz okumaya devam ederseniz, ben de yazmaya devam edeceğim.

Juliette x

PS: *Bu arada,* **Özel Facebook** *Grubum R18 ve çok EĞLENCELİ, ama kitaplarımı okuduysanız bunun sizin için sorun olmadığını biliyorum.*

BAHARATLI MİLYARDER ROMANLARINI SEVİYOR MUSUNUZ?

Ücretsiz **indirmek için burayı tıklayın** veya ilk bölümü okumaya devam edin...

BİRİNCİ BÖLÜM

Daniel Dufort viskisini dudaklarına götürdü ve yeni yıl partisinde babası hakkında çok *komik* bir hikaye anlatan sarışına başını salladı.

Daniel bu adamın kim olduğunu biliyordu. Karısı ve ailesiyle vakit geçirmiş olması küçük bir Noel mucizesiydi. Güvenilir bir kaynaktan, kadının babası Senatör Johnson'ın iki kız arkadaşı olduğu söylentilerini duymuştu. İkisi de birbirlerinin varlığından habersizdi. Sevgililer Günü yaklaşırken, politikacı için pahalı bir gün olacaktı.

Üç kadın. *İğrenç.*

Daniel bu düşünceye titredi. Kadınların bir akşam gelip gitmesini tercih ediyordu, kahvaltıya kalmalarını ya da parmaklarına yüzük takmalarını istemiyordu.

Manhattan'ın en seçkin barlarından biri olan *Bar Hugo'ya* göz gezdirdi ve önemli bağlantılarının çoğunun artık ayrıldığını gördü. Hâlâ Macallan'ını yudumlamasının tek nedeni, açıkça söylemek gerekirse, penisiydi. Konuşmayı kesmeyen sarışın, bir saat içinde ağzını onun üzerine koyacaktı.

Bip, bip.

Daniel, konuşmamız gerek. Bir saat sonra ofisinde buluşalım.

Babasının mesajını okuduktan sonra, planlarını zihninde yeniden düzenledi. Kristal kadehini cilalı ahşap bara bırakarak, orada buluşacaklarını onaylayan bir cevap yazdı ve sonra minyon sarışının koluna girdi. "Gidelim mi?"

Kadının yüzü aydınlandı.

"Senin evinde mi, benim evimde mi?" diye sordu.

"Bu akşam ofisimde bir toplantım var, oraya gidelim," diye cevapladı ve onu özel çıkışa doğru yönlendirdi. En son istediği şey, onunla fotoğrafının çekilmesi ve ilişki durumu hakkında daha fazla dedikodu yayılmasıydı.

Medya ne zaman pes edecekti? O asla evlenmeyecekti.

Onun teklifini sindirirken kız biraz tereddüt etti. Yatakta kahvaltı olmayacaktı. Daniel onun bakışlarını yakaladı. Karar ona aitti — kabul edebilir ya da reddedebilirdi.

Kabul edeceğini biliyordu. Hepsi kabul ederdi.

Takım elbiseli bir milyarder, bu tür kadınlar için afrodizyak gibiydi.

Kardeşleri gibi, o da babasının yakışıklılığını miras almıştı. 1,90 metre boyunda, spor salonunda çalışarak koruduğu kaslı vücudu ve kare çenesi ile Daniel kendinden emin ve güçlüydü.

Bazıları öğrenilmişti. Bazıları ise doğuştan geliyordu.

Amerika Birleşik Devletleri'nde ve dünyanın diğer yerlerinde, Daniel Dufort iş ve ekonomi medyasında sık sık alıntılanıyordu ve ne yazık ki, etkinliklere götürdüğü kadınlar nedeniyle daha az saygın yayınlarda da alıntılanıyordu. Nadiren, hatta hiç, aynı kadınlar değildi, ama yine de onun medeni durumunu tartışmakta ısrar ediyorlardı.

Dedikodu köşeleri ona birkaç utanç verici lakap takmıştı. Daniel, elinden geleni yapsa da cinsel hayatını gizli tutmakta zorlanıyordu. Sadece birkaç kuralı vardı.

Söz verme.

Gece kalmak yok.

Hayır, tekrar yapmak yok.

Tamam, peki — ara sıra aynı kadınla iki kez yatardı, ama aynı çeyrekte değil, yoksa yanlış bir izlenim yaratırdı.

Daniel Dufort ilişkilere ilgi duymuyordu. Hiçbir tür ilişkiye. Gerçek aşka inanmıyordu ve sıradan bir ilişkiye razı da değildi. Ancak kadınların eşlik etmesinden ve gecenin sonunda yapılan aktivitelerden hoşlanıyordu, bu yüzden katılmak zorunda olduğu etkinliklere veya bazı sosyal yükümlülüklerini yerine getirmek için randevularına kadınları götürüyordu.

Ve seçenekleri de eksikti değildi. Ama bir ilişki ona göre değildi.

En iyi arkadaşıyla yerleşip haftada üç kez misyoner pozisyonunda seks yapmak mı? Hayır, teşekkürler.

Tahmin edildiği gibi, kadın kapıdan içeri girdi ve Dufort Towers'a doğru yola çıktılar. Daniel koyu gri Tom Ford ceketini askıya astı ve döndü.

Bayan Johnson — *kahretsin, adını unutmuştu* — Central Park'a bakan değerli 57·Cadde manzarasını seyrederek oyalanıyordu. Billionaire Row'daki en iyi manzaralardan biriydi.

"Muhteşem," dedi, boydan boya camın önüne adım atarak.

Daniel kol düğmelerini çıkardı ve özel yapım meşe masasına bıraktığında ping sesi çıkardı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve Piguet saatine baktı.

Otuz beş dakikaları vardı.

Daniel, Bayan Johnson'ın yanına geçip ellerini ceplerine soktu. "Sanırım oral seks yapıyorsun."

O döndü, ağzı açıldı. İyi bir

başlangıçtı.

Daniel eğilip parmağını saçlarının arasında gezdirdi. "Ya da seni masamın üzerine yatırıp sikebilirim. Karar senin."

Kadın ağzını kapattı ve yüzünde kabul edici bir ifade belirdi. Gururu yüzünden öfkeyle çıkıp gidemedi ve Daniel onun için ıslandığını biliyordu.

Kadın adamın fermuarını açtı ve dizlerinin üzerine çöktü. "İkisi de." Adamın penisini kavrayarak gözlerini ona dikti.

Daniel cevap vermedi. Sadece dilinin şişmiş başının etrafında dönmesini ve onu santim santim daha derine almasını izledi.

Daniel düşük bir inilti çıkardı. Saçlarını kavradı ve o ustaca üzerinde ve etrafında hareket ederken daha da içeri bastırdı. Kısa süre sonra, o onu kuruturken, Daniel onun boğazını sikiyordu. O yutarken, Daniel orgazmını inleyerek boşaldı.

Bu bir bonusdu — onun tüküreceğini düşünmüştü.

Manolo Blahnik topuklu ayakkabılarının üzerine oturdu ve dudaklarını yaladı. Güzel bir kadındı, bu kasabadaki çoğu kadından daha doğal

ama ondan öncekiler gibi, Daniel de aniden ilgisini kaybetti.

Çoğu, onun soyadını almak için buradaydı. Genellikle kendi güven fonları veya paraları vardı, ama onun gücü vardı ve onunla evlenerek kendilerinin de güce sahip olacaklarına inanıyorlardı.

Yanılıyorlardı. Güç, ya sahip olunan ya da sahip olunmayan bir şeydi. Banka hesabındaki bakiye gibi, içten gelen bir şeydi.

Dufort Hanedanlığı'nın çoğunu oluşturan Dufort Otelleri'nin dünyanın her yerinde mülkleri vardı. Oteller, babası tarafından kurulmuş ve iki yıl önce halka açılmıştı. İki yıl önce, babası çekilmişti —ancak çoğunluk hissedarı olarak kalmıştı— ve Daniel, hayatı boyunca hazırlandığı pozisyona gelmişti.

Dufort Hotels'in CEO'su.

"Bu gece benimle çıktığın için teşekkür ederim," dedi, pantolonunun fermuarını çekerek. Tanrım, neden onun adını hatırlayamıyordu?

Megan. Kahretsin.

"Babanıza selamlarımı ilet, Megan."

Ayağa kalktı ve ona şehvetli bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım ikinci kısmı unuttun."

Hayır, unutmamıştı.

Neyse ki babası her zaman erken gelirdi ve işler gerginleşirse her an araya girebilirdi. Bazen reddedildiklerini hissettiklerinde pençelerini çıkarırlardı.

"Görünüşe göre zamanımız doldu. Toplantıma hazırlanmam gerekiyor," diye cevapladı, hayal kırıklığına uğramış gibi davranmadan, sonra uzaklaştı. "Gitmeden önce ihtiyacınız varsa lütfen tuvaleti kullanın."

Daniel büyük masasının arkasına geçip dizüstü bilgisayarını açtı.

Megan boğazını temizledi ve çantasını aldı. "Hayır, teşekkürler. Eve gidince bir kadeh *Cristal* şampanya ile boğazımdaki spermi gargara yapacağım," diye cevapladı, sonra dönüp başı dik bir şekilde ofisten çıktı.

Daniel istemeden gülümsedi.

Aferin ona.

Bir dakika sonra, babası ofisine girdi ve parmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Az önce çıkan kişi Senatör Johnson'ın kızı mıydı?"

"Evet. Bu akşam *Glass Towers'ın* yeni marka lansmanına benimle birlikte geldi," dedi Daniel.

Glass Towers, New York City'de dostane bir rakipti, ama yine de bir rakipti. Manhattan'daki su sistemi ile ilgili bazı hükümet lobi faaliyetleri nedeniyle, senatörün kızını siyasi bir mesaj olarak seçmişti. CEO David Glass, Dufort ile aynı fikirde değildi, bu da devam ederse *Glass Towers'a* küçük bir servete mal olabilirdi. Ama bu doğru olan şeydi ve ikisi de bunun farkındaydı.

Daniel gülümsedi.

Oyunu seviyordu ve bu konuda iyiydi.

Johnathan Dufort, Megan'ın performans sergilediği yere doğru yürüdü ve ayakları üzerinde sallandı. Akşamları buluşmaları alışılmadık bir şey değildi, ama Daniel bunun ne hakkında olduğunu biliyordu. Haftalardır gündemde olan ve şu anda en sevmediği konu buydu.

"İyi haberlerim yok, evlat," dedi. "Anlaşma hala kayıp ve şimdi Senatör Mackenzie bizden şantaj yapmaya çalışıyor."

Başını kaldırdı.

"Neyle?" diye yüksek sesle sordu Daniel. "Zaten bunu yapıyor, ilk kredinin faizini anlaşmada kararlaştırıldığından daha fazla ödememiz gerektiğini iddia ederek."

Neredeyse yirmi yıl önce, babası o zamanki arkadaşı Bill Mackenzie ile bir anlaşma yapmıştı. Miktar oldukça yüksekti — altı haneli rakamların üstündeydi — ve Dufort Hotels'in bugünkü haline gelmesinde çok önemli bir rol oynamıştı. Kredi, yüzde üç faizle yirmi yılda geri ödenecekti.

Bu bir sır değildi. Finans ekibi yıllar boyunca parayı biriktirmiş ve bu mali yılda geri ödemeyi hazırlıyordu.

mali yıl içinde ödemeyi planlıyordu.

Birkaç hafta önce, *şu anda* senatör olan kişiden çok daha büyük bir meblağın ödenmesini talep eden bir mektup almışlardı. Mektuba anlaşmanın bir kopyası eklenmişti.

Ancak bu orijinal belge değildi, üzerinde oynanmıştı.

Yüzde üç faiz, yüzde *on* beşe çıkmıştı. Aklı başında hiç kimsenin kabul etmeyeceği bir oran.

Babası, kardeşleri Fletcher ve Hunter, mali danışmanları ve avukatları dışında çok az kişi bu durumdan haberdardı. Avukatları, yetkililere başvurmadan önce anlaşmanın bir kopyasını bulmalarını tavsiye etmişti.

Johnathan Dufort, Dufort Dynasty'nin kasasında saklanan kopyanın yanı sıra, kendi evindeki dosyalarında da bir kopyası olduğunu sanıyordu.

Ancak öyle değildi.

Babası elini yüzüne götürdü.

Kahretsin.

"Baba. Anlat bana."

Johnathan, yanındaki kanepenin koluna yumruğunu vurdu. "Ödeme için otuz günümüz olduğunu söyledi, yoksa kızının Dufort ailesiyle evlenmesini istiyor. Evlilik sözleşmesi onu Dynasty hisselerinden mahrum bırakamaz."

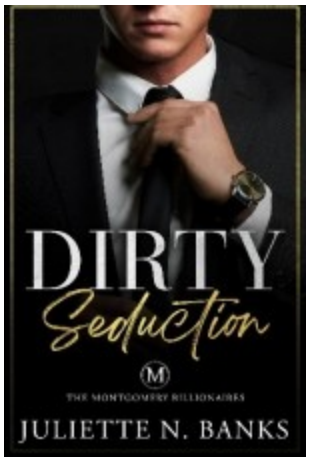
"Dalga geçiyorsun herhalde," diye homurdandı Daniel. Bundan

sonra ne olacağını biliyordu.

"O seni istedi."

Harper ve Daniel'ın ateşli milyarder aşkını anlatan Sinful Duty'yi hemen ÜCRETSİZ olarak okuyun!

DIRTY SEDUCTION'ı okudunuz mu? Montgomery Billionaires serisinin birinci kitabı

BİRİNCİ BÖLÜM - KNOX

Banyo kapısının açıldığını duyuyorum ve telefonumu düşürüyorum, çıplak kadının yatak odama geri döndüğünü görüyorum.

Stacey Rodgers.

O, ürünlerimizi satan, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki lüks mağaza zinciri Luxingtons'ın avukatlarından biri. *Biz* Montgomery Enterprises'ız.

Daha doğrusu, sektördeki tüm büyük isimlerle aynı podyumları paylaşan moda markamız Verity & Co. Erkek ve kadın giyiminden deri ürünlere ve parfümlere kadar, tüm yelpazede lüks ürünler sunuyoruz.

Bunları karşılayabilecek olanlar için.

Babam Ward, milyar dolarlık bu organizasyonu kurdu ve ben küçük bir çocukken, onun yerini alacağımı biliyordum.

Bir gün.

Yirmi dört yaşındayım ve önümde uzun yıllar var. Pazarlama müdürü olarak görevimden memnunum. Hala öğrenecek çok şeyim var, ancak Brown Üniversitesi'nden aldığım işletme ve pazarlama diplomaları ve küçük yaşlardan itibaren babamın yanında çalışarak edindiğim deneyim sayesinde, yaşıtlarımdan çok daha ileride olduğumu söyleyebilirim.

İki küçük kardeşim Atlas ve Levi ile ablam Bella, babamın yaptığı işe pek ilgi duymuyorlardı. Annemin bana beş yaşımdayken küçük bir evrak çantası aldığını hatırlıyorum. Onu her yere götürürdüm. İçinde GI Joe oyuncaklarım ve birkaç oyuncak damperli kamyon vardı.

Ciddi bir iş.

Bugünlerde hayatımın çoğunu takım elbiseyle geçiriyorum — evrak çantası ya da GI Joe yok — ve ara sıra eşofman giyiyorum. Boyun 1,90 metre ve kilon 90 kilo olduğunda bu bir zorunluluk.

Tüm o kasları sarkık bir torbaya dönüştürerek Stacey gibi kadınları çekemeyeceğim. O ve ben aylardır flört ediyoruz.

Yarı yıllık değerlendirme için buraya geldiğinde, onu penthouse daireme davet ettim.

Yani, o çok güzel bir kadın ve son tropikal tatilinden aldığı bronzluk, uzun boylu, tonlu kıvrımlarını daha da çekici hale getiriyor. Ayrıca, yönetim kurulunda çok etkileyici.

En sevdiğim tip.

Kırmak için.

Yirmi dakika önce nasıl tamamen kontrolünü kaybettiğini hatırlayınca dudaklarımın köşesi seğirdi. Benim adımı haykırdığı günü iple çekiyordum.

Bağırdı.

Yüksek

sesle.

"Bize otel odası ayarlamamana şaşırdım, Knox," diyor Stacey, külotunu giyerken.

Artık yumuşamış olan üyemi örten çarşafı geri çekip yataktan kalkıyorum. "Gerek yok. Bu konuda profesyonel davranacağını biliyorum," diyerek külotumu alıyorum.

Sikiştiğim çoğu kadın bunun sadece seks olduğunu açıkça biliyor. Ham, sert ve tutkulu seks. Daha fazlası değil.

Birkaç kez yanlış anladım ve konuşmak zorunda kaldım. Şöyle bir konuşma: *Bu olmayacak. Ben flört etmem. Sevişirim. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum.*

Bu her zaman işe yarar.

Gururları devreye girer ve omuz silkerek, *evet, sadece eğlenceli bir gece olduğunu ve bunu tekrar yapabileceğimizi düşündüm,* diye mırıldanırlar.

Hayır.

Artıkları sevmem.

Stacey ise kariyerine ve Luxingtons'da yükselmeye odaklanmış durumda. Sert biri olarak tanınıyor ve bugün o kararlılığı bana yönelmişti.

Bu çok seksi bir şeydi.

Bu yüzden bir saat boyunca ereksiyonum devam etti ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim.

Şimdi mi?

Şimdi, o oteline döndükten sonra e-postalarımı açmak ve bir Macallan yudumlamak istiyorum.

Çoğu kişiden daha fazla, geleceğim için net bir yolum var. On yıl kadar sonra, babamın CEO olarak görevini devralıp Montgomery Enterprises'ı yöneteceğim.

Yönetim kurulu ve ortaklarımız üzerinde şimdiden bir izlenim bıraktım. Pazarlama müdürü olarak atandığımda satışlar düşüktü. Nedenini biliyorum. Annem birkaç yıl önce vefat etmişti ve hepimiz bu kaybın üstesinden gelmek için mücadele ediyorduk. Babam da dahil.

Bu durum rakamlara da yansımıştı.

Şimdi, birkaç yıl sonra, tekrar güçlü bir döneme girdik ve yakında bir sonraki Verity & Co. koleksiyonumuzu piyasaya süreceğiz. Şirketin, önceki zayıf performans dönemimizden faydalanan rakiplerine karşı daha fazla zemin kazanması için çok önemli bir sezon.

O dönem sona erdi.

Her şeyi hazırlamak için birkaç ayımız var ve neler yapabileceğimi gerçekten göstermek için çok heyecanlıyım.

"Ya bunu tekrar yapmak istersem?" Stacey, sütyenini bağlarken sorar.

Gözlerim dantele kayıyor, arkadan ona girerken çarşafıma sıkıca bastırılmış koyu pembe meme uçlarını bir anlığına görememekten hayal kırıklığına uğruyorum.

İtiraf ediyorum, ben göğüs seven bir erkeğim. Bu yüzden onu yatağın üstüne çıkardım, sonra oturup duvara dönmesini istedim ve bir avuç dolusu alıp kıçını sikmeye devam ettim. Duvara yaslanarak ona ne kadar pis bir sürtük olduğunu söyledim ve o da bunu çok sevdi.

Bunu sevmeyen bir kadınla henüz tanışmadım.

Bunun nedeni, bunu sürdürmek için üst vücutta çok iyi bir güç olması gerektiği için olduğundan eminim. Ayrıca, elinizi indirip klitorisi okşayabilirsiniz, bu da penisinizin etrafını sıkıca kavramaya hazırsanız her zaman kazançlı bir harekettir.

Ben her zaman hazırım.

Ama Stacey'nin ikinci tur istediğini mi düşünüyorum? Hayır, o beni sınıyor. İkimiz de istediğimizi aldık. Kalp gözlerine gerek yok.

Aşık olmak istemiyorum. Ya da

herhangi bir şekilde bağlanmak.

Aslında, ben flört etmiyorum. Kadınları yemeğe çıkarmıyorum. Ya da sinemaya gitmiyorum. Ya da sahilde el ele yürüyüp gün batımını izlemiyorum.

Sikişirim.

Otuzlu yaşlara geldiğimde, yerleşik bir hayata farklı bakabilirim, ama buna daha birkaç yıl var.

Şu anda önceliğim Ward Montgomery Enterprises'ı büyütmek.
—ya da bizim deyimimizle WME—ben liderliği devraldığımda büyüklüğünü iki katına çıkarmak.

Zaten milyarlarca dolarlık bir şirket olduğu düşünülürse, bu oldukça iddialı bir hedef.

"Başaramayacaksın," diye cevap veriyorum sonunda, altın Rolex saatimi takıp gardırobumun önüne geçiyorum. Bir çift Prada kot pantolon ve siyah kaşmir kazak seçip yatak odasına geri dönüyorum ve Stacey'nin giyinmiş olduğunu görüyorum. "Seni aşağıya kadar geçireyim. Şoförüm birkaç dakika sonra gelecek."

Bir adım uzaklıkta durup, o kullanılmış prezervatifi tuvalete atarken benim arabayı düzenlememe verdiği tepkiyi inceliyorum.

Evet, ben bir pisliğim.

"Bunu yaptığımıza sevindim." Gülümsüyor.

Sırıtıyorum. "Bu bir süredir planlanmıştı."

Şimdi git.

Stacey çantasını alır ve ben onu milyonlarca dolarlık Philadelphia'daki penthouse daireme götürürüm. Dönüp elini karnımın altına koyar ve bir saat önce dudaklarını penisime sarmasına rağmen kişisel sınırlarımı ihlal ettiğini hissederim.

Ya da belki iki saat önceydi. Dayanıklılığı iyiydi, bunu kabul etmeliyim.

"Burada kal Knox. Asansöre kendim binebilirim. Ben büyük bir kızım."

"O zaman altı ay sonraki değerlendirmede görüşürüz."

Kapıyı açık tutarken son bir kez birbirimize nazikçe gülümsüyoruz. Sonra Stacey gidiyor.

Tık.

Tanrım, umarım yatmadan önce Selena'ya hikayeler anlatmıyordur. Selena, altı ay önce Philadelphia'da son değerlendirme toplantısı için bulunduğunda onunla yatmıştım.

Ben özel biriyim. Kiminle yattığım kimseyi ilgilendirmez, ama zengin bir ailenin üyesi olmak, insanların bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünmelerine neden oluyor. Özellikle de medya.

Bir de babam var.

Ward, altı ay önceki toplantımızdan sonra Selena ile sohbet ederken bizi görmüş ve aramızdaki kimyayı fark etmiş.

"Dün gece iyi geçti mi?" diye sordu bana ertesi gün.

"Evet." Onun devasa meşe masasının karşısında oturmuş kahvemi yudumlarken, Ward mürekkepli kalemini parmaklarında çeviriyordu.

Görünüşte sıradan bir soru, ama ben çabucak

öğrendim. "Selena Warner'la yattın mı?"

Tanrım.

"Ne?" Kahvemi boğazıma kaçırdım, gömleğimi ve ceketimi silerek öksürdüm. Neyse ki ofisimde birkaç yedek gömlek, takım elbise, kravat ve ayakkabı bulunan bir dolabım var.

"Soruma cevap ver," diye ısrar etti Ward.

"Tanrım, baba. Evet. Prezervatif kullandım. Sorun ne?" diye sordum sinirlenerek.

Beni on beş yaşında mı sanıyor?

Başını sallayarak sandalyesine yaslandı. "Bunun cevabını bilmiyorsan, daha da hayal kırıklığına uğradım. Lexington bizim için önemli bir perakendeci."

Yorumuyla beni daha da sinirlendirmişti. Yani, yirmi birinci yüzyıla hoş geldin baba. İnsanların nasıl tanıştığını sanıyordu? Lanet olası işte. Diğer yerlerin yanı sıra.

İnsanlar sevişir, çıkar, bir gün evlenir ve birlikte küçük insanlar yaparlar.

"Haberlerde mi çıktı? Hayır. Burada bilen var mı? Hayır." Kollarımı açtım. "Selena mutlu bir şekilde ayrıldı, sorun ne bilmiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gözlerle bana bakıyordu, ama ona benim sikimle ne yapacağıma karışmaya hakkı olmadığını açıkça belirtmiştim.

O benim babamdı.

O benim

patronumdu.

Ama özel hayatımda yaptıklarım, karşılıklı rıza olduğu ve işimi etkilemediği sürece, onu ilgilendirmezdi.

Ancak, o zamandan beri Stacey ve diğer bir düzine kadınla çok daha gizli davrandım. Eminim fark etmemiştir.

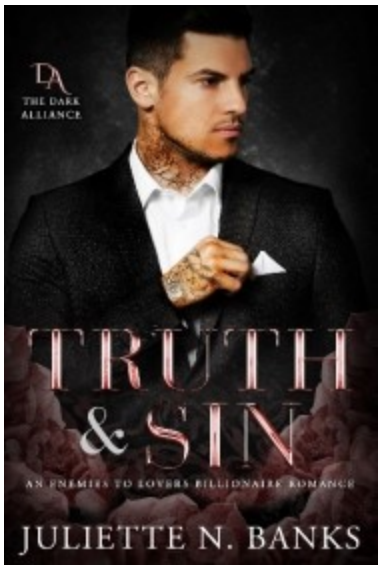
Onlardan biriyle çıkmaya başlasam da aynı şeyi hisseder miydi? Hayır. Üzgünüm baba, ama kadınları yemeğe çıkarmak, şarap içirmek ve tüm o çekici şeyler diğer erkekler için.

Ben sevişirim.

Sert ve acımasızca sevişirim.

ŞİMDİ DIRTY Seduction'ın ÜCRETSİZ kopyasını almak için TIKLAYIN!

BAHARATLI MİLYARDER, DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA ROMANTİZM

BİRİNCİ BÖLÜM - MADDOX

Anka kuşu, efsanevi bir yaratık olsa da, ölmeden önce bir yuva yapar ve kendini ateşe verir. Sonra küllerinden yeniden doğar ve umudu, hayatı ve iyiliğin kötülüğe üstünlüğünü sembolize eder.

Ben ne ölümsüzüm ne de efsanevi bir varlığım.

Ergenliğimden çok önce kurtarıcıya inanmayı bıraktım ve otuz bir yıllık hayatımda fikrimi değiştiren hiçbir şey olmadı.

Aslında, bir zamanlar nefret ettiğim şeye dönüşmek

üzereyim. Bir canavara.

Babam gibi.

Doğa mı, yetiştirilme tarzı mı? Bu çok eski bir sorudur.

Cevaplamaya hiç gerek duymadığım bir soru, çünkü DNA'mdan şeytanlar doğurmayacağım.

Kristal kadehimin dibindeki viskiyi bir dikişte içip, Manhattan'daki lüks penthouse dairemden milyon dolarlık manzarayı seyrediyorum. Yağmur damlaları tavandan tabana uzanan pencerelere çarpıp camdan aşağı kayıyor ve beni dış dünyadan uzaklaştırıyor. Karanlıkta burada durmak biraz ürkütücü ama ruh halime uygun.

Gerçek mutluluğu yaşayabilecek durumda mıyım, bilmiyorum.

Aklım, zengin çocuklar için bir yatılı okul olan Phillips Academy'de geçirdiğim yıllara gidiyor. Ya da zengin, istenmeyen çocuklar demeli miyim? Hayatımın geri kalanını kurtaran bir yer.

Ya da daha doğrusu, ruhumu.

Orada "kardeşlerimi" tanıdım: Parker, Zayne, Travis ve Killian. Birbirimizi kurtardık.

Eğer buna öyle denebilirse.

Hepimiz çok zengin olabiliriz, ama özgüvenimizin, gücümüzün ve - yalnız kaldığımızda- saçma sapan şakalarımızın altında, beş parçalanmış ruh yatıyor.

Bu, bizim birbirimize bağlanma şeklimiz ve bizi birbirimize bağlayan şey.

Bu ve on beş yaşında kurduğumuz dövüş kulübü. Bu, zenginleri, fakirleri,

ve yıkılmış insanları çeken bir yeraltı hareketi başlattı. Hepsi de canlı hissetmek için birilerini parçalamaya ihtiyaç duyuyordu.

Güç hissetmek için.

Alınanları geri almak için.

Tabii ki asla işe yaramaz, ama uyuşmuş hissetmek yerine kanamak ve acı çekmek harika bir duygudur.

Ya da öfkeyi içinde tutmaya çalışmak.

Böylece, İttifak Dövüş Kulübü kuruldu.

Bizi bir tür Robin Hood'larla karıştırmayın. Kimseyi kurtarmıyorduk. Sadece dövüşmek istiyorduk. Çünkü o zamanlar babalarımızla dövüşemiyorduk — her birimize geri dönüşü olmayan zararlar veren adamlarla.

"Kuralı unutma," dedi Parker, Phillips Academy'nin arkasındaki karanlık sokaklarda Alliance Club'ın ilk dövüş gecesinin ardından. "Sessizlikte güç vardır: intikam sabırlı adamların oyunudur. Gölgelerde hareket ederiz ve asla elimizi erken açmayız."

Biz öyle yapmadık.

Hepimiz mezun olduk ve imparatorluklar kurduk, bu da bizi güçlü ve etkili hale getirdi.

Babamdan değil, annem Phillips'teyken öldüğü için yardım aldım. Doğal nedenlerden öldü mü, hala merak ediyorum, ama o kenara çekilip babamın yaptıklarını yapmasına izin verdi, bu yüzden soğuk, paramparça olmuş kalbim bu haberi duyduğumda daha da sertleşti ve bana bıraktığı altı haneli mirasa odaklandım.

Babamın dokunamayacağı bir miras.

Hayatım boyunca bana ait olmayan şeylere yeterince dokunmuştu.

Beni de dahil.

Benim her santimetrekarem.

Hatırlayabildiğim en erken dönemlerden akademiye gittiğim güne kadar sürdü. Pierce Sterling'in göndermeye karar verdiği anı biliyorum.

beni uzaklaştırdı. O an, sesimi bulduğum ve babamın boktan, çocuk istismarı yapan arkadaşlarının önünde ona karşılık verdiğim andı.

O bundan hoşlanmadı.

Eğer evde yaşamaya devam etseydim, başıma ne gelirdi diye birçok kez düşündüm.

Beni tamamen mahveder miydi? Onu

öldürür müydüm?

Alliance Fight Club'ı işletirken o karanlık sokaklarda her kirli tekme ve yumrukla bunu kesinlikle hayal ettim.

Bazı geceler, bunun için kendimden nefret ediyordum.

Diğer geceler ise eve gidip bunu gerçekleştirmek için can atıyordum.

"Hayatını hapiste mi geçirmek istiyorsun?" diye sorardı Parker. "Çünkü bu intikam değil. Bu onun kazanmasına izin vermek."

"Yakalanmayacağım." diye tısladım.

"Maddox." Killian, diğerleri yapamadığında benim adımı söyleyip bana ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. O zamanlar bile derin sesi beni kendime getirdi.

Açık konuşayım, tanıştığımız ilk gün on yaşındaki ellerimizi sıkıp, *babamın beni kıçımdan siktiğini* açıkça ilan etmedik*, ya sen? Ayrıca, hangisini daha çok seversin, Batman mı Superman mı?*

Zamanla aramızda güven oluştu ve birbirimizin zihnindeki karanlık, güvenli ve yalnız boşluğa sürüklendiğini gördük ve birbirimizi oradan çıkardık.

Güvende hissettiğimiz şeyleri paylaştık, ama ikimiz de çok fazla söze gerek duymadık.

Aynaya bakarak istismarın sonuçlarının neye benzediğini biliyorduk.

Öğretmenler farkında değildi — ya da bilmek istemiyordu — ve bu yüzden çocukluğumuzun geri kalanını atlatmamızı sağlayan şey arkadaşlığımızdı.

O ve İttifak.

Bizler, günahlarından kurtulmak için bizi uzaklara göndermek için çılgın paralar ödeyen zengin ve güçlü adamların çocuklarıydık.

Sapık herifler.

Çocukluğumun anıları zihnime geri dönünce midem bulanıyor ve tüm irademle onları geri itiyorum.

Bunu düşünmenin bir faydası yok.

Bunun ne kadar zararlı olduğunu bilmek için yeterince psikoloji kitabı okudum. Taşıdığım suçluluk ve utanç duygusu normal ve tüm bu saçmalıklar.

Pierce'ın (şimdi ona böyle sesleniyorum) bana işkence etmediği veya kötü davranmadığı bir zaman hatırlamıyorum.

Gerçek şu ki, o beni kırdı, ama tamamen değil. Tam bir erkek olmadığımı biliyorum. Sevgiye muktedir biri değilim ve bunu kabul ediyorum.

Nasıl sevebilirim ki?

Yürümeyi öğrenirken, o bana kırbaçla vururdu. Hatırladığım kadarıyla. Bacaklarımdaki ve uyluklarımdaki ince izlerin ne olduğunu anneme sormak zorunda kaldım.

"Sana söyleneni yapmıyordun, Maddox. Baban sabırlı bir adam değildir." dedi annem.

O anda içgüdüsel bir tepki verdim, sanki bedenim hatırlamış gibi, zihnim değil.

Lanet olası pislik.

Sonra her şey bir anda aklımda canlandı. Pierce bana vücudumu çalıştırmanın önemli olduğunu söylerdi — ben daha altı yaşındaydım — ve akşam yemeğinden sonra, haftada en az üç veya dört gece, beni spor salonuna götürür ve bacaklarım titreyene ve neredeyse bayılana kadar deli gibi koşu bandında koşmaya zorlardı.

Ya da küçük bir çocuk için çok ağır olan ağırlıkları kaldırmaya zorlardı.

Kaldıramazsam, ağır barı göğsüme düşürür, beni ezerek.

Beni morartırdı.

Beni küçük düşürürdü.

Korkuturdu.

Haftanın herhangi bir günü diğer gecelere tercih ederdim, ama başka seçeneğim yoktu.

Pierce beni yatak odama çıkardığında ve kapıyı kilitlediğinde değil.

Ve annem yalvarışlarımı ve çığlıklarımı görmezden geldi.

Kaderin cilvesi, o olaydan sonra ben ve diğer çocuklar Brown Üniversitesi'ne girdik ve eğitimimiz boyunca aynı daireyi paylaştık.

Alliance Fight Club hakkında haberler yayıldı ve biraz baskı gördükten sonra kulübü yeniden kurduk. Bir gece polisler geldi ve ilk seferinde rüşvet verdikten sonra bizi rahat bıraktılar.

İnsanların yarısının neden geldiğini bilmiyorum. Bir kızı, kimse ona yumruk atmayacağını söyleyerek gönderdik. Düzeltme: Ben ona söyledim ve burnum kırıldı.

"Hala sana vurmadım, tatlım, dön ve git buradan," dedim, burnumdan kan damlarken burnumu tutarak.

"Sizi korkaklar!" diye tısladı.

"Senin amını yalarım bebeğim, ama sana yumruk atmam." Parker omuz silkti. Kız onun hayalarına diz attığında bu sözünü pişman oldu. Çocuk sahibi olup olamayacağı hala belirsiz.

Kurallarımız sadece beşimiz içindi. Ben, Zayne, Parker, Travis ve Killian.

Kavga ettik.

Çalıştık.

Ve her birimiz intikam için uzun vadeli stratejilerimizi planladık.

Bu, gerçekte olduğundan daha kolay geliyor. Düşmanınızı etkili bir şekilde yok etmek için onu anlamanız gerekir. Babamın kim olduğunu ve motivasyonlarının ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ayrıldığımda henüz çocuktum ve açıkçası, aramızda yakın bir ilişki yoktu.

Bu, dikkatli bir araştırma gerektirdi.

Bu arada, annemden miras kalan altı haneli meblağı, özel güvenlik şirketlerine ve devlete güvenlik ekipmanı sağlayan milyar dolarlık bir teknoloji şirketine dönüştürdüm.

Özel güvenlik şirketlerine ve devlete güvenlik ekipmanı tedarik eden milyar dolarlık bir teknoloji şirketine dönüştürdüm.

Sadece bizimkine değil.

Yağmur hafifliyor ve cebimden telefonumu çıkarıp, beni bile şok eden haber makalesine bir kez daha bakıyorum.

Pierce Sterling, Fox & Co. mirasçısı ile evlenecek.

Kyra Fox.

Nefes kesici güzellikte, son derece zengin ve benim intikam oyunumda farkında olmadan bir piyon haline gelmiş.

Uzun bir nefes verip, meşe yan dolaba doğru yürüdüm ve iki parmak Macallan daha doldurdum, sonra bir dikişte içtim.

O masum olabilir, ama ben de öyleydim. Bugün burada, güçlü bir adam olarak durmamın tek nedeni, büyükbabamın ve büyükannemin sağlam güven yapısıdır.

Babamın avukatıma şantaj yapıp mirasımı kendi hesabına yatırmasını istediğini öğrendiğim günü hatırlıyorum.

Eğer başarılı olsaydı, bir kuruş bile göremezdim.

"O orospu çocuğu!" avukatımın e-postasını okurken tısladım.

"Polisi ara. Onu tutuklat, Maddox." Parker, on sekiz yaşındayken beni cesaretlendirdi.

Ben başımı salladım.

"Bu işe yaramaz. Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onun cebinde yüksek rütbeli yetkililer var."

"O haklı," dedi Zayne. "Babalarımız da aynı şeyi yapardı." "Siktir. Bu doğru değil." Parker, patikada yürürken

.

"Bir gün," dedim, ceketimin fermuarını çekerek. "Bir gün, güçlü bir adam olacağım ve onu öldüreceğim."

"Dostum, gerçekten mi?" diye sordu Travis, Killian ise kaşlarını kaldırdı. "Maddox," diye fısıldayarak uyardı.

Onu görmezden geldim.

Killian, içimde ne kadar dengesiz olduğumu herkesten daha iyi bilir. Sanırım eninde sonunda birisi içimdeki gerçek şeytanı görecekti.

Babası gibi, lanet olası oğlu da.

"Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama mirasımı milyarlarca dolara çevireceğim," dedim. "Sonra da son nefesini verene kadar onu yavaş yavaş yok edeceğim."

Her kelimesinde ciddiydim.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Yeterince beklersem yolun bana gösterileceğini biliyordum. Tanrı biliyor ki sabırsızlanıyordum. Otuz bir yaşında, yeterince bekledim.

Bunun, babamla evlenen yirmi iki yaşında, mavi gözlü, esmer bir kız şeklinde geleceğini bilmiyordum.

Ama ne olursa olsun.

Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Onun şirketini yıkabilir ve kurduğu her şeyi yok edebilirim. Bu çok kolay olur.

Onu küçük düşürmek istiyorum.

Ruhunu ezip, benden af dilemesini istiyorum.

Kristal bardağımı gümüş tepsiye bırakıp siyah gömleğimin kollarını sıvadım, dövmelerimi, kalın ön kollarımı ve Audemars Piguet saatimi ortaya çıkardım. Ellerimi belime koyup penthouse'umun etrafına göz gezdirdim.

Zamanı geldi.

Ben bir anka kuşu olmayabilirim, ama öldüğümde küllerimde babamın tüm günahları olacak.

Ve intikamımı alırken benimkiler de.

TRUTH & SIN'ı hemen alın ve kaçırılma ve

düşmanlardan sevgililere dönüşen klişeyle başlayan bu baharatlı milyarder romantizmine başlayın. Bu serideki her kitap mutlu sonla bitiyor!

THE SEAL – ÜCRETSİZ!

BİRİNCİ BÖLÜM - JOSH

"Josh, Blaze Cartwright telefonda," diyor ofis müdürüm/resepsiyonistim/evrenin hakimi Penny.

Ağırlık çubuğunu gürültüyle yere bırakıp, havlumu almadan önce doğruluyorum. Black Hawke spor salonunda antrenman yapan birkaç takım arkadaşımın bana baktığını fark ediyorum.

"Rock yıldızı olan mı?" diye

Penny'ye soruyorum. "Evet." diye

başını sallıyor.

"Emekli olmadı mı?" Kaşlarımı çatarak su şişemin olduğu yere yürüdüm ve yarısını bir dikişte içtim.

İnsanların Navy SEAL'ların sihirli bir şekilde kaslı olduklarını düşündüklerinden eminim, ama bu gerçeklerden o kadar uzak ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu ünümüzü, zorlu çalışmalarımız ve rütbemizi kazanmak için katlandığımız neredeyse insanüstü çabalarımız sayesinde kazandık.

O gün çok uzun zaman önceydi, ama ABD Deniz Piyadesi Aidan Black ile Black Hawke Security'yi kurduğumuzdan beri formda kalmak da aynı derecede önemli.

Bu nedenle Los Angeles'taki binamızda kaliteli bir spor salonu var. "Bir

ara radyoyu aç, Josh." Ryder, kürek makinesinden inerken gülüyor ve yanıma doğru yürürken gülüyor.

Homurdanıyorum.

Bunu sık sık yaparım. Görünüşe göre.

"Spotify'ım var," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi Penny'ye çeviriyorum. "Numarasını al. Onu arayacağımı söyle."

"Denedim," diye cevaplar, sinirlenerek kollarını kavuşturur.

Yemin ederim, o evrende beni sorgulayan ve bana küstahça davranan tek kişi.

Bunu yapmasına izin verdiğim tek kişi.

Belki de yetmişli yaşlarında olduğu ve bize "*eşyalarınızı toplayın çocuklar, yoksa parçalayıcıya atarım*" diye annelik yaptığı içindir.

Ya öyle yapacaktım ya da yirmili ya da otuzlu yaşlarında, adamlarımın dikkatini dağıtan ya da onların dikkatini dağıtan birini işe alacaktım.

Aptal değilim. Hepsi onunla yatmak isterdi. Ya da sadece isterdi.

Bu ne felaket olurdu.

Hiçbir tür kadın dramasıyla ilgilenmiyorum. Onlarla sevişiyorum ve teşekkür ediyorum. Bence bu adil. Eski sevgililerini, aile sorunlarını, hatta köpeklerinin veya kedilerinin ne kadar sevimli şeyler yaptığını bilmek istemiyorum.

Hiç ilgilenmiyorum.

Hala terleyen alnımı havluyla silerim ve saçlarımı karıştırırım. Aktif SEAL olduğum zamankinden biraz daha uzundur ama koyu renkli saçlarım kıvrılmayacak kadar da uzun değildir.

Böyle olduğunda çok sinirleniyorum.

"Onu buradaki telsizci çocuğa ver." Ryder'a başımı eğdim.

"Seni istedi. Josh, bu aramayı cevaplayacak mısın yoksa Blaze'i bekletecek misin?"

Blaze mi?

Sırıttım. "Hayranı mıydın?"

Kollarını indirip homurdanır. "Tabii ki hayranıydım. Herkes hayranıydı. Sen henüz bebek bezi giyerken o yüz milyon albüm sattı."

Ryder burnunu çeker ve ben ona sert bir bakış atarım. Ellerini kaldırır ama gülümsemesi hala oradadır.

Tanrım.

Emekli bir rock yıldızı benden ne isteyebilir ki?

Black Hawke Security, ya da BHS, paramiliter uzmanlardan oluşan bir gruptur. Hizmetlerimizi çoğunlukla hükümetlere (evet, çoğul) ve zengin ve ünlü kişilere sunuyoruz.

Ama genellikle bu, TikTok'ta her yerde görünen büyük bir isim anlamına gelir, seksenlerin rock yıldızı değil.

Bir iç çekerek havlumu fırlatıyorum, sepeti ıskalıyorum ve mırıldanan Penny'yi takip ederek ofisime gidiyorum.

"Onu bağla," dedim ve onu geçip koridorun sonundaki büyük ofise doğru ilerledim.

"Gömlek giy!" diye bağırır.

Kafamı sallayarak kapıyı kapatıyorum ve siyah bir BSE tişörtünü alıp giyiyorum, böylece çirkin görünen sekizli karın kaslarımı ve kabile dövmelerimi örtüyorum.

Mini buzdolabımdan bir şişe elektrolit alıp, telefon çalarken masamın arkasındaki büyük koltuğa çöküyorum.

"Josh Hawke," diye cevap veriyorum.

"Bay Hawke. Ben Blaze Cartwright. Yardımınıza ihtiyacım var," diyor.

İlginç.

Klavyeye dokunarak bilgisayarımı uyandırdım ve adını Google'da aradım.

Onun kim olduğunu biliyorum.

Müziğini biliyorum. Herkes bilir.

Penny, yüz milyon albüm satışı konusunda yalan söylemiyordu. Blaze'in bir Grammy ödülü var, grubu Sonic Rebel'in ise üç tane. Aslında, Sonic Rebel'in solisti Blaze Cartwright'ın kim olduğunu gezegendeki neredeyse herkesin bildiğini söyleyebilirim.

The Beatles, Led Zeppelin, Aerosmith, Sonic Rebel.

İki yıl önce, hayatının aşkı olan eşini trajik bir şekilde kanserden kaybetti. Bunu biliyordum, ama adını yazarken, on yıl sonra emeklilikten döndüğünü ve yeni bir albüm çıkardığını görüyorum.

Haberleri okudum.

Radyo dinlememe gerek yok.

Teşekkürler Ryder, seni pislik.

Yine de, neden bizzat beni istediğini anlamıyorum. Eğer bizim bodyguard hizmetlerimizi kullanmak istiyorsa, Penny onu Ryder'a yönlendirirdi.

Aidan, devlet sözleşmelerinden sorumlu. Ryder, koruma hizmetleri ekiplerini yönetiyor, peki ya ben? Ben kurumsal müşterilerimizle ilgileniyorum — ilginç ihtiyaçları olduğunu bilseniz şaşırırsınız — ve gizli operasyonlarla.

Ki bunlar gerçekte yok.

Kayıt dışı işler.

Dünyanın en güçlü insanlarıyla çalışıyoruz.
Çoğu da yok.

Karmaşık bir konu, açıklamam daha iyi. Ve

sizin bilmeniz de.

Blaze Cartright, kapıda adı yazılı olan kişiyle konuşmak isteyen değerli ünlülerden biri olabilir. Ya da bizim durumumuzda, web sitesinde.

Black Hawke Security.

Ben Josh Hawke. Eski meslektaşlarımın söylediklerine inanacak olursak, bir Navy SEAL ve tehlikeli bir pislikim - ve inanmalısınız da - ve gecenin sonunda reddettiğim kadınların söylediklerine inanacak olursak, kibirliyim.

Yine, inanmalılar.

Açıkçası, insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Önceliklerim, eski özel operasyonlardan oluşan seçkin ekibim ve şirketime her yıl milyonlarca (ve milyonlarca!) dolar kazandıran sözleşmeleri yerine getirmektir. Para bir yana, biz savunmasızları koruyor ve dünyayı kötülüklerden arındırıyoruz.

SEAL kariyerimin belirli bir noktasında, üniformam olmadan daha fazlasını yapabileceğimi biliyordum, ancak donanmaya saygı duyuyorum ve hizmet etme fırsatı verdiği için evrene minnettarım.

Bunun kısa bir konuşma olacağını ve onu Ryder'a teslim edeceğimi düşünerek, içkimin bir yudumunu alıp ağzımı sildim. "Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Cartwright?"

"Blaze, lütfen."

"Blaze."

Tanrım, sadede gel artık.

Yirmi dakika sonra Orta Doğu ile uydu üzerinden bir görüşmem var ve tam bir antrenman yapmak istiyordum. Şimdi bu mümkün değil, bu yüzden bu akşam daha fazla tekrar yapmam gerekecek.

Artık orduda görev yapmıyor olabilirim, ama bazı günler işim eskisi kadar tehlikeli olabiliyor. Hele de hükümetin desteği olmadan.

Bunun artıları ve eksileri var.

Formda kalmak ve kondisyonumu en iyi seviyede tutmak beni hayatta tutuyor.

"Kızımın hayatı tehlikede ve onu korumanı istiyorum," diye cevaplıyor.

Hayatta olmaz. Ben güven fonu bebeği bir

bodyguard değilim. Tanrım, çok kırıldım.

Biyografimi okudu mu? Ben lanet olası bir Navy SEAL'ım. Alışveriş merkezi polisi değil.

Alışveriş merkezi güvenlik görevlilerine alınmayın. Birisi bu işi yapmak zorunda.

Ben değil.

Ve şımarık zengin çocuklara bakmam.

İyi çalışılmış konuşmamı başlatmak üzereyim ve onu Ryder'ın sesli mesajına aktarmak üzereyim ki, "Sana üç katını öderim. Sadece bu adamı tekrar hapse atana kadar." diye ekliyor.

Yavaşça kaşlarımı kaldırıyorum.

Dikkatimi çekti. Para yüzünden değil - Cartwright'tan gelecek potansiyel referanslar çok büyük olsa da - ama kaçak mahkumun kim olduğunu merak ediyorum. Normalde BHS'nin radarına girerdi, ama ben hiçbir şey duymadım.

Bu hem endişe verici — çünkü neden bilmiyoruz ki — hem de kim ve neden örtbas edildiğini merak ediyorum.

Ve neden.

"Konuşmaya devam et," derim ve Google aramamı Blaze'in kızını bulmak için değiştiririm.

"On bir yıl önce, Sonic Rebel'in başarısının zirvesindeyken, kızım Cassy on sekiz yaşındaydı. Medya ona ilgi gösterdi, Isaac Miller da öyle."

Blaze konuşmaya devam ederken ekrana

bakıyorum. Tanrım.

Neden dikkatleri üzerine çektiğini anlayabiliyorum.

Genç Cassy Cartright dizüstü bilgisayarımın ekranından bana bakıyor ve o gerçekten çok güzel. Sıradan bir Hollywood güzelliği değil. Doğal bir güzelliği ve ince bir vücudu var, uzun dalgalı siyah saçları ve kalın uzun kirpiklerle çevrili çarpıcı yeşil gözleri var.

Güzel kadınlara yabancı değilim. 193 cm boyunda ve sağlam yapılı olduğum için onları mıknatıs gibi çekiyorum. Ama güzelliği bir yana, onda beni bakmaktan alıkoyan bir şey var.

Mona Lisa gibi, ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Sırıtıyor mu? Küstah mı?

Hayır.

Masum bir maskenin arkasına saklanan yaramaz bir kız mı? Eğilip gözlerini inceliyorum.

Hayır

Ama bir şey var ve bu benim sikimi titretip ruh halimi

karartıyor.

Mesajlaşma programımı açıp Penny'ye, kaçak mahkum Isaac Miller hakkında neden hiçbir bilgiye sahip olmadığımızı soran kısa bir mesaj gönderiyorum.

Penny cevap veriyor. ***Lütfen de.***

Lanet olsun.

Lütfen bana bilgiyi bul.

"Peki," diyor Blaze, işini bitirdikten sonra. "Isaac Miller mahkum edildi ve yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Üç gün önce kaçtı ve Cassy beni dinlemiyor."

O inatçıdır.

Ve aptal.

"Dinle, nasıl?" diye soruyorum.

"İşe gidiyor ve koruma tutmayacak," dedi Blaze. "Oraya birkaç adamımı gönderdim ve o polisi aradı. Onları izinsiz girişten dolayı binadan çıkardı."

Dudaklarım gülümsemeye uzanıyor.

Gülümsememeliyim. Onun sorumsuzca bir davranışıydı, ama yine de beni gülümsetiyor.

"O kızı öldürecek, Bay Hawke. Cassy'nin üzerinde baskı kurmasına izin vermeyecek ve onu hayatta tutabilecek birine ihtiyacım var. Sizi çok tavsiye ettiler."

Buna şaşırmadım.

İşlerimizin çoğu, hükümetlerle olan tekrar eden işlerimiz ve kişisel tavsiyelerden geliyor. Hollywood küçük bir sektör ve merkez ofisimiz Los Angeles'ta olduğu ve bizi karşılayabilecekleri için, ilk aradıkları kişi biziz.

Sonic Rebel dünyanın en büyük gruplarından biri iken biz henüz yoktuk, bu yüzden onlarla uzun vadeli bir iş ilişkimiz olmaması şaşırtıcı değil.

Bunu potansiyel bir fırsat olarak görüyorum.

Ve bana bakan kadın bir meydan okuma gibi görünüyor.

Kadınlara zarar veren erkekleri de sevmem. Blaze, Isaac'ın yaptıklarını anlatırken onu dikkatle dinlememiş olabilirim, ama yeterince duydum.

"Onu koruyacağımızdan emin olacağız ve onu bulmaya yardımcı olabilmek için kolluk kuvvetleriyle irtibata geçeceğiz," diyorum.

Onu kendim korumayacağım, ama onlarla görüşüp BHS'nin Cassy Cartwright'ı hayatta tutacağına dair sözümü tutacağım.

"Teşekkür ederim."

THE SEAL'ın ÜCRETSİZ kopyasını şimdi alın ve baharatlı ve gerilim dolu bu ateşli askeri romantizmi başlatın! Ve seksi askeri erkekler!

KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİNİ SEVİYOR MUSUNUZ?

THE DARKEST KING'İ **ÜCRETSİZ** İNDİRİN**!**

1 - CONNOR

Yine başlıyoruz lan.

Bir başka gala etkinliği. Bir başka konuşma. Param ve gücüm için benimle dalkavukluk yapan yabancılarla geçireceğim bir başka gece.

Bunların hepsi oynadığım oyunun bir parçası, diye kendime hatırlatıyorum, Armani ceketimin kolunu çekip kol düğmelerimi düzelttikten sonra limuzinimin yumuşak deri koltuklarına yaslanıyorum. Hazırlanacak bir şey yok. Finans müdürüm bu öğleden sonra para transferini ayarladı ve senaristim bana bu yıl en az beş kez yaptığım konuşmanın aynı kes-yapıştır versiyonunu e-postayla gönderdi.

Sadece isimler değişiyor ve Barrett Enterprises için bu konunun neden bu kadar önemli olduğu konusunda bir değişiklik yapılıyor.

Ancak bu konuşma benim için... kişisel olarak önemli.

We Are Family Vakfı, ABD ve dünyanın dört bir yanındaki yetimlerin bakımına kendini adamıştır. Bu, benim için çok önemli bir amaç. Hiç kimse, ebeveynleri veya ailesi olmadığı için yalnız kalmamalı.

Bu gezegende sekiz milyar insan yaşıyor. Bunların çok azı benim gibi katkıda bulunacak kadar paraya sahip.

Yine de, bir çek gönderip evde oturup Macallan Gold'umu yudumlarken porno izleyip mastürbasyon yapmayı tercih ederim.

Ya da daha doğrusu, sipariş vermeyi tercih ederdim.

Çin yemeği demek istemiyorum.

Gerçek şu ki, porno izlemiyorum. Buna ihtiyacım yok. Eğer önümde bir kadın istiyorum, istediğim zaman bir tane bulabilirim.

Ben Connor Barrett, New York'un en zengin ve en güçlü adamlarından biriyim.

Yine de, ben söylediğim kişi değilim.

Hem bir hayalet hem de ironik bir şekilde Amerika'nın en görünür adamlarından biriyim. Açıkta saklanabiliyorken neden gölgelerde saklanayım? Deniz piyadelerinde bana öğrettiklerinin tam tersi.

Daha da ironik olanı, beni koruyan yetenekli güvenlik görevlilerim var, ki onlar bile bunun gereksiz olduğunu biliyorlar. Boyum 1,93 metre, geniş omuzlu ve kaslıyım. Ve öldürmek için eğitildim.

Öldürdüm.

Yine de, milyar dolarlık bir imparatorluğu yönetirken, başarısızlığımı görmekten başka bir şey istemeyen politikacılar ve güvenilmez işadamlarıyla anlaşmalar yaparken arkamı kollayamıyorum.

Bu, insanlar size iyilik borçlu olduğunda olur. Benim kapılarını çalacağımı biliyorlar ve çaldığımda hayır demeyeceklerini de biliyorlar.

Kimse hayır demez.

Ben Barrett Enterprises'ın kurucusu ve CEO'suyum. Girişimci, hayırsever, yatırımcı ve üretken bir iş adamıyım.

Erkekler beni yok etmek

istiyor. Kadınlar benimle

yatmak istiyor.

Yanımdaki konsolda duran viski dolu kristal kesim bardağı alıp dudaklarıma götürdüm ve siyah ipek çarşaflarımın üzerinde kayan ve kırmızı lekeli ağzını benim sikime saran son kadını hatırladım.

Tanrım, ikinci raunt da fena olmazdı.

Yumruğumu kullanmadan iyi bir boşalma yaşamayalı haftalar oldu. Bu akşam için birini ayarlamalıydım, ama önceden düşünemedim.

Randevu mu? Evet. Onlar fahişe değil, ben onların gizliliğine para ödüyorum. Kontrol için para ödüyorum.

Asla vazgeçmediğim bir şey.

Ama yattığım kadınlara dikkat ediyorum. Penthouse'uma girdiklerinde, ödemeyi kabul etmiş ve hiçbir avukatın müvekkiline imzalatmayacağı bir gizlilik anlaşması imzalamış oluyorlar. Bu anlaşma, sessiz kalmalarını ve birlikte geçirdiğimiz zamanın şartlarını kabul etmelerini gerektiriyor.

Birincisi, bu anlaşmayı bozarlarsa, hayatları mahvolur. Yani,

fahişe değiller, ama eskortlar.

Özel asansörümde soyunmaları ve gözlerini bağlamaları talimatı verilir. Batman değilim — New York'ta herkes adresimi bilir — ama bu sadece sahneyi hazırlar. Neden burada olduklarını ve samimiyetin hoş karşılanmadığını açıkça ortaya koyan bir sahne.

Bir eş aramıyorum. Hayalet

gibi kalmam gerekiyor.

Düşmanlarım hayatta olduğumu bilselerdi, peşimden gelirdi.

Babamın bana söylediği son sözler... *Kim olduğunu kimseye söyleme, evlat. Kaç!*

Dişlerimi gıcırdatmam, öfkeden boynumun arkasını kesen acı, beni şimdiki zamana geri getiriyor ve gözlerimi kırpıyorum. Bacaklarımdan birini uzatıp, çorabımın hemen üstüne bağladığım bıçağın görünmez kaldığını kontrol ediyorum. Vücudumdaki diğer tüm silahlar gibi.

Onlar olmadan evden çıkmam.

"Birkaç dakika geç kalacağız efendim," diyor şoförüm Benson. Onu birkaç yıl önce ordudan çıkardım. Bomba taraması yapmayı, saldırıya uğradığımızda araba kullanmayı ve işler ters gittiğinde ikimizi de korumayı biliyor. "Madison Square Gardens yakınlarında trafik sıkışıklığı vardı."

Sessiz kalıyorum, vücudum geriliyor ve gözlerim Mack'e kayıyor.

Sanki işaret almış gibi, güvenlik şefim Mack Turner yolcu koltuğundan dönüp bana güven verici bir bakış atıyor. "Bir kaza var, Bay Barrett. Buradan dön, Benson. Sonra 27. Cadde'ye gir."

Vücudum gevşiyor.

Mack, hayatımı emanet edebileceğim üç kişiden biri. Zamanımın yüzde doksanında yanımda.

Sikiştiğim zamanlar hariç.

Bu benim fetişim değil.

We Are Family Vakfı benim için önemli olsa da, zamanında gitmeyi hiç umursamıyorum. Ben VIP konuğum ve onlar beni bekleyecek. Ancak, mafya, evet, *tüm* gangsterler ve kartellerden gün ışığında saklanıyorsanız ve benim kadar güçlüyseniz, *avcıdan av haline* gelmeniz sadece iki dakika sürer.

Çünkü onları avlıyorum.

Sadece bunu bilmiyorlar.

Rolex saatime bakınca, on dakika geç kaldığımı fark ediyorum. Elimi sağlam çenemin üzerinde gezdirip, koyu renkli sakallarımı ovuyorum. Sevişmem lazım. Son zamanlarda çok gergin ve sabırsızım. Dominant ve kontrolcü bir sevgili olarak, sevişmek biriken enerjimi boşaltmama yardımcı oluyor.

Aşk kelimesini duyunca neredeyse burun kıvırıyorum. Hayatımda aşk yok.

"Vardığımızda arabayı yakın tut, Benson," diyorum karanlık bir sesle. "Sadece bir saat kalacağım."

"Peki, efendim."

Limuzin Kongre Merkezi'nin önüne geldiğinde, Mack'in kapıyı açmasını bekledim, sonra dışarı çıktım ve ayakta durarak Armani smokinimi elledim ve etrafa göz gezdirdim.

Kırmızı halı boş. İçerideki herkes beni bekliyor. Girip çıkmak.

Plan bu.

"Billy'ye yarın gece izin ver," diyorum Mack'e ona bakmadan. Birkaç adım attığımda cevap vermediğini fark edince

döndüm.

Koyu renkli gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"Yeni bir yer bulmalısın. Burası güvenli değil, Connor," diye cevaplar

Mack. Başımı sallarım.

Bana karşı çıkmıyor. Kimse karşı çıkmazdı. Onun da nedenleri vardır ve ben ona güveniyorum.

"Ayarlayın" diyorum ve otelin lobisine giriyorum. Etkinliğin tabelası arkadaki büyük konferans salonlarını gösteriyor.

Dürüst olmak gerekirse, etkinliği düzenleyen şirketten kimsenin beni karşılamamasına şaşırıyorum. Karşılayacakları söylenmişti. Ama bu, uğraşmam gereken bir kişi daha az olduğu anlamına geliyor, bu yüzden hiç umursamıyorum.

Odayı ve ana kapıyı bulmak için alanı geçiyorum. Kapıya uzandığımda, kapı birden açılıyor.

Ommph.

"Oh, lanet olsun!" diye fısıldayarak bağırıyor, az önce bana çarpan küçük beden, ve kapı arkasında bir klik sesiyle kapanıyor.

Sonra hissediyorum...

Islak, soğuk ve smokinimin önünden sızıyor.

Küçük esmer kızın kollarını tutup göğsümden uzaklaştırdığımda, gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben o kristal mavisi gözlerin çekiciliğini görmezden gelemedim.

Tanrım, o çok güzel.

Penisim uyanıyor ve şişmeye başlıyor. O uzun siyah saçları kavrayıp yumruğuma doladığımı hayal ediyorum. Sonra, paniğin gözlerini doldurmasıyla, sırıtmak istiyorum. Ama ben asla gülümsemem ve onu bırakan ellerim ona tekrar dokunmak istiyor ve bu beni rahatsız ediyor.

Bu genç kadın kim?

"Connor Barrett," diye sessizce nefes nefese, kim olduğumu biliyor. Gözleri gömleğimdeki koyu sıvının üzerine kayıyor ve dişlerini ısırıyor.

dudak, yumuşak bir küfür çıkararak. Sonra o kapaklar v ü c u d umun daha aşağısına doğru iner.

Daha aşağıya bakma tatlım, yoksa...

Çok geç.

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve ben karanlık, kalın bir sesle, "Bunu yapmamalıydın," diyorum.

O yutkunurken, dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrılır.

Bu gece çok daha ilginç hale geldi.

THE DARKEST KING'İ ALIN - ŞU ANDA ÜCRETSİZ!

SICAK PARANORMAL ROMANLARI SEVİYOR MUSUN?

The Vampire Prince'i ÜCRETSİZ deneyin!

BİRİNCİ BÖLÜM

Willow tezgaha yaslandı ve yavaşça ona kadar saydı.

O, ultrason teknisyenini otuz dakikadan fazla bir süredir bekliyordu. Saat akşam yedi idi ve bekleme odasında tek kişi olmasına rağmen, neden bu kadar uzun süre beklemek zorunda olduğu belli değildi.

Sabrı tükenmek üzereydi. Tap,

tap, tap.

Yokluğunda olan resepsiyonistin dikkatini çekmek için yaptığı ince girişim işe yaramıyordu. Burası olmak istediği son yerdi; ancak bir ay önce ayak bileğini incitmişti ve düzenli tedaviler işe yaramıyordu, bu yüzden osteopati uzmanı onu ultrasona göndermişti.

Ultrasonla bir sorunu yoktu; sorun, gününden çalınan zamandı. Birden fazla teslim tarihi olan Willow, yeni medya ilişkileri işinde, iyi ücretli ama zorlu müşterileriyle kendi ihtiyaçları arasında denge kurmayı hâlâ öğreniyordu.

Kliniğin geç saatlere kadar açık olduğunu öğrendiğinde, saat yediye kadar evde olup, kalan yemeği ısıtıp işine geri dönebilmek umuduyla saat altı buçuk için randevu almıştı.

Ancak otuz dakika sonra hâlâ bekliyordu. Facebook'a göz attı, tüm Instagram gönderilerine kalp işareti koydu ve bir tweet attı.

"Affedersiniz," diye olabildiğince kibarca seslendi. "Merhaba!"

Daha önce onu karşılayan resepsiyonist köşeden başını çıkardı. Elinde telefonu tutuyordu ve rahatsızlık duyduğu belli oluyordu.

Willow içinden iç geçirdi. Kız muhtemelen tik tak yapıyordu, ya da çocuklar bugünlerde ne diyorlarsa onu. Yaşlı olduğu için değil, ama evet, bu onun tarzı değildi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim" —*hayır, özür dilemiyorum*—"Daha ne kadar beklemem gerekecek?"

Göğsü inip kalkan kız, sinirini gizlemeye bile çalışmadı. Bilgisayarının başına gitti ve zar zor bastırdığı öfkesiyle klavyeye basmaya başladı. Büyük bir SUV'nin farları kaldırıma yaklaştığında ikisi de gözlerini kısarak baktı. Willow gözlerini kapattı ve başka yere baktı.

"Bir bakayım," dedi kız, sürücü farları kapattıktan sonra. "Yakında müsait olacak. Daha önce bir gecikme oldu, bu da birikmiş iş yükü yarattı."

Willow dişlerini sıktı. "Oh."

Dudaklarına zorla küçük bir gülümseme kondurdu, sonra yerine geri dönerek konuşmanın nasıl gelişebileceğini hayal etti.

Neden neden yaptın sana bana bana o ben yeniden yeniden planlayabilirdim?

Oh, çok uzun sürmez. Sadece yarım saat.

Bu benim kararım. Bu kararı benden aldın. Hanımefendi, sakin olun.

Bana sakinleşmemi söyleme, sen zamanla yarışan...

"Oh, geri geri döndüler," dedi resepsiyonist dedi, onun varsayımsal tartışmasını keserek — bu arada, tartışmayı kazanıyordu.

O kazanıyordu.

Willow, SUV'den inen iri yarı adamlara baktı. "Onlar kim?"

Adamların hepsi siyah giyinmişti. Deri ve kot giysileriyle haydut gibi görünmeleri gerekirdi, ama üzerlerinde bir zenginlik havası vardı. Belki de büyük SUV, giysilerinin kalitesi ya da bileklerindeki kalın, parlak saatler yüzündendi.

Kesin olan bir şey vardı: Hepsi de sanki bir film setinden çıkmış gibi, inanılmaz derecede yakışıklıydılar. Sert ama zarif.

"Bilmiyorum. Son birkaç haftadır, her gece tıbbi odalara çıkmadan önce düzenli olarak ortaya çıkıyorlar."

Sonra da tam olarak bunu yaptılar. Altı adam sıkı bir grup halinde yürüdü ve sanki gizli servis gibi koyu saçlı bir adamın etrafında toplandılar. Willow, onun kimliğini gizlemek isteyen bir ünlü ya da politikacı olup olmadığını merak etti. Ya da belki de çok fazla televizyon izliyordu.

"Yukarıda ne tür bir tedavi yapıyorlar? Kozmetik mi?" Bu sadece bir tahmindi, ama başka neden bu kadar düzenli olarak gece geç saatlerde tedavi için gizlice içeri girilsin ki?

Kız, testosteron dolu manzaradan gözlerini ayırdı ve omuz silkti.

"Mesele de bu; kimse tam olarak bilmiyor. Son zamanlarda gece geç saatlere kadar çalışıyorlar. Garip."

Willow, uzun ve kendinden emin adımlarını izlemek için ayağa kalktı. Dışarıda gökyüzü kararmıştı, ama sokak lambaları bölgeyi altın rengi bir ışıkla aydınlatarak iyi bir görüş sağlıyordu.

Haklıydı, hepsi son derece çekiciydi, her biri ortalama bir erkekten daha uzundu, geniş omuzları, kalın boyunları ve sağlam uylukları vardı.

"Belki de güvenlik görevlileridir?"

"Hmm, kim bilir?" diye mırıldandı kız, parmağıyla telefon ekranını kaydırırken.

"Öyleyse oldukça seksi güvenlik görevlileri," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle, dinleyicisini kaybetmesine rağmen.

Aniden, bir adam başını çevirip doğrudan ona baktı. Kalbi göğsünde çarpmaya başladı, geri adım atarken nefes nefese kaldı.

Gümüş rengi, ruhani görünümlü gözler onu olduğu yerde tutuyor gibiydi. Gözleri kısılmıştı, ama bakışları tehditkar değildi. Onun bakışlarına devam ederken, vücudu ve yüzü beklenmedik bir şekilde ısındığını hissetti.

"Ne?" Ne?

Büyü bozuldu ve Willow'un gözleri resepsiyoniste kaydı. "Ne?" Willow

da sordu.

"Oh, pardon. Bir şey söylediğinizi sandım."

Gözleri bir an daha üzerinde kalan adama baktı, sonra adam yanındaki adama dönüp rahatça güldü ve hayatına devam etti.

Bu sorun değildi. Ancak Willow aniden garip ve mantıksız bir kayıp hissine kapıldı.

"Willow Thompson-Davies?"

Aniden döndü ve ultrason teknisyeninin elinde bir iPad ile durup ona selam verdiğini gördü.

"İyi misin?"

Willow gözlerini kırptı. "Evet. Oh, evet, ben sadece... boş ver. Merhaba." "Ben Mark. Bekletmek için özür dilerim, bugün çok yoğun bir gün oldu
günlerden biri oldu," dedi, iç çamaşırlarını eritecek kadar güçlü bir gülümsemeyle.

Çantasını aldı ve onu tedavi odasına kadar takip etti, *Candid Camera'*nın yeniden başlamasıyla kendisine şaka yapılıp yapılmadığını merak ediyordu.

Gözünde canlandı.

Şimdi Willow'un, doktor kılığına girmiş erkek striptizci tarafından karşılandığını görüyoruz. Dışarıdaki adamların birazdan ona katılıp Magic Mike rutini yapacaklarını bilmiyor.

"Şimdi, pantolonunu çıkaralım."

Willow'un ağzı açık kaldı. Mark tekrar sırıttı ve solundaki kapıya doğru başını salladı. "Oraya gir ve önlüğünü giy."

Yüzü kızardı ve İngilizce olmayan kelimeler mırıldanmaya başladı.

Gerçekten sevişmem lazım.

Aklı açıkça pisliklerle doluydu ve yakışıklı adamın sırıtışına bakılırsa, onun rahatsızlığından zevk alıyordu.

Otuz dakika sonra, onu resepsiyona kadar takip etti. Gözleri hemen dışarıya kaydı ve gümüş gözlü adamı ve bir başkasını elektrik direğine yaslanmış halde gördü. Randevusu boyunca onu düşünmeden edememişti. Onun gözlerinin yokluğu

vücudunda, bir türlü atamadığı buz gibi bir titreme bırakmıştı.

Karanlık ve baskın bir şekilde yakışıklıydı. Saçları siyah ve dalgalıydı, kulaklarının hemen altına kadar uzanıyordu ve güçlü, erkeksi bir çenesi vardı. Buradan bile, son zamanlarda tıraş olmadığını görebiliyordu, bu da ona kadınların sevdiği seksi bir hava katıyordu. O da onlardan biriydi.

Giydiği ceket, kaslı üst vücudunu daha da vurguluyordu ve elini kot pantolonunun cebine soktuğunda, tişörtü ve pantolonu, ipeksi zeytin rengi tenini bir santim kadar ortaya çıkarmak için yeterince ayrıldı.

Kadın bilinçsizce dudaklarını yaladı. Adam başını çevirdi. Kadın nefes alamadı. Adam bir an onun bakışlarını karşıladı, sonra kadınla Mark arasında bakışlarını gezdirdi.

Mark konuşurken başını hızla çevirdi. Mark, onun yanındaki tezgaha flörtöz bir şekilde yaslanmış, sırıtıyordu.

"Sonuçları yarın öğleden sonra osteopatına göndereceğim.
Sizi arayıp sonuçları anlatacaklar."

"Yani bana hiçbir şey söyleyemez misiniz?" diye tekrar sordu, şansını denemek için.

Adam başını salladı. "Benim uzmanlığım görüntüleri çekmek. Teşhisi uzmanına bırakıyorum."

"Hiçbir ipucu bile yok mu?" Gülümsedi ve kirpiklerini indirdi. Yıllardır flört etmemişti, bu yüzden gözüne bir şey kaçmış gibi görünmüş olmalıydı.

Adam güldü, kadının şüphelerini doğruladı ve eline bir kağıt parçası tutuşturdu. "En ufak bir ipucu bile yok. Şimdi git artık."

"Peki." Güldü ve resepsiyoniste son bir kez baktıktan sonra, çantasını omzuna astı ve kapıdan çıktı.

Sokakları iyi bilen tüm kadınlar gibi Willow da koyu renk giysili adamlara bakmıyormuş gibi yaptı, ama kendini tutamadı. İkinci adam da iri ve kaslıydı, ama bir iki santim daha kısaydı. Kendini çok yırtıcı bir şekilde tutuyordu, bu da tehlikeli bir

bir hava yayıyordu. Ya da en azından o kadar değil. Onların bir tür askeri ya da güvenlik görevlisi olduklarından emindi.

Araçlarına başka türlü ulaşamayacağı için onlara yaklaştıkça, kalbi göğsünde daha hızlı atmaya başladı.

Etrafındaki dükkanlar ışıklarını kapatıp akşam için kapanıyordu, ama bölge yakındaki sokak lambalarıyla aydınlatıldığı için kendini yeterince güvende hissediyordu.

Adamlar devasa boyutta olabilirlerdi - ve tanrım, başlarından ellerine, bacaklarına ve kollarına kadar öyleydi - ama bu onları tehlikeli yapmazdı. Kahretsin, o şişkin pazılara bayılırdı. Genelde. Bugün, iç sesi ona dikkatli olmasını söylüyordu.

Birkaç adım uzaklaşınca, içinden bir heyecan dalgası geçti. Bir zil sesi sessiz gerilimi bozdu ve "Who Let the Dogs Out" şarkısı gece havasını doldurdu.

Willow gümüş gözlü adama bir bakış attı ve adamın dudaklarının köşesi seğirdiğinde kalbi bir an durdu. Arkadaşı telefonuna cevap verdi ve birkaç adım uzaklaştı. Gümüş Gözlü adam direğin yanından uzaklaştı ve onu izlemeye başladı. Tehditkar bir hareket değildi, ama yine de Willow'u gerginleştirdi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

"Hayır, zarar vermeyeceksin," diye cevapladı Willow, kasıtlı olarak gözlerinin içine bakarak onu uyardı.

Adamın gülümsemesi genişledi, güçlü çene hattını yumuşattı ve vücudunda sıcak bir titreme yarattı. Orada olmaması gereken bir sıcaklık.

"Aferin kızım."

Tanrım, o çok yakışıklıydı. Tam da doğru miktarda kötü çocuktu ve bir kaşık dolusu klas vardı. Artık ona daha yakın olduğu için, kot pantolonunun ne kadar iyi oturduğunu ve deri ceketinin açıkça tasarımcı ürünü olduğunu görebiliyordu. Kendini tutamadan, yanakları kızardı ve ona utangaç bir gülümseme attı.

Lanet olası hain vücut.

Kızarıklığı yüzünden aşağıya, göğsüne ve kalbine kadar yayıldı.

Neyim var benim?

Onun uzanıp ona dokunması için mantıksız bir ihtiyaç hissetti. Ona dokunmak için.

Keşke parmaklarımı o pazıların üzerinde gezdirebilseydim ve saçlarını tarayabilseydim.
saçlarını okşayabilseydim.

Willow çaresizliğinden gözlerini kapattı.
Hiçbir erkeğe bu kadar çabuk tepki vermemişti. Tanrım, seks yapması gerekiyordu.

Belki dikkatinin dağılmasaydı, onları görür ve köşeden hızla gelen kaykaylı çocuk grubundan kaçınabilirdi. Onlardan kaçmaya çalışırken, ayak bileği kayınca utançla küfretti. Kolları havada sallanan Willow düşmeye başladı, başı çöp tenekesine çarptı ve...

Uçuyor muyum?

Büyük eller onu yakaladı ve nazikçe ayağa kaldırdı, dengede tuttu.

"İyi misin?"

İkisi de hızla özür dileyip akıllıca oradan uzaklaşan çocuklara baktılar.

Titreyerek, Willow derin bir nefes aldı ve pantolonunun yırtılmadığından emin olmak için ellerini vücudunda gezdirdi.

"Kahretsin, teşekkürler," dedi, başının arkasını ovuşturarak. Yakında orada güzel bir şişlik olacaktı. "Beni nasıl bu kadar çabuk yakaladın?"

Adam omuz silkti. "Spor yapıyorum."

"Şaka yapmıyorsun," diye düşünmeden cevap verdi.

Willow ayak bileği üzerinde sendeleyip onun kollarından kurtulurken, adam hafifçe güldü.

"Cidden, teşekkür ederim. Tanrım, muhtemelen yine aptalca bir ultrasona ihtiyacım olacak." Willow kliniğe baktı ve irkildi. Ultrason teknisyeni hala tezgahın üzerine eğilmiş, sohbet ediyordu. Willow geri döndüğünde, o gümüş rengi gözlerin kendisine dik dik baktığını gördü.

"O adam seni taciz mi etti? Ben..."

"Hayır, öyle bir şey yok," diye cevapladı kız, onun tepkisine şaşırarak. "Sadece uzun bir bekleyişti ve ben sabırsız biriyim."

Adam ikna olmamış gibi başını salladı.

Kadın biraz daha sendeledi. "Hey, dinle, bunu buzluğa koysam iyi olacak. Beni yakaladığın için teşekkürler." Willow ona minnettar bir gülümsemeyle el çantasını düzeltti ve topallayarak uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," dedi adam, emri bağırarak ve onu tekrar şaşırtarak. "Bu halde araba kullanamazsın."

Haklıydı. Bileğinin şiştiğini ve başının zonklamaya başladığını hissedebiliyordu. Evi arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı, ama yine de direksiyon başına geçmesi güvenli değildi.

Willow etrafına bakındı, Uber çağırırsa arabasını bırakmanın ne kadar güvenli olacağını düşündü.

"Tabii, ben..." Dönüp sendeledi ve adam bir kez daha onu dengeledi.

"Seni eve bırakayım."

Ne? Hayır, olmaz.

"Hayır, gerek yok."

Akıllıca da değildi. Kazaya rağmen, onun yanında vücudu patlamak üzere olan bir volkan gibi hissediyordu. Her konuştuğunda, vücudunda bir titreşim hissediyordu.

"Uber çağırayım." Willow telefonunu çıkardı ve kolunu beline doladı. İçinde kasıp kavuran ateşli duygulara rağmen, şokun soğukluğunu hissedebiliyordu.

Diğer adam telefon görüşmesini bitirdi.

"Şimdi de zor durumdaki kızları mı kurtarıyorsun?" Alaycı bir gülümsemeyle, Silver Eyes ceketini çıkarıp Willow'un omuzlarına örttüğünde kaşlarını kaldırdı.

"Bu *zor durumdaki hanımefendiyi* eve bırakacağım. Anahtarları ver." Elini uzattı ve çenesini önlerindeki binaya doğru kaldırdı. "O işini bitirene kadar geri dönerim."

O mu? "O" kimdi?

Ceket sıcaktı ve içine erimek istediği, nefis bir erkeksi kokusu vardı. Küçük bir inilti çıkardı ve cekete biraz kıvrılmış olabilir. Yine de Willow kendini sokaklarda akıllı biri olarak görüyordu. Hayatı boyunca Los Angeles'ta yaşayarak, yabancılarla arabaya binerek hayatta kalmamıştı.

"Ben tehlikede değilim." Ceketi çıkardı ve geri vermeye başladı, o hoş kokuyu kaybettiği için içinden sessizce üzüldü.

Onun eve bırakma teklifini kabul etmeyecek ve onun arabasına binmeyecekti. Güçlü, koruyucu bir tip gibi görünüyordu, ama bu ona güvenebileceği anlamına gelmiyordu. Ya da göğüs kaslarına.

Ceketi yerine itti. "Kafanı vurmuşsun ve zar zor ayakta durabiliyorsun. Sana yardım edeyim, kadın."

Kadın mı?

Demek öyleydin, öyle mi?

Onun ne tür bir adam olduğunu çok iyi biliyordu. Koruyucu, evet. Ama aynı zamanda dominant ve otoriter. Muhtemelen yatakta inanılmazdı, ama yatak dışında tam bir kontrol manyağıydı. Ne yazık ki, bu tür erkeklerle aşk-nefret ilişkisi vardı. Onu tahrik ediyorlardı, ama kontrol edilmeyi nefret ediyordu.

Yoksa benim zihinsel olarak benden daha güçlü bir erkekle hiç tanışmadım mı?

"Dediğim gibi, Uber çağıracağım."

"Hayır, almayacaksın," diye homurdandı. Gerçek bir homurtu gibi.

Şaşkınlıkla telefonundan başını kaldırdı, içini bir ürperti kapladı. "Ne?"

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Güvenli değil," dedi.

Gözlerini kısarak arkadaşına bir bakış attı, sonra durumu yumuşatmak için güldü. "Adını bile bilmiyorum. Sen bir yabancısın. Düşmemi engellediğin için teşekkür ederim, ama gece geç saatte bir yabancının arabasına binmem."

Tamam, o kadar geç değildi, ama yine de. Bu adam onu aptal mı sanıyordu? Burası Los Angeles'tı, Tanrı aşkına. Silahını o daracık, seksi pantolonun içine saklamış gibi görünen biriyle arabaya binmek

silahını o dar, seksi pantolonunun içine saklamış gibi görünen birine binmek aptalca ve sorumsuzca bir davranış olurdu.

Bence o silah değil.

Willow ceketi çıkarmaya başladı, ama adam onu yine durdurdu.

"Frank. Adım Frank."

Arkadaşı öksürdü. Willow ikisine de daralmış gözlerle baktı. "Adın Frank *değil*." Onu kırmamış olmayı umuyordu. Ama cidden, *Frank mı?*

"Tamam, peki, Brayden. Artık adımı biliyorsun, hadi seni eve bırakayım."

"Şimdi de isim uydurup arabana binmemi mi bekliyorsun? Hayır, olmaz, asla. Böyle bir şey olmayacak." O uzaklaştı, ceketini çıkardı ve onu koyacak bir yer aradı.

"Bray, ne yapıyorsun? İnsanı bırak da Vincent'ı bekleyelim."

İnsan mı? Vincent kimdi?

Ceketini ondan aldı, elini tutarken bir anlığına gözlerinin içine derinlemesine baktı. Willow büyülenmiş ve donmuş gibi hissetti. Sonra arkadaşına döndü.

"Hayır. Ona yarın güneş doğmadan önce görüşeceğimizi söyle. Araca ihtiyacım olmayacak." "Oh, lanet olsun."

Küstah, seksi piç kurusu...

"Gel," dedi Brayden dedi, gözleri gümüş gözleri kararlı gözleri yapay ışıkta parıldıyordu.

Ağzı açık kaldı, çünkü adam bir anda eğilip onu kollarının arasına aldı, o kadar hızlıydı ki, hiç beklemiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu.

"Gözlerini kapat." Ona bakarken sesi kısık çıkıyordu.

.

"Ne..."

"Gözlerini kapat. Böyle daha kolay olacak."

Neden yaptığını açıklayamadı, ama gözlerini kapattı ve tüm evreninin sallandığını hissetti.

VAMPİR PRENSİ ÜCRETSİZ İNDİRİN ve
Bu 13 kitaplık (ve devam eden) ateşli paranormal romantizm serisine bugün başlayın!

JULIETTE N. BANKS'IN DİĞER ESERLERİ

THE OBSIDIAN CLUB - YENİ

Baharatlı Milyarder

Romantizmi Bay

Remmington'a Direnmek Bay

Kingsley'e İtaat Etmek

Bay Winters'ı Evcilleştirmek

Bay Carrington'ın Cazibesi Bay

Sterling'e Direnmek

BLACK HAWKE GÜVENLİK

Ateşli Askeri Romantizm

SEAL - **ÜCRETSİZ**

BODYGUARD

MARINE

ASKER

RANGER

MARSHAL

PİLOT

SNIPER

KOMUTAN

NYC'NİN KARANLIK KRALLARI

Karanlık Mafya Romantizmi/ Askeri Romantizm

En Karanlık Kral - **ÜCRETSİZ**

Acımasız Kral Vahşi

Kral İntikamcı Kral

Merhametsiz Kral

Gangster Kral

KARANLIK İTTİFAK SERİSİ

Baharatlı Milyarder Romantizmi

GERÇEK VE GÜNAH -

ÖZGÜR AZİZLER VE

GÜNAHKARLAR

GÜZELLİK VE KAOS

DUFORT HANEDANI

Ateşli Milyarder Romantizmi

Günahkar Görev -

ÜCRETSİZ Yasak

Dokunuş Tam Sahiplik

Sınırsız Arzu Karanlık

Teslimiyet

Acımasız Cazibe Yaramaz

Kutlamalar Kötü Övgü

Güzel Yıkım

MONTGOMERY MİLYARDERLERİ

Ateşli Milyarder Romantizmi

PİSLİK Baştan Çıkarma

PİSLİK Cazibe PİSLİK

Oyuncu

Pis Milyarder

MORETTI KAN KARDEŞLER

Ateşli Paranormal Romantizm

Vampir Prensi **- ÜCRETSİZ**

Vampir Koruyucu

Vampir Casus

Vampir'in Noeli Vampir

Suikastçısı Uyanmış

Vampir

Vampir Aşık

Vampir Kurt Vampir
Savaşçı Vampirin Yemini
Vampirlerin Kaderi
Vampir'in Takıntısı Vampir'in
Fırtınası
Vampir'in Ruhu

Moretti evrenindeki ilgili kitaplar

Vampir Kralı Talep
Edilen Kurt Alfa
Kurt

İLETİŞİMDE KALALIM

Yeni veya yakında çıkacak kitaplarım, yeni serilerim ve ücretsiz hediyeler hakkında bilgi almak için **VIP BOOKCLUB'a** katılın**.** Katılmak için **BURAYA** tıklayın.

Sizi özel **Facebook grubuma** davet etmek isterim. Orada çok aktifiz ve yazma sürecim, yakında çıkacak kitaplarım ve yayınlanmadan önce mevcut el yazmalarımdan gizli (ve baharatlı) alıntılar hakkında birçok şey paylaşıyoruz!
gelecek olanlar hakkında birçok bilgi paylaşıyorum, ayrıca yayınlanmadan önce mevcut el yazmalarımdan gizli (ve baharatlı) alıntılar paylaşıyorum!

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın, grup sorularını yanıtlayın ve bunun R18 olduğunu unutmayın!

ÖZEL OKUYUCULAR FACEBOOK GRUBU

Ayrıca...

INSTAGRAM'DA BENİ TAKİP ET

BOOKBUB'DA BENİ TAKİP ET

GOODREADS'DE BENİ TAKİP ET

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️